

Và rồi, tháng 9 không có cậu đã tới

Natsuki
Amasawa

Minh họa: Shiromizakana
Hoàng Duy Khang (dịch)

NHÀ XUẤT BẢN
THẾ GIỚI

Table of Contents

[GIỚI THIỆU](#)

[TÁC GIẢ](#)

[CHƯƠNG 1: DOPPELGÄNGER](#)

[1. “Giả thuyết thế giới năm phút trước”](#)

[2. Kei](#)

[CHƯƠNG 2: STARGAZER \(NHỮNG KẺ NGẮM SAO\)](#)

[1. Enomoto Shun](#)

[2. Yokoyama Taiki](#)

[3. Nishizono Rino](#)

[4. Hanano Miho](#)

[ĐOẠN KẾT](#)

[Stand by me](#)

[LỜI BẠT](#)

[CHÚ THÍCH](#)

GIỚI THIỆU

Tiểu thuyết thanh xuân bí ẩn xoay quanh những suy nghĩ bị giấu kín.

Vào mùa hè năm ấy, Keita đã qua đời.

Chưa vượt qua khỏi cú sốc đó, Miho, Taiki, Shun, Rino – những người bạn luôn bên cạnh Keita – đã trải qua một mùa hè đầy bất ngờ. Một ngày nọ, Kei – một thiếu niên giống hệt Keita đã mất – xuất hiện trước mặt Miho.

“Mình có việc muốn nhờ các cậu. Xin hãy đến nơi mà mình đã chết.”

Dù cảm thấy bối rối, nhưng nhóm Miho vẫn bắt đầu cuộc hành trình đi theo dấu chân của Keita.

Trong suốt chuyến đi này, những lời nói dối, sự ganh tị, hối hận cùng tình cảm hướng đến Keita dần được hé lộ. Và rồi, kết cục ngoài dự đoán cũng xuất hiện ở phía cuối hành trình.

TÁC GIẢ

Natsuki Amasawa

Sinh năm 1990, quê ở Kanagawa. Nhà văn đã đạt giải của Giải thưởng tiểu thuyết Dengeki lần thứ 19 với tác phẩm đầu tay “Summer Lancer”. Tuổi thanh xuân được khắc họa trong tiểu thuyết của nhà văn mang phong cách trẻ trung, sinh động và được đánh giá rất cao.

CHƯƠNG 1: DOPPELGÄNGER

1. “Giả thuyết thế giới năm phút trước”

Vào mùa hè năm ấy, Keita qua đời.

Có một khái niệm được gọi là “Giả thuyết thế giới năm phút trước”.

Hãy giả sử rằng: Tôi, một học sinh năm hai cao trung ⁽¹⁾ với kỳ nghỉ hè cận kề trước mắt, đã sống trên đời được mười sáu năm có lẽ, và cái thế giới nơi tôi đang sống ấy thực chất chỉ mới được tạo ra từ năm phút trước. Câu phản biện mà tôi nhận được nhiều nhất hẳn sẽ là “Đồ hâm, chẳng phải bạn vừa mới nói mình hiện nay đã hơn mười sáu tuổi sao”. Tuy nhiên, không thể phủ định được khả năng rất có thể phần ký ức này cũng chỉ vừa mới được tạo ra từ năm phút trước... Chí ít thì đó là cách giải thích ngây ngô của tôi.

“Bạn Yuuki Keita lớp mình mất rồi các em ạ.”

Tôi lắng nghe từng câu từng chữ của cô giáo chủ nhiệm, cả người đờ ra.

Và rồi tôi chợt nhớ đến “Giả thuyết thế giới năm phút trước”. Keita chính là người đã kể cho tôi nghe về chuyện đó. Lúc ấy mặc dù hiểu những gì Keita nói nhưng tôi lại không cách nào tiếp nhận được cái khái niệm này. Không thể có chuyện Keita - người bạn thân thiết đã cùng lớn lên với tôi như hai chị em ruột từ thời còn rất nhỏ - chỉ mới được in vào tâm trí tôi từ năm phút trước, không thể nào chỉ đơn giản như vậy.

Thế nhưng giờ đây, tôi nghĩ mình đã có thể chấp nhận được câu chuyện đó. Rất có khả năng ngay từ đầu đã không có người tên là Keita tồn tại. Hoặc giả như vì một lý do nào đấy mà Keita bị buộc phải chết, dù cậu ấy vốn đã có mặt trong bối cảnh của thế giới nơi tôi đang sống khi nó vừa được tạo ra từ năm phút trước. Hẳn đó là do tính khí thất thường của vị thần đã kiến tạo nên thế giới này nên Keita mới không còn nữa.

Khi lý giải theo hướng ấy, tôi cảm thấy việc Keita mất trở nên dễ chấp nhận hơn nhiều. Keita mất rồi. Không thể tin được. Gương mặt của Keita đã luôn hiện hữu trong một nửa phần ký ức của hơn mười sáu năm tôi sống trên đời. Kể từ lúc trải qua tuổi dậy thì, khi tôi biết đến thứ gọi là “sự hấp dẫn giới tính” thì một nửa số ngăn trong trái tim bé nhỏ của tôi đã luôn được lấp đầy bằng hình ảnh Keita. Nói cách khác, một nửa của tôi được tạo nên bởi Keita. Và chính vì thế nên khi Keita mất, một nửa trong tôi cũng xem như đã chết.

Ngày hôm ấy, tôi đã chết đi một nửa.

Dù không ai có thể phủ nhận “Giả thuyết thế giới năm phút trước”, nhưng cái chết của Keita lại được chứng minh một cách không thể rõ ràng hơn, bởi chứng cứ tại hiện trường, bởi khoa học tối tân, và bởi những nghi thức trong lễ tang của cậu ấy...

*

Cái hôm mà Keita mất tích, chính là năm ngày trước khi kỳ nghỉ hè của trường cao trung Futamachi bắt đầu. Thứ Năm ngày mười sáu tháng Bảy. Ngày ấy tôi vẫn nhớ như in, vì đó là ngày tôi phát hiện ra mình đã làm mất bộ đồ thể thao của câu lạc bộ điền kinh.

“Hả? Miho mà lại làm mất đồ sao?”

Shun, cậu bạn cùng câu lạc bộ điền kinh nhứu mày hỏi như vậy khi nhìn thấy tôi mặc bộ đồ thể thao của trường trong giờ luyện tập buổi sáng.

“Hiếm thật đấy. Ấn tượng của tớ về Miho là một người giữ đồ rất kỹ.”

Tôi ngã bệt xuống đất, thở phò phò duỗi hai chân ra, vừa làm động tác gập người vừa trả lời.

“Ừ. Tớ cũng không biết mình đã làm mất nó ở đâu... Tớ vẫn nhớ là tối hôm qua còn mặc bộ đồ thể thao ấy để chạy bộ...”

Thấy tôi đang vừa gặp người vừa nói chuyện, Shun đến và giúp tôi ép lưng xuống. Úi chà chà, đau quá.

“Chạy bộ...? Một mình cậu à?”

“Đại loại thế, ừm... những lúc có tâm trạng cậu không cảm thấy muốn chạy bộ một lúc sao?”

“Nhắc mới nhớ, hôm nay cậu ta chưa đến nhỉ.” Shun cười khở tỏ vẻ thông cảm với tôi.

Trong giọng của Shun có chút gì đó cứng nhắc, làm tôi hiểu được ngay người cậu ấy đang nói tới là ai. Đạo gầ đây Shun và Keita rất ít khi nói chuyện với nhau.

“Keita không đến tập buổi sáng, chuyện này mới là hiếm.”

Keita cũng ở trong câu lạc bộ điền kinh giống tôi, mỗi khi thấy tôi rên rỉ lúc đang làm động tác gặp người là cậu ấy sẽ chạy ngay tới để đỡ lưng tôi xuống.

“Cậu ấy có nói năng gì không?”

“Tin nhắn ấy hả? Không, không thấy gì hết.”

Tôi lắc đầu. Thường thì khi có chuyện gì đó Keita sẽ nhắn tin cho tôi biết, thế nhưng lần này cậu ấy lại chẳng nói câu nào.

“Hay là cậu ấy bị cảm?” Shun nói, còn tôi chỉ gật đầu một cách mơ hồ.

Lúc đó chúng tôi cũng chỉ suy nghĩ đến đấy thôi.

Ngày mười bảy tháng Bảy, tại giờ sinh hoạt chủ nhiệm buổi sáng, chúng tôi được giáo viên báo tin Keita đã mất tích. Cậu ấy đi khỏi nhà vào tối ngày mười lăm và không thấy trở về, cũng không có ai liên lạc được. Nghe nói Keita đã bỏ điện thoại di động ở nhà. Khi nghe tin, trống ngực của tôi đập rất mạnh.

Cả nhóm tụ tập đủ mặt vào giờ nghỉ. Tôi, Rino, Taiki và Shun. Nếu là mọi khi thì sẽ có cả Keita ở đây nữa. Đây chính là nhóm bạn đã chơi cùng nhau từ hồi học lớp số ba năm nhất của tôi.

“Chuyện gì xảy ra với Keita vậy nhỉ?” Taiki ng ồi vào chiếc bàn của Shun, vừa lơ đãng nhìn ra ngoài cửa sổ vừa nói. “Bỏ nhà đi bụi kiểu đó thật không giống với cậu ấy chút nào.”

Taiki ở trong câu lạc bộ bóng chuy ền nên có thân hình khá cao, cái tư thế cậu ta ng ồi nhìn về một hướng xa xăm này không hiểu sao lại mang đến một cảm giác đẹp như tranh vẽ.

“Hay là cậu ấy bị cuốn vào một vụ án nghiêm trọng nào đó r ồi?”

Taiki đùa, nhưng không cười nổi.

“Bớt đùa giỡn lại đi.”

Tôi khẽ thì thào, tay nắm chặt lấy điện thoại di động, mãi chẳng gọi được cho Keita nên tôi có cảm giác như cái điện thoại đã mất đi một nửa công năng, dù nó chẳng hư hỏng gì cả.

“Nếu là bỏ nhà đi bụi, chắc cậu ấy sẽ cố tình cất điện thoại đi.”

Shun nói.

“Không phải bỏ quên chứ, cái thằng đó cũng có lúc lơ đãng lắm mà.”

Taiki lại lên tiếng

“Hoặc là như thế, hoặc là Keita bị bắt cóc.”

“Bắt cóc cậu ta thì được gì cơ chứ. Cậu ta có phải con nhà quyền quý đâu.”

“Vậy tại sao Keita lại biến mất?”

“Ờ thì...”

“Cảnh sát đã ra thông báo tìm kiếm rồi phải không? Miễn là Keita không đi quá xa, nhất định họ sẽ tìm được cậu ấy thôi.”

Bằng một chất giọng nhẹ nhàng, Rino lên tiếng chấm dứt cuộc tranh luận của Shun và Taiki. Tuy tôi và Keita quen nhau từ thời còn học trung học (2) nhưng đây là lần đầu tiên xảy ra một chuyện như thế này, hẳn ai cũng nhìn ra được nỗi lo lắng từ vẻ mặt của tôi.

“Mà thôi, Keita không phải dạng người dễ dàng thất hứa, rồi cậu ấy sẽ quay lại khi kỳ nghỉ hè bắt đầu... Chính cậu ấy là người đã đề xuất vụ đi cắm trại còn gì.”

Shun dựa vào cái ghế mình đang ngồi, bĩu môi nói. Cả tôi lẫn Shun đều biết rằng Keita không phải loại người tùy tiện bỏ tập đi ăn kinh. Đã thế Keita còn đang phải chuẩn bị cho một giải đấu quan trọng vào mùa hè, cậu ấy chính là người được chọn đi tranh giải cao trung toàn quốc cự ly một trăm mét.

“Cắm trại à...” Taiki nói, ánh mắt bỗng chốc trở nên thật xa xăm.

Này, nghỉ hè chúng ta hãy cùng nhau đi đâu đó đi. Tớ muốn đi cắm trại.

Người nói câu ấy đúng là Keita.

Không phải cậu sắp đi thi toàn quốc à. Còn luyện tập và đi tập huấn toàn đội thì sao?

Hình như Taiki đã hỏi thế, tôi chỉ còn nhớ mang máng.

Mình sẽ cố gắng thu xếp. Năm sau là thi tốt nghiệp rồi, phải tranh thủ đi trong năm nay. À, nhưng mà đúng là mình không có nhiều thời gian nên việc lên kế hoạch sẽ giao cho Taiki nhé.

Keita cười nói, hoàn toàn đem trọng trách lên kế hoạch ném cho Taiki, khiến cậu ta chỉ biết cười khờ và bảo “Đành vậy, hết cách”.

Sau đấy thì mọi người quyết định sẽ đi ngắm sao. Vì bố mẹ Keita rất bận và hầu như không có thời gian để đi du lịch, thế nên cậu ấy chưa bao giờ có cơ hội được nhìn thấy một bầu trời đầy sao.

Ở đô thị thì chỉ cần thấy được Tam Giác Mùa Hè ⁽³⁾ thôi đã là kì tích rồi, vậy nên chúng tôi phải tìm một nơi vắng vẻ, yên tĩnh, ít có ánh đèn và càng ít người qua lại càng tốt, ví dụ như lên núi hoặc là vào rừng chẳng hạn. Dù bản thân Taiki cũng bận rộn với việc luyện tập ở câu lạc bộ bóng chày, nhưng cậu ấy đã rất chịu khó tìm hiểu để lên kế hoạch cho chúng tôi. Keita rất lấy làm vui sướng, cậu ấy trông ngóng chuyến đi đến mức đã lôi tôi đi mua sắm mấy món đồ chuẩn bị cho chuyến cắm trại từ tận tháng Sáu.

“Keita nhất định sẽ trở về mà.” Taiki trấn an mọi người.

Tôi gật đầu. Xưa nay Keita không phải dạng người thích làm mấy chuyện trời ơi đất hỡi như vậy. Nhưng từ trước đến giờ tôi cũng chưa từng tỏ ra quan tâm lo lắng cho ai đến mức này, khi gặp lại Keita tôi nhất định phải mừng cậu ấy một trận mới được.

... Thế nhưng tối ngày mười chín tháng Bảy, chuyện mà không ai trong chúng tôi dám nghĩ đến đã xảy ra.

Keita đã chết.

*

Thi thể của Keita được tìm thấy trong một khu rừng nằm sâu trên ngọn núi tên Karasuchou.

Ngọn núi đó cũng là nơi mà chúng tôi đã chọn làm địa điểm cắm trại, chính Taiki là người nhận ra điều này. Tôi không cho đây là một sự trùng hợp ngẫu nhiên, nhưng nguyên nhân là gì thì đến cả Taiki cũng không biết. Ngọn núi đó cách đây rất xa. Cực kỳ xa. Tại sao Keita lại đi đến một nơi xa xôi như thế để chết?

Nghe nói Keita chết do té ngã từ trên sườn núi xuống. Trường hợp Keita tự sát được đưa ra, tuy nhiên những dấu vết tại hiện trường cho thấy cậu ấy đã bước hụt chân và trượt ngã. Tôi cho rằng cái cách mà Keita chết thật chẳng giống cậu ấy chút nào. Vì cái chết này quá mức phi lý, chắc chắn cậu ấy sẽ không chọn cách chết “giống như” mọi người, nhưng...

“Miho.”

Có tiếng Rino gọi tôi.

Lễ tang của Keita có khá nhiều học sinh đến tham dự. Dù biết Keita vốn có nhiều bạn bè nhưng tôi vẫn không ngờ rằng cậu ấy lại có nhiều bạn bè đến vậy, cả nam lẫn nữ và đủ mọi độ tuổi từ trẻ mẫu giáo cho đến sinh viên đại học. Ai cũng khóc thương cho Keita, nếu chỉ xét đến những người tham dự thì khung cảnh lúc này trông hết như buổi lễ tốt nghiệp của một ngôi trường nào đó. Thế nhưng mọi người đều mặc tang phục, trên sân khấu cũng không có bục đứng cùng micro để phát biểu mà thay vào đó là chiếc quan tài màu trắng của Keita.

Keita nhìn thật bình thản, nhưng có thể đó là do gương mặt cậu ấy đã được chỉnh thành như vậy, tôi cũng không rõ nữa. Trông cậu ấy như đang cười, nhưng nụ cười ấy gượng gạo và quá đổi đứng đắn, nó không hợp với hình ảnh mọi khi của Keita. Nụ cười trên gương mặt rám nắng của Keita dù là vào thời điểm nào cũng mang một cái vẻ tinh nghịch rất riêng.

Tôi không thể nào khóc được...

“Miho.”

Khi tôi đang mãi nhìn chăm chăm vào gương mặt của Keita thì Rino lại cất tiếng gọi. Do tôi cứ đứng nguyên tại chỗ như thế nên đã làm cho dòng người ở phía sau bị ùn ứ. Tôi bèn ấn đóa hoa chia buồn của mình vào bàn tay đang nắm lại của Keita rồi nhanh chóng rút tay về. Khi tôi chạm vào mu bàn tay của Keita, có cảm giác như bàn tay ấy được làm từ nước đá. Nó lạnh đến mức đáng sợ. Phải thừa nhận rằng Keita trước mặt tôi đã chết, tôi không thấy buồn vì chuyện đó, mà thấy sợ.

Tôi đã không tham gia vào nghi thức hỏa táng sau lễ động quan. Vì biết tôi và Keita chơi thân với nhau từ rất lâu rồi nên người nhà cậu ấy đã mời tôi vào cùng họ, nhưng tôi từ chối. Tôi không thể chịu đựng nổi việc phải tiễn đưa cậu ấy đi như vậy. Tôi sẽ nôn mất. Chắc chắn là không thể.

Thế nhưng cuối cùng tôi cũng đã nôn khi nhìn theo cột khói bốc lên từ ống khói cũ kỹ của gian nhà hỏa thiêu. Rino vừa lấy khăn tay bịt mũi vừa đứng ở phía sau xoa lưng cho tôi. Shun và Taiki thì chỉ đứng nhìn cột khói ấy mà không nói câu nào. Taiki từ đầu đến cuối đã đảm nhiệm công việc chào hỏi thay cho ba đứa ngây ngốc chúng tôi, rất ra dáng người lớn. Shun thì lo lắng đến mức hình như trên mặt xuất hiện cả nếp nhăn, cậu ấy khóc như mưa, dù đã rất cố gắng kìm nén. Còn tôi chỉ biết nôn mưa, là đứa thảm hại nhất trong cả bọn. Thường thì khi có một cảnh tượng như thế, Keita sẽ là người cười vào mũi chúng tôi, thế nhưng bây giờ tiếng cười ấy đã không còn nữa, nghĩ đến đó tôi lại nôn tiếp. Tôi nôn đến mức cảm thấy cơ thể mình như muốn đảo lộn. Tôi không thể nhỏ được một giọt nước mắt mà thay vào đó là nôn hết dịch vị trong dạ dày mình ra, không có thức ăn bởi đã mấy ngày rồi tôi chẳng buồn cho thứ gì vào bụng.

“Thế là phải hủy buổi cắm trại nhỉ...”

Rino run rẩy nói, chẳng ai lên tiếng phản đối cả.

“Về thôi... Càng ở đây lâu thì bọn mình trông càng thê thảm.” Taiki nói.

Thế là chúng tôi quay lưng rời đi, bỏ lại nhà tang lễ phía sau.

Kỳ nghỉ hè năm ấy đã khởi đầu theo một cái cách không thể nào tệ hơn được nữa.

*

Có tiếng ve kêu.

Min min. Ji ji. Loài ve có tiếng kêu như thế hình như gọi là “ve min min”. Tôi nhớ không rõ lắm. Nếu là con ve sâu thì tôi sẽ nhận ra tiếng kêu của nó ngay, nhưng loài đó chỉ kêu khi kỳ nghỉ hè đã bước vào giai đoạn cuối.

Hôm nay là ngày thứ hai sau tang lễ của Keita. Đã hai ngày trôi qua, nói thì thấy nhanh, nhưng nếu nhìn vào thực tại thì sẽ thấy thời gian trôi qua rất chậm chạp. Hẳn là vì từ đó đến giờ tôi chưa làm được bất cứ việc gì. Kể từ sau tang lễ của cậu ấy, tôi chưa hề bước chân ra khỏi nhà.

Tôi dán lưng vào tấm tatami trong phòng mình cả ngày, không thèm nhúc nhích, nhưng bố mẹ tôi không hề trách tôi vì chuyện đó. Họ cũng biết rõ Keita và cũng đã đến dự tang lễ của cậu ấy. Vừa mới nãy thôi mẹ đã hỏi tôi có muốn đi cùng không khi bà chuẩn bị ra ngoài mua đồ. Tôi đã chọn ở nhà một mình, vì dù ra ngoài thì cũng chẳng có thứ gì khiến tôi cảm thấy khá lên được.

Thật yên tĩnh. Ngoài tiếng quạt máy đang chuyển động, tiếng chuông gió của nhà hàng xóm nào đấy và tiếng ve kêu thì quanh đây chẳng còn thứ âm thanh nào khác, họa may thì lâu lâu mới có tiếng trẻ con chơi đùa vang vọng đến từ bên ngoài ngõ.

Có rất nhiều ve sầu bám vào phía bên ngoài cửa sổ. Sau một lát, bỗng nhiên chúng yên lặng. Tôi nghĩ băng quơ. Hay là chúng chết rồi?

Chết.

Keita.

Tôi vẫn chưa dám tin vào điều đó, dù cho đã hai ngày trôi qua.

Tôi và Keita quen nhau từ thuở nhỏ. Tuy học khác trường mẫu giáo nhưng vì nhà gần nên cả hai đã chơi với nhau suốt từ dạo ấy đến giờ. Tôi cũng không nhớ rõ mối quan hệ của chúng tôi đã bắt đầu như thế nào. Keita cứ thỉnh thoảng xuất hiện rồi lại thỉnh thoảng biến mất, có lẽ vì thế mà hai chúng tôi đã thỉnh thoảng trở nên thân thiết từ lúc nào không hay.

Chúng tôi học cùng lớp khi vào tiểu học, và hầu như luôn đi học cùng nhau cho tới tận lớp hai. Keita khi ấy là một cậu bé vô cùng hoạt bát, tinh nghịch và dường như chẳng sợ hãi thứ gì trên đời. Sinh nhật của tôi muộn hơn Keita, nhưng thực tế với tôi cậu ấy giống như một đứa em trai. Hết lần này

đến lần khác Keita luôn làm những trò khiến tôi phải lo sốt vó, ví dụ như trèo cây hoặc là nhảy xuống hồ bơi chẳng hạn...

“Keitaaa, nguy hiểm lắm. Giáo viên sẽ lại mắng cậu đấy.”

“Không sao không sao. Miho cũng đến đây đi, đã lắm đó.”

“... Còn lâu. Tớ đi mách cô giáo.”

Cứ mỗi lần Keita nghịch ngợm là tôi sẽ lại tỏ ra bất mãn rồi đòi đi mách người lớn, và lần nào cũng vậy, cậu ấy sẽ ngay lập tức trèo xuống sau đó ngoan ngoãn chạy đến chỗ tôi nói “Thôi mà thôi mà, tớ chưa rồi mà”. Nhưng rồi Keita vẫn chứng nào tật nấy, lần tới cậu ấy sẽ lại trèo lên cái cây đó, và suốt những năm tháng tiểu học tôi đã phải lặp đi lặp lại cái cảnh la mắng này không biết bao nhiêu lần.

Sau khi vào trường trung học, Keita đã bớt tinh nghịch lại một chút, nhưng bầu nhiệt huyết đó vẫn không thuyên giảm mà được cậu ấy dành hết cho các hoạt động của câu lạc bộ. Việc tôi tham gia vào cùng câu lạc bộ điền kinh với Keita cũng là ngoài dự tính. Tôi vốn không nhanh nhẹn lắm, còn Keita thì là ngôi sao chạy nước rút của câu lạc bộ. Khoảng thời gian đó cũng là lúc tôi bắt đầu ý thức được Keita là con trai. Tay chân mảnh khảnh nhưng không phải dạng lêu khêu, mái tóc đen hơi quăn đôi chỗ, đôi mắt hai mí luôn mang vẻ láu lỉnh và hai lúm đồng tiền giống hệt như con gái thường hiện lên mỗi khi cậu ấy cười. Thế nhưng những việc Keita làm thì lại cực kỳ ra dáng con trai. Cậu ấy chạy cực nhanh và tính cách rất dễ khiến người ta cảm mến. Keita cứ như bước ra từ tranh thành ra cũng khá nổi tiếng đối với các bạn nữ. Tôi không thích việc đó cho lắm, cứ hề trông thấy Keita nói chuyện với một đứa con gái khác là tôi lại cảm thấy khó chịu. Keita cứ như một đứa trẻ ưa thích làm nũng, chỉ cần tôi tỏ ra hơi lạnh nhạt chút thôi là cậu ấy sẽ lại cuống quýt cả lên, mà cũng không hiểu sao tôi khó có thể giận Keita được lâu...

Năm lên cao trung, trong chuyến đi chơi của trường vào tháng Năm, năm người chúng tôi được phân vào cùng một nhóm và đã chơi thân với nhau từ đó đến giờ. Keita hay đùa bỡn rất hợp với Taiki tính cách vui vẻ, thế nên hai người họ khá thân thiết. Tôi có chút cảm giác xa cách với Keita,

thế nhưng khoảng thời gian năm người ở bên nhau thật sự rất vui làm cho tôi không còn cảm thấy bất mãn nữa...

Trong phòng tôi còn rất nhiều ảnh tôi chụp cùng với Keita. Trong các hoạt động của trường Keita đều chỉ có một mình. Bố mẹ cậu ấy rất bận nên không thể tham gia vào bất cứ hoạt động nào ở trường, cho dù là dự giờ hay liên hoan phát biểu thành tích học tập... Kể cả khi cậu ấy lên cao trung họ cũng không thể đến tham dự những sự kiện như hội thao hay lễ hội văn hóa. Cũng vì thế mà ảnh của Keita hầu hết đều là do bố mẹ tôi chụp cho. Tất nhiên là tôi cũng có mặt trong những tấm ảnh đó, và những tấm ảnh như thế ở nhà tôi có rất nhiều. Ngay cả di ảnh của Keita được đặt tại lễ tang cũng là do gia đình tôi cung cấp. Hôm ấy là lần đầu tiên tôi thấy mặt bố mẹ Keita, nhưng vì chưa từng gặp qua họ lần nào nên cũng chẳng cảm thấy có gì khác biệt...

“Miho?”

Tôi ngoảnh đầu về phía cửa nhà, ai có thể đến tìm tôi vào lúc này cơ chứ? Tôi nằm im không trả lời, nhưng khoảng mười giây sau người đó lại cất tiếng gọi. Tại sao người đó lại không bấm chuông mà gọi trực tiếp tên tôi như thế, nhà tôi có lắp đặt hệ thống liên lạc nội bộ cơ mà. Ai thế nhỉ?

Trong một chốc tôi đã đấu tranh giữa hai luồng suy nghĩ, một là người ta đã gọi thẳng tên thì mình phải ra mở cửa, hai là cái kẻ đang không bấm chuông mà chỉ gọi tên kia có vẻ rất khả nghi, cuối cùng thì suy nghĩ thứ hai đã chiến thắng. Tôi quyết định giả vờ như mình đang vắng nhà và tiếp tục nằm lẩn ra trên chiếu tatami một cách uể oải.

“Miho!”

Lần này thì tiếng gọi đã to hơn một chút. Là giọng con trai, tuy cách một bức tường nhưng tôi vẫn nhận ra được. Tôi nhăn mặt và nhồm dậy lần nữa, một tay móc điện thoại di động ra kiểm tra xem có phải là Shun hay Taiki không. Chẳng có tin nhắn hay cuộc gọi nhớ nào cả, vậy thì ai đang ở ngoài cửa...?

Tôi bước đến chỗ đặt màn hình của hệ thống liên lạc rồi ngó vào. Chẳng có ai hết... Là trò đùa sao? Từ trước đến nay tôi chỉ mới nghe qua trò bấm chuông rồi bỏ chạy, còn gọi tên xong bỏ chạy thì quả thật mới gặp lần đầu tiên. Khi tôi nghĩ đến đấy thì tiếng gọi "*Miho*" lại vang lên, lần này tôi phản ứng cực nhanh và bay trở lại chỗ máy liên lạc theo đúng nghĩa đen.

"...Ai đó?"

Tôi rón rén hướng về phía micro cất tiếng hỏi, từ phía đầu dây bên kia tôi có thể nghe được tiếng thở của ai đó, và sau đấy là một giọng nói nhỏ nhẹ vang lên.

"Miho phải không?"

Đúng vào khoảnh khắc ấy.

Mọi âm thanh trên cõi đời này đều hoàn toàn biến mất.

Tiếng ve kêu, tiếng quạt máy, tiếng lũ trẻ nô đùa... chẳng còn gì nữa cả.

Hai mắt tôi cứ mở to như thế, nhưng cơ thể tôi lại lặng đi chẳng khác gì đã bị đông thành đá. Hai con ngươi của tôi căng hết cỡ đến mức hai mắt đều hoa lên, mọi thứ tôi nhìn thấy bỗng nhiên trở nên thật mờ ảo và có phần méo mó.

Tôi nhận ra giọng nói này.

Thân xác ve sầu bám vào phía bên ngoài cửa sổ mà tôi cho rằng đã chết lại đột nhiên bắt đầu cử động. "Một nửa" trong tôi vốn đã chết, hiện tại như được truyền cho luồng sức sống mãnh liệt hơn bao giờ hết.

Khi ý thức quay trở về, tôi nhận ra mình đã đứng ở cửa ra vào từ lúc nào không hay. Tôi thò tay mở cửa, chỉ hận mình không thể giật tung cả khóa xích ra để mở cho nhanh.

Khi cánh cửa vừa hé mở, ánh nắng mùa hè từ bên ngoài tràn vào như thiêu như đốt, trong thoáng chốc ấy, tôi có cảm giác như thế giới này đã bị

nhuộm bởi một màu trắng toát.

Ngay tức khắc, tôi nhìn thấy một bóng người mảnh khảnh.

Tôi nín thở.

Bóng người ấy lay động dưới hơi nóng của mùa hè tựa như ảo ảnh.

Tay chân mảnh khảnh, mái tóc đen quăn quăn cùng hàng lông mày khỏe khoắn...

“Không thể nào...”

Người con trai ấy ngẩng đầu lên và khẽ mỉm cười, trên đôi gò má là hai lúm đồng tiền quen thuộc. Nụ cười kia thoảng qua, phù du như một hạt băng tuyết giữa ngày hè nóng nực, tan biến đi chỉ trong khoảnh khắc. Dù vậy, gương mặt ấy lại mang tới cảm giác gượng gạo như thể chỉ vừa mới xuất hiện trên thế giới này từ năm phút trước.

Không thể nào là nhầm lẫn được.

Đối với tôi, gương mặt ấy đã quá quen thuộc.

“K... Keita?”

Tôi bước một chân ra ngoài cửa, run rẩy, sợ sệt.

“Ya.”

Và nhẹ nhàng như thế, người con trai ấy giơ tay lên chào tôi.

2. Kei

Vào cái lúc mà Keita, người tôi chắc chắn rằng đã qua đời lại đột nhiên xuất hiện ở ngay trước mắt, tôi cảm thấy cực kỳ hoảng sợ. Không hề nhớ nhung hoài niệm hay có chút cảm giác sung sướng nào, tất cả những gì tôi cảm nhận được là cảm giác rợn người và khó chịu đang hòa trộn lại thành một màu xám xịt. Có tiếng ai đó vang vọng lên trong đầu tôi nói một cách bình tĩnh rằng “Đây không phải Keita”. Tôi nhẹ nhàng đón lấy suy nghĩ ấy. Đây chắc chắn không phải Keita, vì Keita đã qua đời rồi.

“Keita... à?”

Dù là vậy, tôi vẫn thốt lên câu hỏi như thế, niềm hi vọng đã lóe lên trong tôi.

Người con trai trước mặt tôi có vẻ lúng túng khó xử. Gương mặt kia đúng là Keita, nhưng biểu cảm ấy tôi lại chưa thấy qua bao giờ.

“Chỉ một nửa thôi.”

Cậu ấy đã cho tôi một câu trả lời lạ lùng như thế.

“Một nửa á?”

Tôi hơi hoang mang rồi đó.

“Mình kiểu như là một doppelgänger ⁽⁴⁾ ấy.”

Tôi nghe thấy một âm thanh kỳ lạ phát ra từ khuôn miệng đang hấp hê thở của mình. Doppelgänger? Cái thứ mà người ta vẫn thường nói rằng nếu lỡ nhìn thấy thì sẽ gặp xui xẻo hay gặp luôn thần chết đây sao? Dường như trên thế giới này sẽ có ba người giống y như nhau cùng tồn tại... nhưng ý cậu ta muốn nói cậu ta là một trong số đó à?

“... Cậu đang nói gì vậy?”

Tôi nghe thấy giọng mình đang run rẩy.

“Kiểu như là ma quỷ ấy hả?”

Ma quỷ cũng chẳng kém gì hơn là bao, nhưng kể ra thì giải thích kiểu này đối với tôi nó vẫn dễ hiểu hơn.

“Chắc là vậy. Dù chính xác mà nói thì không phải...”

Tôi bất giác nhìn xuống chân cậu ta. Chân. Có. Cũng không phải trong suốt. Có cả bóng cõ. Nhưng nghĩ kỹ lại thì cậu ta đã không hiện lên trên màn hình của máy liên lạc.

Tiếng ve kêu rì rả rì rả. Da tôi bắt đầu đổ mồ hôi dưới cái nóng của buổi trưa mùa hè, đầu óc tôi cũng đang lâng lâng, tôi tự hỏi không biết có phải là do trời nóng quá hay không. Người con trai kia vẫn đang chăm chú theo dõi những phản ứng của tôi lúc này.

“... Tớ sờ được không... ?”

Cậu ấy gật đầu, tôi liền với tay ra. Do những ký ức về thói quen hay sờ tóc Keita, tôi đã sờ lên tóc cậu ấy. Theo thói quen, những ngón tay của tôi luồn qua mớ tóc mỏng. Vì cảm giác rất thích nên tôi đã làm trò đó suốt từ hồi tiểu học cho đến tận bây giờ.

Và khi tôi kịp nhận ra thì bàn tay tôi đã lướt qua không chỉ mớ tóc của Keita mà còn xuyên qua cả vùng hộp sọ.

“Á!”

Tay tôi vội rút lại vì quá bất ngờ.

Tôi không chạm vào cậu ấy được. Keita trước mặt tôi không phải là một thực thể.

Người con trai ấy nhìn xuống đôi tay mình rồi nở một nụ cười buồn bã.

“Mới khi này thôi cơ thể mình vẫn còn đây. Nhưng đúng là này giờ mình chẳng chạm vào thứ gì để có thể xác thực, mà hình như cũng không phải tất cả mọi người đều nhận ra sự tồn tại của mình...”

Tiếng ve kêu vẫn đang ra rả.

Có khi nào tôi đã hóa điên vì bị sốc sau cái chết của Keita không? Keita đang ở đây, ngay trước mắt tôi. Nhưng dường như cậu ấy không nói chuyện theo cái cách mà Keita vẫn thường hay nói (Keita chẳng bao giờ tự xưng là “mình”), cơ thể của cậu ấy không tồn tại và đa số mọi người đều không thể nhìn thấy được cậu ấy. Hay là tôi đang nằm mơ? Một giấc mơ vào giữa buổi trưa mùa hè? Phải chăng đây đều là ảo giác mà tôi đã tạo ra để tự huyễn hoặc mình... Không biết là do đột ngột ra ngoài vào lúc trời nóng hay là do không kịp tiêu hóa những gì đang xảy đến mà tôi bắt đầu cảm thấy choáng váng, hai mắt tôi hoa hết cả lên. Tôi thậm chí còn chẳng thể phân biệt được đây là mơ hay là thực nữa.

“Đây không phải mơ đâu. Mình chỉ rào trước thế thôi.”

Tôi nghe thấy cậu ấy nói vậy.

“Mình biết là cậu đang rất sốc vì cái chết của Keita, mình cũng biết ngay lúc này mình xuất hiện còn khiến cậu cảm thấy rối hơn nữa, nhưng dù thế mình vẫn đánh liều đến đây tìm cậu bởi vì có một việc mà mình cần nhờ cậu giúp đỡ. Cậu có thể xem mình là hồn ma bóng quế, nhưng xin đừng nghĩ đây là một giấc mơ để chối bỏ mọi chuyện.”

Tôi vẫn không phản ứng gì và cứ chăm chăm nhìn vào cậu ấy. Đôi mắt hai mí phía sau hàng tóc mái mà tôi không chạm được vào kia đang nhìn thẳng vào tôi vô cùng nghiêm túc.

“Miho, mình có một thứ cần nhờ cậu tìm giúp.”

“... Tìm giúp cậu á?”

Vào lúc ấy, trên gương mặt cậu thiếu niên tự gọi mình là doppelgänger của Keita thoáng hiện lên một cảm xúc khó tả mà tôi không biết nên gọi nó là

gì.

“Đó là ước nguyện cuối cùng của Keita mà mình không thể thực hiện được...”

Trước khi có thể nghe hết câu chuyện, hai mắt tôi bỗng hoa lên và rồi tôi không còn nhận biết nổi đi đâu gì đang xảy ra tiếp theo nữa.

*

Khi tôi mở mắt trở lại thì trông thấy gương mặt không cảm xúc của Rino đang yên lặng nhìn mình.

“A, tỉnh lại rồi.”

“Á!”

Tôi giật mình ngẩng bật dậy. Sao Rino lại...

Đảo mắt nhìn xung quanh, tôi nhận ra mình đang nằm trên thảm tatami quen thuộc trong căn phòng theo kiểu Nhật ở nhà, cái quạt máy cũ vẫn đều đều quay và phát ra những âm thanh vù vù. Tiếng chuông gió khe khẽ vọng vào từ ngoài mái hiên. Tiếng ve vẫn kêu rả rích... Cứ như một trò đùa.

“... Là mơ sao?”

“Chắc không phải đâu.”

Rino nói với gương mặt không thể tỉnh hơn.

“Cậu vừa bị ngất đi đấy Miho, có lẽ do tăng thân nhiệt. Cậu đã ở lì trong nhà suốt khoảng thời gian qua đúng không? Chắc chắn là vì thế nên khi nhiệt độ thay đổi đột ngột cậu đã không chịu nổi.”

“Tôi bị ngất xỉu à...”

Nói mới để ý, một bên đầu tôi đang đau vág lên, và khi tôi đưa tay lên kiểm tra thì sờ thấy rõ nguyên một cục u to tướng luôn.

“Rino, sao cậu lại ở đây?”

Tôi vừa hỏi vừa xoa xoa chỗ bị sưng u lên trên đầu mình, ngay lúc ấy, gương mặt vốn không biểu cảm của Rino thoáng chau mày.

“Là vì người kia đã đến chỗ tớ và nói rằng cậu bị ngất xỉu rồi.”

“Người kia...?”

Rino chỉ tay về phía sau lưng tôi.

Và khi tôi sợ sệt quay lại nhìn, ánh mắt của tôi đã chạm phải đôi mắt bình lặng của cậu thiếu niên đang ngồi yên vị trên chiếc ghế đặt sau lưng tôi.

“Wa...”

Tôi nhảy giật lùi lại.

Keita... à không, đó không phải là Keita nhỉ. Cậu doppelgänger vẫn đang yên lặng ngồi đó từ nãy đến giờ.

Cậu ấy bảo gọi cậu ấy là Kei. Keita rồi lại Kei, hoang mang quá...

Có vẻ như khi tôi vừa ngất xỉu thì Kei đã ngay lập tức đi gọi Rino đến. Hiển nhiên trong mấy người chúng tôi thì nhà Keita gần nhà tôi nhất, còn người ở gần thứ nhì chính là Rino vì nhà cậu ấy ở trong cùng khu này. Bởi Kei không chạm được vào tôi, không có cách nào giúp tôi được, nên cậu ấy đã chạy đi gọi Rino. Có vẻ như Rino cũng nhìn thấy Kei. Theo lời Kei thì dường như những người đã thân thiết với Keita trước khi mất sẽ có thể nhìn thấy cậu ấy.

“Suýt nữa thì tớ đứng tim luôn. Đột nhiên gương mặt của Keita thò ra từ giữa bức tường.”

Rino rùng mình khi cậu ấy hồi tưởng lại cảnh tượng hãi hùng lúc đó.

“Tớ đã hét toáng lên nhưng mẹ tớ lại không thấy được cậu ấy. Cậu ấy còn tự nhận mình là doppelgänger của Keita rồi cứ lải nhải Miho, Miho ra rả

không ngừng nên tớ đành phải đi theo xem thử thế nào, tới nơi thì thấy cậu đang nằm ngất ra giữa nhà thế này.”

“Xin lỗi...”

“Thôi, cũng mừng là có vẻ như tớ không bị dẫn đến một chỗ quái gở nào đấy.”

Rino vừa nói vừa liếc sang Kei.

“Cậu là cái thể loại gì vậy?”

Hiển nhiên đối tượng bị hỏi kia là Kei rồi. Và cậu ta vẫn dùng gương mặt vô cùng nghiêm túc mà trả lời rằng: “Mình là doppelgänger của Keita.”

“Không phải ý đó.”

Rino gằn giọng, có vẻ hơi mất kiên nhẫn.

Nhưng sau đó hình như cậu ấy đã không nói tiếp thêm được. Cậu ấy cứ mấp máy khóe miệng như đang cố gắng hết sức tìm cho đúng từ ngữ để diễn tả câu hỏi của mình. Hiếm ghê. Một người luôn đi kèm đam mê và cái gì cũng biết như Rino mà cũng có lúc không biết cách diễn tả ý nghĩ của mình. Nhưng tôi nghĩ mình hiểu được cảm giác đó. Cho dù Kei, người đang ở trước mặt tôi, có thật là doppelgänger hay không đi chăng nữa, thì chỉ sự tồn tại của cậu ấy thôi cũng đã là một hiện tượng siêu thường rồi. Cả tôi và Rino đều biết như vậy. Nhưng không phải vì thế mà tôi có thể lý giải hay chấp nhận được những gì đang diễn ra trước mắt. Thế nên tôi mới muốn hỏi xem cậu ấy là cái thể loại gì...

“Nói tóm lại thì vẫn là Keita hả?”

Rino kết luận có phần gay gắt trong tuyệt vọng. Nhưng đó cũng là điều mà tôi muốn hỏi. Kei có phải là Keita không. Chúng tôi hiện tại không thể nào hiểu được định nghĩa doppelgänger mà cậu ta đang dùng.

“Không phải.”

Kei vừa trả lời ngắn gọn vừa lắc đầu.

“À không, có lẽ mình nên nói rằng mình đã trở thành một người khác mất rồi nhỉ.”

“Là sao vậy?”

Kei rào trước rồi nói.

“Có thể sự tồn tại của tui mình giống như những ảo ảnh được phản chiếu qua gương, về bản chất là bất chước nhất cử nhất động của chủ thể để rồi có thể trở thành bản gốc kia... Mình đã được sinh ra vào khoảnh khắc ngay trước khi Keita qua đời.”

Nói đến đây, nhìn Kei bỗng có cảm giác cô độc.

“Mất đi bản gốc, ảo ảnh bên kia tấm gương là mình bỗng trở nên lạc lối, không biết phải bắt chước ai nữa. Khi mình vẫn còn là một ảo ảnh, mình không hề nhận thức được bản thân chỉ là một ảo ảnh, nhưng giờ đã tự nhận thức được chuyện đó rồi. Bởi vậy nên mình không phải Keita mà đã trở thành Kei.”

Vừa nói Kei vừa nhìn chăm chăm vào hai tay của cậu ấy.

“Ảo ảnh là thứ chỉ tồn tại khi có chủ thể ở phía bên kia tấm gương. Mình lúc này chỉ còn là một bóng ma ảo ảnh mà đáng lẽ đã phải tiêu tan đi từ lâu. Có lẽ vì thế nên sự tồn tại của mình đang dần suy yếu. Thể xác cũng dần tan đi, người ta không còn nhìn thấy mình được nữa. Những ký ức của bản gốc cũng đang dần phai mờ...”

“Hả? Khoan đã...tôi không kịp được mà chen ngang, “cậu có cả ký ức của Keita sao?”

“Có đấy. Bởi vậy nên mình mới biết cậu và cả Rino chứ. Nhưng giờ chúng cũng đã phai mất gần hết rồi.”

Hầu hết những lời nói ấy tôi đều không còn nghe được nữa. Tôi gấp rút hỏi tiếp.

“Vậy cậu có biết sao Keita lại một mình đi đến cái nơi như thế kia không?”

Rino hơi cử động nhẹ, bầu không khí chợt căng lên như dây đàn.

Thế nhưng vẻ mặt của Kei lại chùng xuống.

“Xin lỗi... Đúng là lẽ ra tớ phải biết hết mọi thứ mà Keita biết, nhưng....”

Tôi xoa chỗ bị sưng u lên của mình trong vô thức, miệng trả lời bằng quơ một câu “Không sao đâu, cảm ơn cậu nhé”. Đến lúc này thì tôi đã chắc chắn được một đi đầu rằng Keita không hề ỡn sinh, thế nhưng tôi vẫn không thể thôi nghĩ đến cậu ấy, cũng không thể ngừng thắc mắc tại sao ngày hôm đó Keita lại đi đến núi Karasuchou, rốt cuộc cậu ấy đã nghĩ gì và muốn làm gì cơ chứ...

“Vậy cuối cùng... bây giờ bọn mình có thể làm gì cho cậu?” Rino lại hỏi, trong giọng nói hiện rõ sự khó chịu.

Hiếm khi thấy Rino có biểu hiện như vậy, thường ngày cậu ấy là một cô gái khá lạnh nhạt và không thường biểu lộ cảm xúc của mình ra ngoài.

“Cậu nói Keita có một tâm nguyện cuối cùng, cụ thể là gì?” Rino hỏi, ra chiều đã sẵn sàng để nghe Kei trình bày.

Một lần nữa, vẻ mặt của Kei lại chùng xuống.

“Cái đó thì... mình không thể nói được.”

“Hả?” Rino nhíu mày. “Từ nãy đến giờ cậu cứ luôn miệng bảo một là không biết, hai là không thể nói, vậy rốt cuộc cậu biết cái gì? Nếu cậu không biết nội dung tâm nguyện của Keita thì làm sao chúng tôi thực hiện nó được? Cậu có bị loạn trí không đấy?”

“Mình hiểu, nhưng mà vì những đi đầu ấy nếu nói ra chắc chắn các cậu sẽ không tin, thậm chí còn hỗn loạn hơn nên mình mới quyết định sẽ không

nói.”

“Ngay lúc này tôi đã không tin r ồi.”

“Này này, Rino...” Tôi vội chen vào giữa hai người.

Có vẻ như Rino không hề tin vào sự liên kết giữa Keita và Kei, nếu đối phương là Keita thì chắc chắn cậu ấy sẽ không đời nào nói ra những lời nặng nề như vậy.

“Ít nhất hãy nghe mình nói đã.”

“Miho, người này không phải là Keita đâu, chính cậu ta đã nói r ồi mà. Đã thế người khác lại không thể thấy cậu ta, việc đó thật quá kỳ khôi. Một kẻ như vậy, chúng ta cũng không cần thiết phải nghe bất cứ thứ nguyện vọng gì của hắn...”

“Rino, cậu sao vậy?” Tôi lắp bắp. “Sao cậu lại tức giận đến thế?”

“Tớ không có tức giận.”

“Lại còn không phải? Tớ chưa bao giờ nhìn thấy một Rino nói chuyện kiêu đấy cả.”

“Không có mà.” Rino khoanh tay nói, sau đó đột nhiên quay ngoắt đi.

Tôi để ý thấy những ngón tay của Rino đang run rẩy bám vào cánh tay khi tôi khẳng định lại cơn tức giận của cậu ấy.

Vậy à... Keita mới mất được bốn ngày thôi. Ở tang lễ, Rino không hề có những phản ứng xấu xí như tôi, nhưng cậu ấy cũng đã không kìm nén được nước mắt. Bởi vì Rino lúc nào cũng lạnh lùng và bình tĩnh, chẳng bao giờ để lộ ra mặt yếu đuối nên tôi cứ mặc nhiên nghĩ rằng cậu ấy mạnh mẽ lắm, nhưng Rino, cậu ấy cũng chỉ là một nữ sinh cao trung năm hai giống như tôi thôi. Bạn của mình vừa mới mất, đột nhiên nhìn thấy một bóng ma mang gương mặt y như người bạn đó xuất hiện thì việc không ki ềm chế

nổi cảm xúc cũng là đi đầu dễ hiểu. Tôi thì chắc vẫn còn đang hỗn loạn trong tâm trí nên mới có thể bình tĩnh tiếp nhận chuyện này như vậy...

“Ừm... Kei này, giờ khoan nói đến chuyện bọn mình có làm được hay không, hãy cho mình biết cậu muốn bọn mình làm gì được không?”

Kei gật đầu rồi nói:

“Chỉ cần một người đi cùng mình thôi cũng được. Tóm lại là mình cần ai đó đi cùng mình đến nơi mà Keita đã trút hơi thở cuối cùng.”

“Không!”

Người vừa gần như hét lên chính là Rino.

“Tại sao bọn này phải làm vậy chứ? Cậu nhận thức được vấn đề thật không thể? Mới ngày hôm trước thôi bọn tôi đã phải đón nhận tin tức về cái chết của Keita đấy. Sao cậu cứ phải xát muối lên vết thương vẫn còn chưa cần được máu như vậy?”

Rồi Rino liếc tôi một phát sắc lẹm.

“Miho, cậu cũng thế, đừng có mà tử tế quá với cái tên kia!”

Tôi hoảng loạn, vô thức nhìn sang Kei cầu cứu.

“Sao cậu lại nhìn sang phía bên đó?” Rino lạnh lùng gằn từng tiếng một.

“Trút giận lên Miho thì không hay lắm đâu.” Kei nói cứ như người đang đứng ngoài cuộc.

“Tại cậu chứ ai!” Rino nghiêng rằng. “Nếu đúng như cậu nói cậu là doppelgänger của Keita thì cậu cứ tự đi mà hoàn thành tâm nguyện cuối cùng của Keita là được rồi còn gì!”

Tôi rụt cổ nhìn qua nhìn lại, quan sát sắc mặt của Rino và Kei trong sợ hãi.

Kei bình thản đáp trả lại ánh mắt của Rino. Tôi thấy ánh mắt nhìn thẳng của cậu ấy có phần mạnh mẽ. Cậu ấy cứ như thế, chẳng nói gì cả. Gương mặt Kei dường như đang muốn nói rằng cậu ấy không phải không thể trả lời Rino, mà là cậu ấy chẳng cần thiết phải trả lời.

“Tôi không chấp nhận đâu.” Rino lên tiếng trước, quay ngoắt đi khỏi ánh nhìn của Kei. “Tôi không cần biết đó có phải tâm nguyện cuối cùng của Keita hay là gì. Nếu cậu muốn hoàn thành nó thì hãy tự đi mà làm lấy.”

Kei chậm rãi lắc đầu, trông cậu ấy có vẻ mệt mỏi.

“Hiển nhiên lẽ ra mình sẽ là bản thay thế của Keita, cũng như đáng lẽ mình phải là người hoàn thành nguyện vọng cuối cùng cho cậu ấy. Nhưng mà giờ mình không thể thực hiện được việc đó nữa rồi. Vì vậy mình mới phải nhờ đến các cậu. Cũng bởi lúc này đây chỉ còn các cậu là có thể nhìn thấy được mình thôi.”

Rino mở miệng định nói gì đó, nhưng dường như cậu ấy không biết phải nói thế nào, cuối cùng đành thôi không nói tiếp nữa. Kei nhắm mắt lại một lát, rồi cậu mở mắt ra, cười buồn bã như thể đã sắp tới thời khắc cậu hoàn toàn biến mất khỏi thế gian.

“Mình không còn chạm được vào bất cứ thứ gì thuộc về thế giới này nữa. Tâm nguyện của Keita chỉ có thể giao lại vào tay những người thuộc về thế giới này.”

*

Hôm sau, ngày hai mươi bốn tháng Bảy, Kei đã đi đâu đó rồi biến mất hút.

Hôm qua khi tôi bảo Kei rằng cậu ấy có thể qua đêm tại nhà tôi, Kei đã tỏ vẻ khó xử và lắc đầu nguây nguậy. Gương mặt của Kei tôi vẫn còn nhớ vì đã từng thấy qua. Ngày còn nhỏ, có một buổi tối khi Keita dường như không muốn về nhà mình, cậu ấy đã hỏi tôi rằng “Tớ ngủ lại đây được không?” với cùng một gương mặt như thế, gương mặt ngộ nghĩnh vừa có chút tội lỗi vì đã làm phiền người khác phải chăm sóc mình lại vừa thoáng

vẻ mong mỗi nhận được sự chăm sóc ấy. Lúc đó hình như là khi tôi bảo Keita “nhìn mắc cười quá” và cậu ấy đã bật cười rồi bảo tôi “thôi đi”.

Tôi ở lì trong phòng của mình, chỉnh đi đều hòa nhẹ nhàng, bật bài nhạc ưa thích lên nghe. Thật ra thì hôm nay có buổi tập luyện của câu lạc bộ điền kinh nhưng tôi đã xin nghỉ. Tôi không còn cảm thấy muốn dốc toàn lực ở ngoài đường chạy nữa. Nói dốc toàn lực thì cũng không hẳn là phải cố gắng chạy thật nhanh hay gì, chỉ là cảm giác cần phải dốc hết sức mình ra thôi.

Tôi cứ mệt mỏi nằm ườn ra cả buổi sáng như thế, đến trưa thì có khách đến nhà.

Là Taiki và Shun.

“Bọn này nhận được tin nhắn của Rino, có hồn ma của Keita xuất hiện hả?”

Taiki vừa hỏi vừa cố ra vẻ hài hước khiến tôi cũng phải phì cười mà trả lời.

“Ừ. Tính cách không giống gì hết trơn, nhưng đúng thật là không sờ vào được.”

“Thật luôn hả? Giờ cậu ta cũng đang ở đây à?”

Shun, người có vẻ như sáng nay cũng cúp tập như tôi, sợ xanh mặt nhìn quanh quất khắp phòng. Tôi mỉm nhẹ và bảo cậu ấy không cần phải nhìn quanh quất như vậy.

“Giờ cậu ấy không có ở đây đâu.” Tôi giải thích. “Nói mới nhớ, nếu cậu ấy có đây thì chắc Shun và Taiki cũng sẽ thấy cậu ấy đấy. Cậu ấy nói là dường như những người thân thiết với Keita sẽ có thể nhìn thấy cậu ấy.”

“Biết thế nào được ha. Miho là bạn thanh mai trúc mã, Rino cũng học cùng Keita từ hồi trung học, chỉ có bọn này là lên cao trung mới chơi chung nhóm thôi.”

Shun gật đầu đồng tình với Taiki.

“Vớ lại tớ với cậu ấy cũng chẳng thân thiết đến vậy...”

“Vậ à... Tớ lại nghĩ Keita khá là thích chơi với hai cậu đấy chứ...”

Taiki cười gượng gạo sau câu nói của tôi.

“Nghe Miho nói vậy tớ lại cảm thấy phức tạp ghê... Mà thôi, cứ chờ gặp cậu Kei kia xem là biết li ền.”

Sau đó ba người chúng tôi cùng trò chuyện một chút. Tôi cảm thấy nhẹ nhõm vì chúng tôi vẫn có thể nói chuyện được với nhau như bình thường, vì từ hôm đám tang đến nay tôi chưa gặp lại hai cậu ấy nên cũng sợ cả ba sẽ có cảm giác lúng túng. Nhưng dường như mọi thứ vẫn bình thường.

Tôi cũng nói với hai người bạn họ về việc Kei nhờ ngày hôm qua.

“Đến chỗ Keita đã qua đời ư...?”

Như dự đoán, phản ứng của hai người họ không mấy khả quan. Taiki nhú mày lại, còn Shun thì run lên vì sợ.

“Tại sao chứ?”

“Cậu ấy không nói. Bảo rằng có nói ra thì cũng chỉ càng khiến mọi người hoang mang hơn thôi.”

“Càng làm cho tội mình khó mà dám đi hơn ấy...”

Taiki đan mấy ngón tay vào nhau, để ra sau đầu và thả người dựa đánh “thịch” một cái vào bức tường phía sau.

“... Miho tính thế nào?” Shun hỏi.

“Hả... Tớ á? Tớ thì... ừm...”

Thật lòng mà nói thì tôi cũng chẳng biết nữa.

Đúng là tôi chẳng biết gì về Kei cả. Dùng một cái xuất hiện rồi nói mình là doppelgänger của Keita. Phản ứng của Rino, Taiki hay Shun đều là đi đầu để hiểu. Tôi cũng nên cảm thấy nghi hoặc, sợ hãi hoặc là né tránh mới đúng.

Nhưng mà tôi lại bị lôi kéo bởi tâm nguyện cuối cùng của Keita. Nếu như chúng tôi không đi, ước nguyện đó chắc hẳn sẽ chẳng ai có thể hoàn thành giúp Keita được. Vậy thì biết đâu chừng cậu ấy sẽ bởi cứ lang thang vất vưởng mãi ở đây mà không thể siêu thoát, rồi trở thành một loài ngạ quỷ gì đó. Nghĩ như thế cũng có thể liên tưởng đến sự tồn tại của Kei. Nói một cách đơn giản, sự tồn tại và mong muốn hoàn thành tâm nguyện cuối cùng cho Keita của Kei ấy đều không phải doppelgänger hay hồn ma bóng quế gì, mà có lẽ đó là vong linh chưa siêu thoát được của Keita. Nếu là vậy thì phải giúp cậu ấy siêu thoát. Nếu với sức lực của mình tôi có thể giúp Keita được giải thoát khỏi đi đầu đang trói buộc cậu ấy lại đây thì...

“Miho?”

“Hả? À... ừm... Tôi không biết nữa.”

“Vậy à... Ờ thì, đúng là vậy ha. Toàn những thứ nằm ngoài tầm hiểu biết nhỉ.”

“Ừ.”

“Tôi... cho đến bây giờ vẫn không thể nào tin nổi... cậu ấy... đã không còn nữa...” Shun lẩm bẩm.

Taiki nhìn tôi như thể đang muốn tìm kiếm điều gì đó. Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ như để né tránh ánh mắt ấy. Keita đã chết rồi, vậy mà thế giới này vẫn bình lặng như chẳng có chuyện gì xảy ra, bầu trời mùa hạ hôm nay vẫn trong xanh và cao vời vợi.

*

Tôi đang đứng giữa một thảo nguyên rộng lớn. Tắm tắm màu xanh lục trải dài hút tầm nhìn, bầu trời xanh thăm thẳm cùng với những đám mây trắng đang lững lờ trôi... Một cảnh tượng điển hình. Cả vùng đất xanh mát

trải dài tách biệt rõ ràng với bầu trời xanh thăm thẳm trên cao, giống kiểu hình nền ngày xưa vẫn thường thấy trên màn hình máy tính của bố mẹ tôi.

Gió thổi nhẹ nhẹ mang theo mùi hương cỏ cây của mùa hè. Tôi hít một hơi thật sâu đầy sáng khoái, bơm đầy vào từng góc ngách trong phổi mùi hương tươi mát của cỏ xanh. Tôi thả người nằm xuống, lớp cỏ dày bên dưới cứ thế mà đón lấy tôi như một tấm đệm dày êm ái.

“Thích quá ha.”

Giọng ai đó đột nhiên vang lên bên cạnh tôi, đó là hình bóng người con trai thân thuộc với mái tóc hơi quăn đen nhánh.

“Keita...” Tôi cất tiếng. “Cậu làm gì ở đây vậy?”

“Câu đó phải để tớ hỏi mới đúng.” Keita cười khở. “Tại sao Miho lại đến một nơi như thế này?”

“Nơi như thế này... ?”

“Thôi, không có gì đâu.”

Ừa? Nhắc mới nhớ, không phải Keita đã mất rồi sao?

Khi chợt nhớ ra chuyện đó, tôi vội ngẩng bật dậy. Xung quanh tôi chỉ độc một màu xanh lá trải dài, ngoài ra thì không còn thứ gì khác, cũng không có một ai khác ở đây.

“Nơi này là thiên đường à?”

Tôi có cảm giác Keita đang cười.

“Chắc còn thiếu chút nữa mới tới đấy.” Khi tôi nhìn sang thì Keita đã đứng dậy. “Đây là nơi mà thật sự Miho không nên đến.”

“Chà, vậy tại sao tớ lại có mặt ở đây mất rồi nhỉ.”

“Dù có hỏi tớ thì...”

Tôi nghe thấy tiếng Keita đang cười nhưng không còn thấy được hình bóng cậu ấy nữa. Tầm nhìn của tôi đã bị tầng tầng lớp lớp ngọn cỏ cao vút che khuất mất rồi, những gì còn sót lại chỉ là một chuỗi âm thanh xào xạc không dứt.

“Keita? Cậu ở đâu?”

Bỗng dưng thấy trong lòng bất an, tôi đảo dác đôi mắt tìm kiếm khắp xung quanh.

“Xin lỗi cậu, tớ phải đi rồi.”

Tôi chỉ còn nghe thấy giọng nói ấy từ đâu đó vọng về Xào xạc, xào xạc.

Gió thổi tới lạnh buốt, tôi run rẩy ôm lấy ngực mình, tim tôi đột nhiên đau nhói lên. Tôi có dự cảm rằng Keita sắp làm chuyện gì đó rất nguy hiểm, giống như hồi tiểu học cậu ấy đã từng.

“Chờ đã, Kei...”

Đột ngột, như có ai đó vừa mới tắt máy tính, quang cảnh xung quanh tôi chìm vào một màu tối đen.

Khi mở mắt ra, tôi nhận thấy dòng nước nóng hổi đang chảy dài xuống từ nơi khóe mắt mình.

Là mơ...

Tôi ngẩng dậy, nhìn xung quanh, nhận ra quang cảnh của căn phòng thân thuộc. Có vẻ như tôi đã ngủ thiếp đi sau khi hội Taiki rời khỏi. Bên ngoài khung cửa sổ là mặt trời đang đỏ bóng về chiều, ánh hoàng hôn đỏ son phả vào phòng tôi, để lại những dải sáng rực rỡ màu đỏ au.

“Cậu dậy rồi à?”

Tôi giật thót khi nghe thấy giọng nói thân thuộc mà mình vừa mới gặp trong giấc mơ ban nãy. Nơi góc phòng, Kei đang trôi lơ lửng.

“Cậu đã vừa ngủ vừa khóc đấy. Nằm mơ thấy ác mộng à?”

“... Không có gì.”

Tôi trả lời mà không nhìn vào mắt Kei, ngo ngoe ngẩn ngẩn vì vẫn còn đang chìm trong dư âm của giấc mơ ban nãy.

“Nhìn sắc mặt cậu tệ quá. Cậu có uống nước đầy đủ không đấy?”

Cậu ấy cứ toàn bắt chuyện vào đúng cái lúc mà tôi không có tâm trạng để nói.

“Không sao đâu.”

Tôi vừa nói vừa vuốt trán, đầy mồ hôi. Có vẻ như tôi đã đổ khá nhiều mồ hôi lạnh trong lúc ngủ. Tôi qua quýt trả lời Kei với cái cổ họng khô khốc của mình.

“Mình thấy cậu có vẻ không ổn nên mới hỏi đấy chứ.”

“Đã bảo là tớ không sao mà.”

“Mới đây cậu còn bị ngất, có cố sức quá không đấy.”

“Dai quá đi. Tớ không sao.”

“Cứ ở mãi trong nhà cũng sẽ bị mất nước đó, phải cẩn thận.”

“Thôi đi, cậu thật ồn ào quá!” Tôi thét lên.

Kei tròn mắt nhìn tôi. Bản thân tôi cũng thấy bất ngờ với chính mình lúc này. Sao cảm xúc của tôi lại bộc phát dữ dội đến thế.

“... Miho?”

Chỉ bằng một từ ấy thôi, tôi đã lập tức hiểu ra được lí do. Tôi bịt chặt lấy hai tai mình.

“Dừng lại đi! Dừng dùng âm giọng đó để gọi tên tôi!”

Cuối cùng thì tôi cũng hiểu được cảm xúc của Rino ngày hôm qua. Khi tôi nhận ra điều này, cảm giác như có một tia điện chạy xẹt ngang qua trong đầu tôi. Trước mặt tôi là gương mặt của Keita, thế nhưng người đang mang gương mặt ấy nói chuyện với tôi lại chẳng phải Keita.

“Tại sao cậu lại không phải Keita? Nếu đã không phải vậy thì dùng gương mặt khác mà xuất hiện đi! Tại sao lại dùng gương mặt... và cả giọng nói... giống y hệt Keita như thế?” Tôi hét lên như muốn khóc. “Nếu đã là một bóng ma... thì cứ là Keita cũng được mà... Tại sao lại phải là Kei... Tại sao lại phải là một người khác mới được...”

Đột nhiên tôi cảm thấy buồn nôn kinh khủng.

Nói đúng hơn là tôi đã nôn luôn rồi. Nôn thốc nôn tháo không biết bao nhiêu lần, cứ mỗi lần như thế, cơn đau bỗng rất như bị thiêu đốt lại đâm vào trong cuống họng tôi. Tôi nôn ra toàn là dịch vị. Ngay từ đầu bụng tôi đã chẳng có gì để nôn, vậy mà dạ dày tôi cứ liên tục co thắt lại, đến mức tưởng như tôi đang muốn nôn luôn chính cái dạ dày của mình ra ngoài. Nước mắt nước mũi đầu chảy ra hết. Trên mặt tôi lấm tấm mồ hôi lạnh toát ra từ tuyến mồ hôi. Không thể thở được. Khó chịu quá.

“Bình tĩnh nào. Không sao đâu, nôn được thì hãy cứ nôn ra, xong rồi sẽ thấy khỏe hơn đấy.”

Giọng của Kei, nhưng những lời lẽ đó vốn là của Keita.

Trước đây cũng từng xảy ra chuyện tương tự đúng không nhỉ. Hồi còn trong giai đoạn tập huấn ở câu lạc bộ điền kinh, tôi đã phải ép mình theo một lịch trình khá là hà khắc, cuối cùng tôi cũng chịu không nổi và nôn thốc nôn tháo. Lúc ấy Keita đã ở bên cạnh tôi, vừa nói “nôn được thì hãy nôn ra, xong rồi sẽ thấy khỏe hơn đấy” vừa vuốt lưng cho tôi mãi đến tận lúc tôi có thể bình tâm trở lại.

Bàn tay của Kei không thể chạm được vào tôi, thế nhưng tôi lại có thể cảm nhận được hơi ấm đang nhẹ nhàng vuốt lên trên lưng mình. Kỳ diệu thay, tôi thấy dễ chịu hơn rất nhiều. Cơn bão cảm xúc dâng trào trong tôi dần dần lắng đi, trước khi tôi kịp nhận ra thì dạ dày của tôi cũng đã êm xuống. Cho đến lúc tôi có thể hô hấp lại bình thường, Kei vẫn tiếp tục xoa lưng tôi bằng đôi tay chẳng chạm được vào bất cứ thứ gì của cậu ấy như vậy.

Khi bình tĩnh lại rồi, tôi mới nhận ra rằng mình đã cộc cằn với Kei như thế nào, vậy mà cậu ấy vẫn cư xử thật dịu dàng với tôi. Tôi ngượng ngùng ngẩng đầu lên.

“Xin lỗi nhé. Tớ không sao rồi... Cảm ơn cậu.”

Kei chỉ mỉm cười, nụ cười trên gương mặt ấy lại nhìn không khác gì Keita ngày đó. Cảm nhận được khuôn mặt mình đang đỏ ửng lên, tôi liếc vội vàng quay đi hướng khác.

Sau khi đã bình tĩnh lại, tôi hỏi Kei.

“Cậu đã đi đâu vậy?”

“Đi dạo chút thôi.”

Hình dáng Kei đang bay lơ lửng tự do trong phòng nhìn chẳng khác gì cậu ấy đang bơi trong biển không khí.

Dựa vào những gì tôi thấy thì có lẽ dùng từ “bơi dạo” sẽ phù hợp hơn là dùng từ “đi dạo”.

“Kei bay được mà ha.”

“Bay thì không hẳn là bay, chính xác thì mình đang trôi lơ lửng.” Kei vừa nói vừa chỉ xuống chân cậu ấy. “Vì mình không có thực thể, sàn nhà hay mặt đất đều không chạm vào được nên lúc nào cũng trôi lơ lửng như vậy. Mà giờ mình cũng quen rồi nên còn có thể làm cả động tác giả như đang đi hay đang ng ẩ ng ẩ nữa đấy.”

Vừa nói cậu ấy vừa ng ẩ lên mép giường cho tôi xem. Nhìn thì giống như cậu ấy đang ng ẩ, nhưng đúng là để ý kỹ sẽ thấy mép giường không hề bị chùng xuống, giống như cậu ấy đang ng ẩ trên một chiếc ghế không khí hay gì đó. Đúng là giống như một h ồn ma.

“... Một lúc nào đấy, Kei cũng sẽ biến mất phải không?”

Tôi nghĩ, đã là h ồn ma thì cũng sẽ đến lúc biến mất thôi.

“Ừ, đúng ra thì đáng lẽ mình phải biến mất r ồi.”

“Vậy tại sao cậu vẫn còn ở đây?”

“Bởi vì ước nguyện của Keita vẫn còn lưu lại đây.” Kei trả lời chắc nịch. “Keita đã mất r ồi, nhưng mà ước nguyện của cậu ấy thì vẫn chưa biến mất. Mình chính là được sinh ra từ ước nguyện còn lại của Keita, với ý nghĩa là thay cậu ấy hoàn thành nó. Cho nên mình vẫn chưa biến mất được.”

“Rốt cuộc thì cậu cũng không thể cho tớ biết đi ầu đó là gì nhỉ.”

“Mình có thể cho cậu biết, nhưng theo như mình phân tích thì không làm vậy sẽ tốt hơn.”

“... Tớ biết r ồi, cậu không cần nói cũng được.”

Thật ra là tôi muốn biết đến chết đi ấy, nhưng quả thực với tình hình hiện tại, nếu có chuyện gì đó kinh khủng hơn nữa xảy tới thì chắc chắn ầu tôi sẽ nổ tung.

“Với lại, Miho, cậu đã thử suy nghĩ về việc mình muốn nhờ các cậu giúp chưa?”

Chuyện muốn nhờ, ý cậu ấy là đi đến chỗ mà Keita đã trút hơi thở cuối cùng để thay Kei hoàn thành tâm nguyện cuối của Keita.

“... Chuyện đó, hẳn là chuyện quan trọng nhỉ.”

“Quan trọng đấy. Với tất cả các cậu luôn.”

Đôi mắt Kei toát lên cả một bầu trời chính trực, giống y như đôi mắt của Keita ngày trước mỗi khi cậu ấy muốn nhờ tôi làm chuyện gì quan trọng. Chỗ giống nhau này của họ thật không công bằng với tôi chút nào.

Ý muốn giúp linh hồn vất vưởng của Keita được siêu thoát trong tôi càng trở nên chắc chắn. Tôi siết chặt gấu áo sơ mi, nhìn thẳng vào Kei rồi trả lời:

“Tớ sẽ đi. Dù chỉ có một mình tớ cũng sẽ đi.”

Tôi bắt đầu chuẩn bị cho chuyến đi ngày hôm đó. Tôi xin nghỉ tập ở câu lạc bộ một thời gian, rồi trình bày rõ ý định đi cắm trại của mình với bố mẹ. Nghĩ là đi đến ngọn núi nơi Keita đã qua đời thì không tốt lắm nên tôi dùng một địa điểm khác. Tôi nói rằng sẽ đi cùng bạn nên chắc họ nghĩ tôi sẽ đi với hội Taiki và Rino. Người bạn đó... hay nói đúng hơn là người cùng đi với tôi, chắc họ sẽ chẳng thể nào nghĩ ra nổi lại là một doppelgänger... Tôi xếp đầy túi những vật dụng cắm trại cơ bản mình sẽ chẳng dùng đến mà chỉ mang theo cho có để qua mắt bố mẹ rồi nghĩ ngợi mông lung.

Để đến núi Karasuchou thì có vẻ chỉ cần leo lên tàu điện ngầm vài tiếng là sẽ tới nơi. Nếu xét về khoảng cách thì quả thực nơi ấy khá xa, nhưng nhờ vào nền văn minh hiện đại của chúng ta mà thử thách này chẳng có gì là to tát cả. Tôi có thể đi và về trong ngày, nhưng làm vậy chắc chắn sẽ bị nghi ngờ nên dự định sẽ tùy tiện ngủ lại tại đâu đấy.

“Không rủ theo ba người kia liệu có ổn không?”

Kei hỏi khi nhìn tôi chuẩn bị hành lý cho chuyến đi này.

“Ừ... Chắc chắn là Rino không tham gia rồi, có vẻ như Taiki với Shun cũng không hào hứng tham gia cho lắm... Không thể ép họ được đâu. Với lại tớ đi một mình cũng đâu có sao mà phải không?”

“Ờ thì... ừ. Dù vậy mình nghĩ có mọi người vẫn là tốt nhất.”

“Không sao đâu, một mình tớ cũng sẽ cố gắng mà.”

Cố gắng. Nhưng cố cái gì? Chính bản thân tôi còn không biết nữa.

Khi tôi sắp xếp xong hành lý thì trời đã tối hẳn, tôi nằm dài ra giường rồi mới chợt thấy cả người đều mệt mỏi rã rời. Gần đây có quá nhiều chuyện dồn dập xảy ra. Vừa mới nghĩ không hiểu vì sao Keita đột nhiên biến mất thì nghe tin đã tìm thấy thi thể cậu ấy, rồi tới tang lễ, vừa xong thì đến lượt Kei thành linh xuất hiện, mai là ngày tôi sẽ lên đường theo ý của Kei. Tốt xấu gì thì Keita cũng đã ở bên cạnh tôi suốt từ hồi còn nhỏ, đến lúc chết vẫn quanh quẩn bên tôi nghe giống với việc mà Keita sẽ làm lắm. Suốt mười sáu năm cuộc đời dường như lúc nào tôi cũng có Keita ở bên cạnh mà.

Nhưng giờ nghĩ lại, không biết tôi có hiểu được đến phân nửa con người cậu bạn thanh mai trúc mã vô tư của mình không nữa... Keita vốn là một người ít khi nói về chuyện của bản thân, dù cậu ấy luôn vui vẻ hòa đồng với mọi người nhưng trong cậu ấy vẫn có một nơi mà chẳng một ai đặt chân đến được.

“Kei, tớ còn muốn hỏi một chuyện nữa.” Tôi mơ màng nói trong lúc cố gắng chống lại cơn buồn ngủ.

“Gì thế?”

“Dường như Keita luôn không muốn về nhà. Bố mẹ tớ thấy vậy đều không khỏi lo lắng. Tớ cũng nghĩ không biết có phải vì ở nhà cậu ấy có vấn đề gì không. Cậu còn giữ lại ký ức nào về gia đình của Keita không?”

Kei dùng ngón tay trở gõ ba phát vào thái dương nghe “tóc tóc tóc”, rồi trả lời.

“... Mình không biết rồi. Xin lỗi cậu.”

Tôi lắc đầu. Thật ra thì trong lòng tôi như có cảm giác trút đi được gánh nặng khi biết rằng đi đâu bí ẩn ấy sẽ mãi mãi không được giải đáp.

“Có gì đâu. Cảm ơn cậu nhé.”

Vừa nói xong là tôi lập tức chìm vào giấc ngủ. Có lẽ do quá mệt mà tôi có cảm giác như mình đã ngủ thẳng một mạch mà chẳng trải qua một giấc mộng nào.

Ngày hai mươi lăm, tôi mở mắt thức dậy từ lúc sáng sớm. Dù đêm qua đã ngủ đủ giấc nhưng cơ thể tôi lại có vẻ mệt mỏi rã rời. Hôm qua tôi cũng không làm gì nặng nhọc, sao lại cảm thấy mệt thế nhỉ. Tôi vỗ mạnh vào hai bên má của mình để lấy lại tinh thần rồi bước xuống giường.

Tôi mặc áo thun trắng, quần jeans và cột tóc gọn gàng ra phía sau. Nhìn vào gương, tôi thấy gương mặt thoáng nổi bất an của một cô bé đang nhìn mình. Tôi gượng cười một cái, vác cái túi nặng trĩu lên vai rồi đi xuống nhà. Bố mẹ tôi đã thức dậy và chào buổi sáng. Lo sợ bố mẹ sẽ để ý thấy nét lo lắng trên mặt mình, tôi cố gắng nuốt bữa sáng chẳng có vị gì xuống họng để tránh né ánh nhìn của họ. Đột nhiên tôi nhận ra rằng từ sáng đến giờ không thấy Kei, không biết cậu ấy lại chạy đi đâu.

“Nói mới nhớ, bạn con đã đến rồi đấy.”

Mẹ tôi chợt nói làm tôi bị ghen, bánh mì dẹt đầy ứ trong miệng khiến tôi trông như một cô chuột hamster đang nín thở.

“Hả...”

Bạn á? Không lẽ mẹ tôi cũng có thể nhìn thấy Kei?

“Chắc là đang đứng chờ con ở bên ngoài, ăn nhanh lên rồi đi.”

Tôi nuốt vội miếng bánh, với tay lấy túi rồi phóng ra khỏi nhà.

Trước nhà tôi là Taiki và Shun đang đứng ngáp ngáp dài có vẻ buồn ngủ lắm. Tôi cảm thấy thật phức tạp, vừa yên tâm vì người mẹ đề cập tới không phải Kei vừa cảm thấy khó hiểu, tại sao lại là hai người họ? Trong giây phút bối rối ấy, tôi chẳng biết mình nên chào hỏi họ như thế nào nữa.

“Ô Miho, chào buổi sáng.” Nhìn thấy tôi đi tới Taiki liền giơ một tay lên vẫy.

“Tại... sao lại...”

“Cậu định đi đúng không? Đến núi Karasu.”

“Là núi Karasuchou.”

Taiki vừa lờ câu đính chính lười biếng của Shun vừa cho tôi xem ba lô hành lý của cậu ấy. Cái túi to đến mức khủng hoảng với hẳn một chiếc túi ngủ được cuộn tròn lại rồi cột vào phía bên trên.

“Hả? Hả...?” Tôi hoang mang tột độ.

“Tụi này đi cùng cậu.” Shun nói với tôi bằng gương mặt ngái ngủ, có vẻ hành lý cậu ấy mang theo cũng không hề nhẹ.

“Tôi biết ngay Miho sẽ đi mà. Hôm qua lúc tụi này hỏi thì trả lời là ‘không biết nữa’, nhưng nhìn mặt Miho liền biết cậu đã quyết định cậu sẽ đi.”

“Miho là kiểu viết hết suy nghĩ lên mặt mà ha...”

“Chơi mấy trò đấu trí cũng dở tệ ha.”

“Lại còn cứng đầu nữa ha.”

“Đã quyết định rồi là không gì lay chuyển được nữa ha.”

“Kh... kh... kh... khoan đã!” Tôi chặn ngang hai con người đang kể tung người hứng kia. “Ừm... tóm lại thì hai người sẽ đi cùng tớ hả?”

Taiki vừa nhe răng cười vừa gật đầu, trong khi Shun cũng gật đầu nhưng nhìn có vẻ hơi miễn cưỡng.

Cảm giác ấm áp dần dần nhen nhóm trong ngực tôi, nhưng cùng lúc đó tôi cũng thấy vô cùng có lỗi. Bởi vốn là người nghĩ gì cũng đều viết hết lên mặt nên có khi tôi đã vô tình lợi dụng hai người họ mất rồi.

“... Nè, hai người không phải miễn cưỡng đi cùng tớ đâu.”

“Miễn cưỡng gì chứ. Keita đối với tớ cũng là bạn thân mà. Tớ vẫn chưa tin tưởng vào cái tên Kei kia lắm, nhưng nếu là để thực hiện nguyện vọng của Keita thì tớ cũng không thể không quan tâm đến được.”

“Vớ lại tụi này cũng không thể để Miho đi một mình với Kei,” Taiki nói thêm.

Taiki nói xong thì Shun cũng gật gật đầu theo cho có.

“Nhưng cả hai đều chưa trực tiếp gặp Kei mà...”

Nói đến đây, tôi chợt thấy Taiki làm vẻ mặt đặc ý.

“Gặp rồi, mới khi nãy.”

“Hả?”

“Póc” một cái, tôi cảm nhận được có thứ gì đó vừa xuất hiện trên đầu mình.

“Chào buổi sáng, Miho.”

Kei hiện ra và mỉm cười nhẹ, bơi lơ lửng trong không khí phía trên đầu tôi.

Taiki có vẻ tương đối chấp nhận được sự tồn tại của Kei, như một hiện tượng lạ thường và tách biệt hẳn so với Keita. Cậu ấy thậm chí còn lấy làm thích thú khi cứ cố sờ thử vào Kei mà vẫn không được. Tôi nghĩ những người không nhìn thấy Kei bắt gặp cảnh này chắc hẳn sẽ cảm thấy kỳ cục lắm khi cậu ấy cứ chọt chọt vào không khí rồi cười như vậy. Nếu

phải nhận xét thì phản ứng của Shun hoàn toàn trái ngược, dường như cậu ấy đang sợ và cố gắng không nhìn về phía Kei.

Phản ứng của họ không giống với Rino, người hôm trước đã cực kỳ giận dữ, nhưng có vẻ như đúng là cả hai đều nhìn thấy được Kei. Mà Taiki và Shun còn nói nhìn Kei hơi trong suốt, có lẽ tùy vào mỗi người mà độ nhìn thấy Kei cũng khác nhau chẳng.

“Thế tức là Keita thật lòng xem tụi mình như bạn bè ha.”

Dù hình ảnh Taiki nhìn thấy hơi mờ nhạt, nhưng dường như cậu ấy nhẹ lòng đi nhiều khi vẫn thấy được Kei. Tôi nghĩ có lẽ mọi người ai cũng cảm nhận được rằng trong Keita tồn tại một nơi mà không ai có thể chạm đến được.

“Vậy giờ chúng ta đi thôi nhỉ.”

Taiki nói rồi bắt đầu bước lên phía trước. Tôi đã xác nhận hành trình di chuyển bằng tàu điện nên cứ nghĩ chúng tôi sẽ lên tàu tại ga Futachimachi, nhưng Taiki lại đang đi về hướng ngược lại.

“Taiki, nhà ga đâu phải ở hướng đó.”

Tôi vội nói, nhưng Taiki vẫn không dừng bước. Khi tôi hỏi cậu ấy đi đâu thì cậu ấy vừa cười vừa đáp lại rằng không phải đã quá rõ ràng rồi sao.

“Nhà của Rino.”

Khi đã tới trước cửa nhà Rino, Taiki đột nhiên khom người xuống và núp sau chỗ khuất của dãy hàng rào.

“Cậu làm gì vậy?”

“Suýt.”

Taiki giờ ngón trở lên môi ra hiệu im lặng. Tôi cũng khom người xuống và nhìn theo hướng cậu ấy đang nhìn. Có ai đó đang mở cửa bước ra ngoài. Là Rino, cậu ấy mang theo chiếc túi hành lý khá to, đội một chiếc mũ rơm trên đầu và mặc một bộ trang phục dễ vận động.

“... Không phải cậu ấy đang định đi đâu đó à? Biết ngay mà, mình chỉ làm phiền cậu ấy thôi.”

Nghe tôi nói thế, Taiki lại cười cười.

“Sớm hơn tớ nghĩ đó.”

“Sớm?”

“Tớ có nói trước rằng chắc sẽ xuất phát vào buổi sáng.”

Taiki cười khi nhìn thấy dấu chấm hỏi to đùng hiện lên trên mặt tôi.

“Tớ đang nói là tớ biết nơi Rino định đến đấy.”

“Hả?”

“Hôm qua tớ đã nhắn tin cho Rino rồi.”

“Cái gì cơ?”

“Tớ đã nhắn Rino rằng có vẻ như Miho sẽ đi cùng với tên doppelgänger kia dù chỉ có một mình, cậu ấy trả lời là ‘Vây hả’, nhưng Rino mà chỉ dừng lại ở đó thì đâu phải là Rino nữa.”

“Taiki xấu tính.” Shun bình luận.

... À, tôi hiểu rồi, tức là Rino trong bộ dạng ấy, là như vậy à.

Tôi đứng dậy, gọi Rino.

“Rino!”

Rino giật thót. Tôi chưa từng thấy qua gương mặt hoảng hốt như lúc này của cậu ấy bao giờ, vì Rino lúc nào cũng là một cô bé xinh đẹp lạnh lùng và không mấy khi biểu lộ cảm xúc.

“... Miho?”

“Tớ cũng có mặt đấy nhé, còn cả Shun và hồn ma nữa.”

Taiki cũng đứng dậy rồi làm mặt bông đùa, Rino đứng hình vài giây sau đó đi đi tay lên trán.

“... Cậu lừa tớ, Taiki.”

“Nói gì vậy chứ, thiệt tình.”

“Cậu biết trước là tớ sẽ không mặc kệ chuyện này nên mới nhắn tin như thế đúng không?”

“Tớ chỉ chân thành muốn cho cậu biết như một người bạn thân thiết mà thôi.”

Taiki cười toe toét.

Cuối cùng là vậy, giống như Taiki và Shun, Rino cũng chuẩn bị hành lý để lên đường đi cùng tôi trong chuyến hành trình này. Hẳn là giờ Rino đang chuẩn bị sang nhà tôi đây mà.

“Rino, không sao chứ? Kei cũng đi cùng đấy...” Sau lưng tôi, vị doppelgänger được nhắc tới đang trôi lơ lửng lững lờ ra vẻ như mình chẳng để tâm.

“Vậy nên tớ mới càng phải đi.” Rino nhìn lảng qua hướng khác. “... Để Miho đi một mình thì nguy hiểm lắm. Dễ bị lừa nè, đầu óc chậm chạp nè, lại còn nghĩ gì cũng viết hết cả lên mặt nữa.”

“Khủng... Khủng khiếp...”

“Mọi người đều có suy nghĩ như nhau ha.” Taiki cười lớn.

Shun và Rino cũng bật cười.

Vì sự ích kỷ của riêng mình mà mọi người phải tham gia cùng tôi thế này, dù cũng cảm thấy có lỗi, nhưng rốt cuộc tôi lại cùng cười với cả bọn. Từ sau tang lễ của Keita, đến giờ chúng tôi mới có cơ hội tụ họp đông đủ bên nhau như vậy. Còn nếu nói tới lần cuối cả bọn cùng cười đùa thì không biết là đã từ hồi nào rồi. Không hiểu sao ngực tôi thấy nhẹ nhõm hẳn, cơn mệt mỏi rã rời lúc sáng cũng đã theo đó mà bay biến đâu mất.

Kei hơi tách ra một chút so với cả đám, một mình lặng yên nhìn ngắm bọn tôi cười đùa.

Bốn người (và một ma) cùng tản bộ (và làm điệu bộ như đang tản bộ) đến nhà ga sau đó dừng chân tại quán nước ngay trước cửa nhà ga. Dù những vị khách khác cũng đang ở trong quán nhưng không một ai có phản ứng gì về việc Kei đang trôi lơ lửng. Đến lúc này tôi mới cảm nhận được chuyện Kei nói rằng chỉ những người thân thiết với Keita mới có thể nhìn thấy cậu ấy là thật. Chúng tôi gọi bốn ly cà phê đá và ngồi bàn bạc lại đường đi chuyển.

“Tụi mình đổi tàu ở đây có hơn không? Mất công đổi thêm chuyến nhưng tiết kiệm được khối thời gian và tiền bạc.”

“Nhưng thời gian để đổi tàu chỉ có một phút thôi. Chuyển tiếp theo đến tận sau hai mươi phút mới tới, nếu lỡ tàu sẽ phải mất thêm thời gian chờ.”

“Mà đi xe buýt không phải tốt hơn à? Đến chỗ này thì nhanh hơn so với đi tàu, mà tiền vé so ra cũng không chênh lệch mấy.”

Nhìn khung cảnh Rino, Taiki và Shun tranh cãi với nhau, tôi chợt vì cảm thấy nhẹ nhõm mà mỉm cười.

“Thật tốt khi mọi người đồng ý đi cùng nhau nhỉ.” Kei thì thầm như nhìn thấu hết những suy nghĩ trong tim tôi.

“Sao lại nói cứ như chuyện của người khác vậy? Đối với Kei thì không phải đây cũng là một đi đầu tốt sao?”

“Ừ, nhưng mà vì nhìn Miho có vẻ vui lắm.”

“Đúng rồi, vui lắm đấy. Quả nhiên là tớ có cảm giác bất an về việc chu du cùng với một hồn ma.”

“Đã bảo không phải ma rồi mà.” Kei lạnh nhạt bác bỏ rồi quay sang hướng ba người kia hỏi. “Mấy cậu đang bàn luận về chuyện gì vậy?”

“Bọn tớ đang bàn xem nên đến núi Karasuchou như thế nào. Nếu cậu quan tâm thì có thể tham gia góp ý luôn cũng được.”

“Thôi được rồi, Taiki thì không nói, mình sợ lại làm Rino với Shun thấy không thích... Mà thế đã có kết quả chưa?”

“Ừm... Có vẻ như câu chuyện đang dừng lại ở chỗ là đi bằng tàu điện hay bằng xe buýt.”

Kei “Hừm” một tiếng trong cổ, rồi đột nhiên nâng tông giọng của mình lên.

“... Đúng rồi, mình quên mất.”

Khoảnh khắc ấy, khi cả bọn Taiki đột nhiên cùng nhìn về một hướng, có vẻ như những người khác trong quán cũng đã để ý thấy có đi đầu gì đó kỳ lạ nên đều nhìn sang chúng tôi. Bốn cô cậu nam nữ cùng nhìn về nơi mà ở đó chỉ có không khí thì hẳn là rất đáng ngờ rồi. Tôi nhanh chóng chuyển ánh nhìn của mình về lại phía mặt bàn rồi nhỏ giọng hỏi.

Gì vậy?

“Mình không đi tàu điện được.”

“Hả?” Shun là người lên tiếng. “Sao lại như vậy? Cứ leo lên đi như bình thường là được mà. Cậu còn không cần mua vé nữa nên không phải muốn đi bao nhiêu thì đi bấy nhiêu sao?”

“Bằng cách nào cơ?” Kei cười hỏi lại.

Shun làm một bộ mặt kiêu như chuyện đó không thể nào đương nhiên hơn được nữa rồi nói.

“Thì cậu cứ ng ồi trên ghế như bình thường ấy...”

“Ng ồi á?”

Kei vừa nói vừa ng ồi lên một cái ghế trống... Cố để sao cho trông thật tự nhiên... Nhưng vì một lý do nào đấy mà nhìn cứ như cậu ấy đang xuyên h ả qua cái ghế và sắp té ng ửa ra phía sau tới nơi.

Chỉ cần hai giây, tôi đã nhận ra được vấn đề

“Ra vậy, là do Kei không có thực thể...”

“Chính xác.” Kei đáp. “Đối với mình thì không có khái niệm lên tàu, vì ngay từ đầu đã không có thực thể để thực hiện được hành động đó rồi. Trái lại, nếu mình lên tàu, ng ồi lên một cái ghế trống nào đấy... hay nói đúng hơn là làm bộ ng ồi lên, thì khi tàu chạy mọi người nghĩ sẽ xảy ra chuyện gì?”

“... Cậu sẽ cứ ở nguyên vị trí đó mà bị cả đoàn tàu bỏ lại?”

Kei gật đầu trả lời Rino.

“Tất cả mọi thứ đều xuyên qua mình hết. Xe hơi cũng vậy, máy bay cũng thế, như nhau cả. Mình có thể đi theo nếu như tốc độ di chuyển của mình theo kịp tốc độ của những phương tiện mà mọi người định sử dụng. Tuy nhiên thì rất tiếc là tốc độ bay của mình không nhanh được đến vậy, chỉ bằng tốc độ di chuyển của một người bình thường.”

“Vậy giờ tính sao?”

Khi tôi hỏi, Kei trả lời rất nghiêm túc.

“Đi bộ, hay nói đúng hơn là làm động tác giống như đang đi bộ, chỉ có cách đó thôi.”

“Đừng có giỡn.” Rino gằn giọng. “Tại sao tội này lại phải vì cậu mà đi bộ cả đám chứ? Cho tội này biết địa điểm chính xác đi, tội này sẽ tự đến đó.”

Kei lắc đầu.

“Thật sự là nó nằm ở giữa núi. Cũng không có thứ gì để đánh dấu địa điểm cả. Dù nhìn bản đồ thì mình cũng không biết chính xác nó ở đâu cho nên cách nhanh nhất là để mình dẫn đường. Xin lỗi, nhưng mình không có nhiều thời gian. Theo mình thì mọi người đi bộ còn mình dẫn đường là con đường nhanh nhất và ngắn nhất để tất cả chúng ta đến đó. Nếu trí nhớ của mình chính xác thì ta sẽ đến nơi trong vòng ba ngày. Như vậy thì dù có hơi sát nút nhưng vẫn còn kịp.”

“Bọn này có thể đến nơi gần đây nhất bằng phương tiện giao thông công cộng chứ hả?” Shun nói sau khi mệt mỏi vì hai chữ “ba ngày” của Kei.

“Như vậy cũng được, nếu sau đó các cậu có thể tìm ra mình. Tóm lại là mình muốn các cậu biết rằng mình không thể sử dụng những phương tiện giao thông của thế giới này, và khi đến chỗ ngọn núi, nếu không có mình chỉ đường thì các cậu sẽ không thể nào tìm ra được chính xác nơi cần đến.

Chúng tôi chìm vào suy tư sau những lời của Kei. Nhưng có lẽ lúc ấy, những gì tôi nghĩ trong đầu không giống với những gì mà ba người còn lại đang nghĩ. Tôi đang suy nghĩ về lời của Kei khi cậu ấy bảo rằng nếu trí nhớ của cậu ấy chính xác, tức là, phần ký ức đó là ký ức của Keita. Tại sao trong ký ức của Keita lại có thông tin về việc sẽ đến sau khi đi bộ trong ba ngày... ?

“... Này, Kei, không lẽ Keita cũng đã đi bộ?”

Mọi người đột nhiên lặng phắc nhìn tôi như thể muốn nói con nhỏ này đang nói cái quái gì vậy, ngay lập tức Taiki phá ra cười.

“Không phải chứ, dù cậu ta lúc nào cũng nói mình không có tiền nhưng không đến mức đến cả tiền đi tàu cũng không có chứ nhỉ.”

“Không đâu, đúng như Miho nói đấy.”

Kei vừa nói dứt lời thì nụ cười trên mặt Taiki cũng biến mất.

“Keita đã đi bộ. Lí do thì mình cũng không biết, nhưng con đường đó mình vẫn còn nhớ. Thật ra lúc quay lại đây tìm các cậu, mình cũng là đi ngược lại con đường được ghi lại trong trí nhớ ấy. Miho nói không sai, Keita đã cuộc bộ tới tận núi Karasuchou.”

Taiki, Shun và Rino nhất loạt á khẩu. Hẳn là họ đang rất thắc mắc tại sao lại phải như vậy. Tôi cũng nghĩ, tại sao Keita lại chọn con đường phiền phức đến thế để đi? Nếu là Keita thì có thể chỉ là do cậu ấy thích đi bộ theo kiểu dị như vậy thôi, khả năng cao lắm. Nhưng biết đâu chừng còn có lí do nào khác khiến cậu ấy không dùng được tàu điện dù tôi không thể nghĩ ra lí do đó là gì.

Tóm lại là Keita đã đi bộ đến núi Karasuchou, và bây giờ Kei cũng sẽ đi bộ để đến đó.

“Kei, cậu đã lần theo đúng y như con đường mà Keita từng đi hả?” Tôi hỏi.

“Đúng vậy, dù sao thì Keita cũng đã dùng con đường ngắn nhất để đi bộ đến ngọn núi ấy.”

“Cậu không đi con đường mà chỉ có ma mới qua được à?”

“Ý cậu là bay hoặc băng ngang qua nhà cửa ấy hả? Trong kí ức của mình, chỉ có con đường duy nhất là con đường mà Keita đã đi qua thôi, mình không biết thêm con đường nào khác nữa. Nếu đi đường khác sẽ có nguy cơ cao bị lạc, vậy nên tốt nhất mình cứ đi theo đúng con đường mà Keita đã đi.”

“Vậy à... Ra là vậy ha...”

Á, không lẽ suy nghĩ của tôi lại hiện hết lên trên mặt nữa rồi sao. Taiki, Shun rồi cả Rino đều đang nhìn tôi như thể lo lắng tôi sắp phát ngôn ra điều gì đó. Tôi bất giác cúi đầu. Cuối cùng thì tôi vẫn là một đứa ích kỷ muốn làm theo ý mình. Nhưng dù có là vậy thì...

“Tớ... tớ muốn đi bộ cùng với Kei.” Tôi ngẩng đầu lên, nói. “Tớ muốn biết Keita đã có những suy nghĩ gì, đã đi qua con đường như thế nào.”

Tại sao Keita lại một mình đi đến chỗ đó, cậu ấy đã có những suy nghĩ gì, đã đi trên con đường như thế nào, tôi có cảm giác rằng nếu mình đi theo con đường cậu ấy đã đi qua thì có thể tôi sẽ hiểu ra được điều gì đó.

“À, nhưng mà mọi người cứ đi tàu điện đi, không sao đâu. Là do tớ ích kỷ muốn vậy thôi. Tớ đi rồi tụi mình gặp nhau cũng được mà ha? Tớ có điện thoại di động mà, miễn là còn liên lạc được với nhau thì không sao cả...”

Khi tôi lúng túng chữa cháy thì ba người kia nhìn nhau, sau đấy chẳng hiểu sao mà cùng nhất loạt thở dài thượt một cái.

“Ơ... Sao vậy? Sao vậy?”

“Bởi thế... tớ mới nói là không để Miho đi một mình được đâu.” Taiki vừa nói vừa gãi đầu.

“Miho đúng là không tự nhận thức được những điều gây nguy hiểm cho bản thân mình nhỉ.” Rino vừa nói vừa làm gương mặt như thể không tin nổi vào điều mà tôi vừa thốt ra.

“Nhưng nếu đã quyết định đi điều gì thì dù là ai nói đi nữa cũng sẽ không nghe đâu.” Shun vừa nhún vai nói, vừa thận trọng liếc nhìn về hướng Kei.

Taiki giống như đại diện cho cả đám, “bộp” một cái đặt tay lên đầu tôi rồi nói.

“Tớ đã bảo tụi mình sẽ đi cùng nhau còn gì? Miho muốn đi bộ thì chúng tớ cũng sẽ đi bộ cùng cậu.”

Tôi đã không ngẩng đầu lên được.

Lúc nào cũng vậy. Cứ mỗi khi tôi gặp phải một vấn đề nào đó là lại được mọi người xúm vào giúp đỡ. Vậy nên tôi chẳng thể nào làm được gì để đền đáp họ. Đến cả Keita cũng thế, tôi chưa từng làm được gì cho cậu ấy hết. Bởi vậy tôi đã nghĩ, ít nhất thì tôi muốn thực hiện nguyện vọng cuối cùng giúp cậu ấy, nhưng rốt cuộc một mình tôi vẫn chẳng làm được gì. Thật hổ thẹn. Vừa thấy xấu hổ, vừa thấy bản thân thật tệ, ấy vậy mà tôi lại cảm thấy vui sướng đến mức không giấu được nụ cười trên môi, nên tôi đã không thể nào ngẩng đầu lên được.

“Gì chứ... Xin lỗi nhé. Nhưng mà cảm ơn các cậu.”

Khi cuối cùng tôi cũng vừa cười vừa ngẩng đầu lên, Taiki và Shun bật cười đáp lại.

“Thấy có lỗi thì đi tàu điện đi cho tôi nhờ!”

Rino nói cụt lủn như vậy, nhưng mặt lại quay ngoắt đi hướng khác như để che giấu đi sự ngại ngùng của mình.

*

Và như thế, cuộc hành trình bắt đầu. Mùa hè năm thứ hai cao trung, chúng tôi thực hiện chuyến đi lần theo những bước chân của Keita tới núi Karasuchou.

CHƯƠNG 2: STARGAZER (NHỮNG KẺ NGẮM SAO)

1. Enomoto Shun

Mỗi khi nhắc đến “nhóm Yokoyama”, phản ứng đầu tiên của những người quen biết chúng tôi có lẽ sẽ là “À, là cái nhóm năm đứa chơi cực kỳ thân với nhau ấy hả?”

Kể c ần đầu nhóm là tên cao k ầu Yokoyama Taiki thuộc câu lạc bộ bóng chuy ền, kế đến là cặp đôi Yuuki Keita quan hệ rộng, át chủ bài của câu lạc bộ đi ền kinh và đứa con gái chuyên làm nhiệm vụ quản thúc cậu ấy, Hanano Miho, r ồi sau đó đến cô học sinh ưu tú đi ền tĩnh và lãnh đạm Nishizono Rino. Bốn người ấy vốn đã cực kỳ thân nhau. Keita, Miho và Rino học cùng một trường trung học thì không c ần phải nói, nhưng Taiki - người giữ vị trí như trưởng nhóm vốn dĩ đã có sức hút với người khác r ồi. Mỗi khi ở bên cạnh bốn người này, tôi h ầu như đi ều không thể nào ngưng cười được.

Nhưng còn tôi thì sao nhỉ?

Cái tên Enomoto Shun của tôi nếu so với các thành viên còn lại trong “nhóm Yokoyama” thì có cảm giác bình thường nhất hội.

Tôi vào câu lạc bộ đi ền kinh cùng với Keita và Miho, thêm nữa là h ồi năm nhất tôi học cùng lớp với cả hai người, thế nên nghiêm nhiên tôi có rất nhi ều thời gian ở bên cạnh họ, và r ồi dần dà sau đấy tôi cũng trở thành một phần của “nhóm Yokoyama” như một lẽ tự nhiên. Tuy vậy, tôi không có cảm giác thật sự thân thiết như Taiki và Keita, cũng không thể tin tưởng hai cậu ấy như cái cách mà Rino và Miho tin tưởng lẫn nhau. Chỉ là, thực sự chỉ là chẳng hiểu sao tôi vẫn có cảm giác như mình đã được đưa vào vị trí này.

Nhưng nói cho cùng thì cũng không phải tôi bị bỏ rơi hay gì cả. Tôi đã cảm thấy rất vui mỗi khi có đủ mặt cả năm người và rất yêu quý bọn họ. Trong

cuộc sống của học sinh cao trung vốn mang nặng tính bè phái, nếu không tham gia một nhóm bạn đảng hoàng thì khoảng thời gian đi học sẽ trở nên rất tẻ. Tuy rằng tôi không xem bốn người kia là “bè phái”, nhưng khách quan mà nói thì “nhóm Yokoyama” có một vị trí rất cao, trong thâm tâm của một người mẫn cảm như tôi, tôi cảm thấy rất nhẹ nhõm vì bản thân được là một phần trong nhóm.

Tuy nhiên, sự thật thì có một thành viên trong nhóm khiến tôi không thể nào ưa nổi...

Kể từ khi rời khỏi Futamachi, tôi chỉ mãi nhìn theo bóng lưng Kei.

*

“Kei, cậu có kí ức của Keita đúng không?” Taiki hỏi.

Kei trôi lơ lửng như những đám mây mùa hè, quay đầu lại và bắt đầu bay ngược về phía sau.

“Đúng là vậy, mặc dù những kí ức đó đã phai nhạt khá rõ rồi.”

“Vậy có thể cho tớ thử một chút không?”

“Thử cái gì?” Kei hơi nghiêng đầu hỏi, vẻ mặt trở nên kỳ lạ.

“Thì, thử nghĩ xem, cậu bảo là cậu có kí ức của Keita nhưng chúng đang dần biến mất. Thế nhưng ai mà biết được đó có phải là sự thật không, hay chẳng qua cậu chỉ đang cố tình lấp liếm và trong thực tế thì cậu chẳng biết gì.

Chúng tôi vẫn chưa hoàn toàn tin cậu đâu, cho nên cậu cần phải chứng minh một chút.”

“Ừm, cũng có lý.” Kei gật gù. “Nhưng mà thật sự có những chuyện mình sẽ không thể nào trả lời được. Nếu các cậu hỏi những chuyện nằm trong phần kí ức đã tan biến thì mình cũng chẳng có gì để nói đâu nhé.”

“Ít nhất cậu cũng phải trả lời được một câu chứ. Chúng tôi sẽ không hỏi những câu hóc búa đâu. Để xem nào...” Taiki khoanh tay trước ngực, rồi đột nhiên chỉ vào Miho đang đi đi lại lại trước mặt.

“Điểm thi Toán cuối kỳ của Miho là bao nhiêu?”

“Hả? Sao đột nhiên lại hỏi chuyện đó!” Miho la lên thất thanh, còn Taiki thì cười hô hố.

“Đúng là nếu xét về những sự kiện gây chấn động gần đây thì chuyện đó ít nhất phải được liệt vào hàng số một hoặc số hai...” Rino lên tiếng tán đồng, mặc cho Miho sững sờ. Bản thân tôi cũng phải cười khở rồi nhớ lại, điểm Toán của Miho chỉ có hai mươi ba điểm thôi.

“Hai mươi ba điểm.” Kei trả lời.

“Trời ơi là trời... Kei, tại sao mấy chuyện này thì cậu lại nhớ hả?” Miho phụng phịu.

“Hừm. Chính xác. Nhưng mà cũng không thể loại ra khả năng cậu ta đoán bừa, một câu nữa...”

“Điểm môn Địa Lý của Taiki là bao nhiêu?” Lần này không đợi Taiki kịp nói hết câu, Miho đã hét lên trả đũa.

“Ê này...”

“Hai mươi một điểm. Đúng là kẻ tám lạng người nửa cân nhỉ.” Kei vừa trả lời vừa cười ngặt nghẽo.

Đúng là điểm số của Taiki và Miho cực kỳ suýt soát. Chuyện đó cũng trở thành đề tài chọc cười cho cả đám trong một khoảng thời gian dài nên tôi nhớ rất rõ.

“Này, đến lượt tớ được không?” Lần này là Rino giơ tay nói.

“Xin mời.”

“Năm ba trung học, ngày mừng một tháng Tám, Keita đã nói gì với tớ?”
Rino hỏi một câu đầy ẩn ý.

Kei lấy ngón tay vỗ vào thái dương vang lên “tóc tóc” mấy tiếng, thế nhưng cuối cùng cậu ấy lắc đầu:

“Tớ không biết... Rất xin lỗi cậu.”

“Này, sao lại hỏi một câu nhieu ẩn ý như thế. Rino, rốt cuộc Keita đã nói gì với cậu hả?” Taiki đột nhiên chồm người đến hỏi, thế nhưng Rino chỉ nhún vai bảo đó là bí mật giữa hai người bọn họ. Tôi cũng rất tò mò, nhưng tôi biết những lúc thế này thì còn lâu mới cạy được miệng của Rino ra.

“Shun có gì muốn hỏi không?” Rino quay sang hỏi tôi, thế nên tôi cũng bắt đầu nhăn mặt nhìn Kei chằm chằm. Tuy vậy nhưng thực ra tôi lại chẳng có gì để hỏi cậu ta cả. Hoàn toàn không. Phần ký ức của Keita mà cậu ta nắm giữ đã được chứng minh qua câu hỏi của Taiki và Miho rồi...

“Ừm... Keita nghĩ thế nào về tớ?” Tôi nói mà không suy nghĩ, lúc nhận ra thì lời này cũng đã tuôn khỏi miệng. Taiki và Rino nghe xong liếc nhìn có vẻ mặt kỳ lạ, chỉ Miho là có vẻ đồng cảm.

Kei im lặng hồi lâu. Cuối cùng cậu ấy nhìn thẳng về phía tôi, khóe môi mấp máy, và...

“.. Mình không biết.” Kei trả lời.

Hạng tôi đột nhiên có cảm giác khó đặng. Đó là đi đâu mà tôi nửa muốn biết nửa không muốn biết, tâm trạng tôi trở nên cực kỳ phức tạp.

“Ồ, vậy à...” Tôi quay đầu đi chỗ khác để tránh né ánh nhìn như đang dò xét của mọi người.

Sau hai tiếng vừa đi bộ vừa nghỉ mệt dọc theo đường ray tàu hỏa, chúng tôi đã đi qua tổng cộng bốn cái nhà ga.

Khoảng cách đó nếu đi bằng tàu thì chỉ tốn có hai mươi phút, nghĩ đến chuyện này làm tôi có cảm giác như cả bọn chỉ đang phí công vô ích.

Lúc vừa đi qua nhà ga thứ năm, Miho đột nhiên cười tủm tỉm nói:

“Trông chúng ta giống như trong phim ‘*Stand By Me*’ quá nhỉ.”

“Phải rồi, của Stephen King đúng không?” Rino trả lời.

“Steven... cái gì cơ?” Tôi hỏi.

“Là Stephen King, nhà văn đã viết nên tác phẩm gốc được dựng thành phim ấy.”

“Nhưng mà đi đâu đó thì có liên quan gì?” Taiki hình như chưa xem qua phim ấy nên tò mò hỏi.

“Bọn mình đang nói về một bộ phim, nội dung là có bốn cậu bé lên đường đi tìm thi thể của một người giữa mùa hè, trong suốt chuyến hành trình họ cũng đi trên đường ray tàu hỏa như thế này. Có những lúc các cậu bé cãi vã, rồi còn bị tàu hỏa đuổi theo nữa...” Miho giải thích.

“Không phải cậu đã từng nghe qua bài hát chủ đề của phim rồi sao? Nó hơi bị nổi tiếng đấy.” Rino nói, sau đó bắt đầu ngân nga giai điệu của một bài hát. Taiki “Ồ” lên một tiếng ra chiều nhớ ra đi đâu rồi.

“Hình như tớ đã từng xem phim này rồi... Có phải cuối phim bọn họ dùng súng lục bắn vào một gã xấu không?”

“Không bắn, mà chỉ dùng để dọa thôi...”

“... Mà thiếu gì phim có cảnh bắn nhau ở cuối phim cơ chứ?” Tôi chỉnh Taiki, có cảm giác như khái niệm thiện ác của cậu ta chỉ đơn giản là kẻ xấu thì luôn phải bị phe chính nghĩa “nốc ao” bằng súng lục hoặc nắm đấm vậy.

“Ra thế, vậy thì bọn mình cũng giống cái phim đó phết. Có đi đâu chúng ta không đi tìm thi thể mà là đi đến nơi thân xác đã từng nằm lại thôi nhỉ.” Taiki cười nói.

“Chúng ta cũng không đi trên đường ray mà là đi dọc theo đường ray.”
Rino bổ sung.

“Này này, không cần phải chỉ tiết đến vậy đâu, hông cả bầu không khí...”
Miho nói, cậu ấy dường như đang rất cố gắng khiến cho khung cảnh hiện tại giống với phim “*Stand By Me*”.

Đúng lúc đó, Kei bỗng nhiên chen vào:

“Hình như Keita rất thích phim này đấy.”

Kei thường không tích cực tham gia vào những cuộc nói chuyện của cả nhóm, nên việc cậu ấy nói với chúng tôi đi đâu này khá là lạ. Trong khoảnh khắc đó, tôi bắt gặp trên mặt Rino như có như không lộ vẻ cay đắng, không biết có phải là do tôi nhìn nhầm không nữa.

“A, chuyện ấy thì tớ cũng biết.” Miho vỗ ngực bình bịch.

“Keita trông vậy thôi, chứ kỳ thực cậu ấy rất thích phim ảnh và âm nhạc Âu Mỹ. Trước mỗi trận đấu, lúc nào cậu ấy cũng nghe nhạc của Ben E. King ⁽⁵⁾ để lấy tinh thần.” Kei lại nói tiếp, đi kèm với đó là một tràng cười khổ của Taiki, nào là đờ hoai cổ, không hợp với cậu ta chút nào...

“Tại sao cậu ấy lại có sở thích như thế? Do ảnh hưởng từ bố mẹ ư?”

“À... Cái đó thì tớ không biết. Keita rất ít khi nói về bố mẹ mình.”

“Cậu ấy thích phim ‘*Stand By Me*’ đúng không? Vậy có lẽ nào cậu ấy đã tự mình đi trước...” Taiki bước lên một bước, vừa nhìn phong cảnh xung quanh một vòng vừa nói.

“Nhưng nếu thế thì làm gì có cái thi thể nào cho cậu ấy tìm cơ chứ?” Rino lập tức lên tiếng phản bác.

Đột nhiên trong lòng tôi dấy lên một ý nghĩ kỳ lạ, rằng phải chăng đó là sự thật, phải chăng Keita đã thật sự bắt chước phim, lên đường đi tìm một thi

thể rồi bị “gậy ông đập lưng ông”. Nếu cậu ấy chết một cách vụng về như thế, có lẽ tôi sẽ không cảm thấy rối loạn trong lòng khi Kei xuất hiện.

Cái chết của Keita đối với tôi mà nói, có ý nghĩa khác với ba người còn lại trong nhóm.

Khi trời về chiều cũng là lúc chúng tôi đến được “thị trấn” ở điểm cuối của đường ray. Thị trấn ấy tuy có tên đằng hoàng, nhưng chúng tôi chỉ gọi là “thị trấn”. Futamachi cũng được tính là thành phố, tuy nhiên nếu so với “thị trấn” thì có cảm giác nhỏ hơn hẳn. Mỗi khi muốn đi đâu chơi xa hay muốn đi mua sắm thì học sinh trường cao trung Futamachi đều sẽ đến “thị trấn”. Vì lý do đó mà chúng tôi khá thông thạo đường lối ở khu vực này.

“Có lẽ tối nay chúng ta nên nghỉ lại tại đây thì hơn.” Taiki nói, những lúc như thế này cậu ấy phát huy khả năng lãnh đạo của mình một cách rất tự nhiên, rất “ra dáng Taiki”.

“Ừ. Cũng lâu rồi mới đi bộ nhiều đến vậy, mình mệt lắm cả người rồi.” Rino vừa nói vừa xoa xoa chân, cậu ấy là người duy nhất trong nhóm không tham gia một câu lạc bộ thể thao.

Tuy Rino không thể hiện ra ngoài mặt nhưng tôi biết chắc chắn cậu ấy còn mệt hơn cả lời mình nói. Cả Miho nữa, cách đây mấy ngày cậu ấy vừa mới ngất xỉu, hẳn là Rino không muốn cậu ấy cố quá.

“Mình vẫn còn khỏe chán, hay chúng ta đi thêm một chút nữa đi?” Kẻ không đọc được tình huống vừa lên tiếng chính là Kei. Tôi quay sang nhìn Kei, tỏ vẻ khó chịu ra mặt:

“Cái thứ nổi lênh bênh trong không trung như cậu tất nhiên là khác với những người đã vắt kiệt sức lực thể xác như bọn tớ rồi. Chẳng phải do cậu ngay từ đầu đã không thể đi tàu nên cả bọn mới phải hành xác như thế này sao?”

Về mặt của Kei không hề thay đổi.

“Chính các cậu là người đòi đi bộ mà. Mình đã nói các cậu cứ đi tàu cũng được còn gì?”

“Ừ thì đúng là thế...” Tôi cứng họng, tên này ý mình là hồn ma nên cao ngạo quá thế.

“Dừng lại đi, Shun.” Rino lên tiếng. “Dù sao thì nếu chúng ta cùng đi với nhau, để Kei một mình lên núi thì cậu ấy cũng chẳng làm được gì. Nếu muốn nghỉ mệt thì bọn mình cứ mặc kệ cậu ta là được mà.”

Giải thích rất hợp lý, đúng là Rino, Kei nghe vậy chỉ biết nhún vai, và sau đó Taiki quyết định cho cả nhóm nghỉ.

“Giờ làm thế nào đây? Bọn mình có đem đồ dùng cắm trại, cho nên ở ngoài trời cũng không sao đâu, nhưng...” Taiki nói.

“Làm sao cắm trại ở giữa thị trấn được...” Rino lại phản bác, vẻ mặt trông hết như bà cụ non.

“Không biết Keita lúc ấy đã làm gì nhỉ, Kei, cậu biết không?” Miho đột nhiên nói.

“Keita đã ở lại thị trấn này một đêm, hình như cậu ấy trú trong một tiệm cà phê manga.”

“Cà phê manga?”

“Người vị thành niên như cậu ấy thì sao có thể...?”

“Khoan.” Taiki không để cho Rino kịp thắc mắc. “Tớ từng nghe anh hai nói, trong thị trấn này đúng là có một tiệm cà phê manga khá vắng khách, ông chủ quán ở đó rất dễ tính nên hẳn cậu ấy đã lách luật. Nơi đó không bắt buộc đăng ký làm hội viên, lại không yêu cầu xuất trình thẻ căn cước, cho nên chỉ cần không mặc đồ phục học sinh và có gương mặt không quá non choẹt thì hoàn toàn có thể ở lại qua đêm. Chuyện này chính là tớ kể cho Keita nghe.”

“Vậy là cậu ấy đã trú qua đêm ở đó ư?”

“Đến đó một chuyến thì sẽ biết thôi. Nào, để tớ dẫn đường cho.”

Tiệm cà phê manga mà Taiki nhắc đến nằm ở trong một con hẻm khá tối tăm. Sau khi mua đồ ăn tại cửa hàng tiện lợi, chúng tôi vào trong quán, lúc ấy là bảy giờ tối. Đúng như Taiki nói, người làm thủ tục trông có vẻ như là chủ quán ở đây khá dễ tính, ông ta làm thủ tục cho chúng tôi khá nhanh, còn không thèm nhìn mặt chúng tôi một lượt để kiểm tra, cứ như công việc ấy là một nỗi phiền hà gì đó vậy.

Chúng tôi quyết định vào hai phòng đôi có giường nệm mỏng, nam nữ ở riêng. Sau khi tạm biệt Miho và Rino, tôi và Taiki cùng vào phòng của mình. Taiki đặt hành lý xuống rồi quăng người lên giường, tức thì cậu ấy vừa lăn vòng vòng vừa nói:

“Giường cứng phết, kêu cọt két này.”

Tôi cũng thử leo lên giường, nó phát ra một âm thanh kéo kẹt khó chịu, chứng tỏ đã trải qua khá nhiều năm tháng. Giờ thì tôi đã hiểu vì sao cái quán này lại ế khách.

“Dạo trước Keita cũng thường xúi chúng ta đi bộ như thế này nhỉ. Cái thằng ấy, chắc, cự ly ngắn thì chạy cực nhanh nhưng thể lực lại cực kỳ bình thường.”

“Ừ... Chắc cậu ấy cho rằng miễn không phải chạy thì kiểu gì cũng sẽ đi được đến nơi.” Tôi vừa trả lời bâng quơ vừa lục tìm quần áo để thay trong ba lô, một lát sau tôi lôi ra một bộ đồ thể thao màu xanh da trời, chính là đồng phục của câu lạc bộ điền kinh. Tôi nghĩ bộ này rất hợp với cái áo khoác của mình nên đã đem theo.

“Nghĩ lại thì, đây là lúc hiểm hoi mà tớ với Shun ở cùng nhau nhỉ.”

“Hả?”

Khi tôi ngẩng đầu lên thì thấy Taiki đang nhìn về phía mình, về mặt cậu ta có chút bối rối pha lẫn ngại ngùng.

“Thì đó, nghĩ mà xem, tớ và Keita đi karaoke cùng nhau suốt r ồi, nhưng mà đi với Shun thì... nói sao nhỉ... không hề có vụ ấy.”

“À... cũng đúng nhỉ.”

Thật ra thì không chỉ riêng Taiki, bản thân tôi vốn đã rất ít khi đi chơi với bất cứ ai.

“Thế cậu có thường đi đâu với Keita không, Shun?”

Tôi nhú mày, có cảm giác giữa trán mình xuất hiện nếp nhăn, thế r ồi tôi giả vờ quay sang tiếp tục lục lọi ba lô để tránh ánh nhìn của Taiki.

“Không có.”

“Tại sao?”

“Tại sao ấy à... Ừ thì... chắc là do không có cơ hội.”

“Chẳng phải hai người ở cùng một câu lạc bộ sao? Có thể rủ nhau bất cứ khi nào mình muốn còn gì.”

“Tớ không rủ Keita, cậu ấy cũng chưa từng rủ tớ đi đâu ca.

“... Có một chuyện luôn khiến tớ suy nghĩ...” Giọng của Taiki khi nói đến đây đột nhiên lộ vẻ căng thẳng. “Shun và Keita, kể cả khi năm người ở cùng nhau cũng không thường nói chuyện với nhau nhỉ.”

Bỗng dưng, tôi nhận ra mình đã lục đến đáy của chiếc ba lô lúc nào không hay. Hai tay tôi li ền ngừng lại.

“Không phải do tớ và Keita có xích mích gì đâu. Chỉ là... tớ không phải dạng người thích đi chơi riêng với người khác thôi.”

Nếu không phải dạng người đó thì tôi là dạng người gì? Tôi còn không biết Keita nghĩ như thế nào về mình. Cậu ấy đi chơi với Taiki nhưng không đi với tôi, liệu đó có phải là câu trả lời?

Tôi cảm giác Taiki đã nhõm người dậy đằng sau lưng mình.

“Shun, có một câu tớ phải hỏi cậu ngay lúc này.”

“Chuyện gì?”

“Trước lúc Keita chết, giữa cậu và cậu ấy đã xảy ra chuyện gì?”

Tôi rụt cổ, ngạc nhiên.

“Chẳng có gì hết mà...”

“Có đúng vậy không, khoảng một tháng trước hai cậu còn không mở mồm nói với nhau một câu.”

“Tớ và Keita có nói chuyện với nhau mấy đâu, chính cậu cũng biết mà.”

“Ít khi nói chuyện với hoàn toàn im lặng là hai việc khác nhau đấy.”

Có vẻ như không dễ dàng để nói dối Taiki cho qua chuyện, tôi quay lại và bắt gặp cậu ta đang nhìn mình với một ánh mắt nghiêm trọng hết như lúc đang thi đấu bóng chày.

“Tớ đã hỏi cả Keita nữa, tuy nhiên cậu ta cũng chỉ trả lời qua loa là không có gì. Kể cả Miho cũng thế, cậu ấy cũng bảo tớ đừng để ý đến chuyện hai người. Chính vì thế mà tớ và Rino mới im lặng suốt thời gian qua.”

Họ cố tình im lặng ư. Taiki và Rino, kể cả Miho nữa, bọn họ quan tâm đến mình như thế từ lúc nào vậy nhỉ?

Thật không thể chịu đựng nổi.

XXXXXXXXXX

Tôi nghe thấy tiếng thét của chính mình vang vọng bên trong lỗ tai. Khi nghe thấy nó, trong vô thức, đầu tôi tự động chuyển nội dung tiếng thét ấy thành một chuỗi những ký tự “x”. Đến giờ tôi vẫn thường nằm mơ thấy cảnh Keita được chọn làm đại diện của tỉnh đi tham dự giải cao trung toàn quốc. Một cơn ác mộng. Sau khi nhìn gương mặt của Keita tại lễ tang của cậu ấy, hôm đó vệt tôi đã không tài nào ngủ nổi. Nhưng ít ra thì tôi không mơ thấy gì. Không thể ngủ được thật khổ sở, tuy vậy đi đâu đó vẫn còn nhẹ nhàng hơn nhiều nếu đem so với những cơn ác mộng kia.

Đó chính là những lời cuối cùng giữa tôi và Keita trên cuộc đời này, theo nghĩa đen. Tôi và cậu ấy, không chút cảm xúc, chỉ có “gương mặt” của Keita hiện hữu, và sau đấy là chút biểu cảm mơ hồ trông như một nụ cười nhạt của cậu ấy. Hình ảnh đó, cho đến tận bây giờ tôi vẫn không thể nào xóa ra được khỏi tâm trí mình.

Nếu hỏi rằng giữa tôi và Keita có xảy ra chuyện gì không, câu trả lời là có. Tuy nhiên giờ đây tôi đâu thể làm gì để giải quyết nó. Kể cả đối với những việc chưa từng xảy ra giữa hai chúng tôi cũng vậy, tôi không thể nào thay đổi được sự thật nữa. Keita đã đi và đem theo tất cả những cơ hội để thay đổi của tôi, chúng đã nằm lại cùng cậu ấy trong cánh rừng sâu trên ngọn núi Karasuchou rồi.

“Cậu khó chịu với Kei và thấy khiếp sợ cậu ấy cũng là vì nguyên nhân đó?” Taiki hỏi, vẫn không ngừng nhìn tôi.

“Shun này, cậu có ghét Keita không?” Việc tôi im lặng chỉ càng khiến Taiki hỏi dồn dập hơn.

“Shun, lẽ nào xích mích giữa cậu và Keita có liên quan đến việc cậu ấy một mình lên núi Karasuchou? Nếu vậy thì...”

“Mặc kệ tớ đi. Miho đã bảo cậu như thế rồi mà.” Tôi quay mặt đi, gằn giọng đáp.

Trong những lời Taiki nói, có một điếu rất chính xác.

Từ trước đến giờ tôi vẫn luôn ghét cậu ta, tôi vẫn luôn ghét Yuuki Keita.

*

Lần đầu tiên tôi chạy cùng Keita là vào năm nhất trung học.

Đó là một cuộc thi chạy có tính thời gian, cự ly một trăm mét. Trong cuộc thi ấy có tám người cùng chạy, lúc ấy tôi để ý thấy phía bên phải có một tên trông khá gầy gò trạc tuổi mình. Tên đó có vẻ mặt trung tính, tứ chỉ mỏng manh, có mái tóc dài bằng bành trông chẳng hợp với vận động viên điền kinh tí nào, nhìn bộ dạng của cậu ta trông như một đứa trẻ cực kỳ ngộ nghĩnh. Lúc ấy tôi đã nghĩ, tên này chắc chỉ là hạng xoàng thôi. Nghĩ đến đó, tôi không nhìn cậu ta nữa và chuyển sang làn bên trái để chạy, cố trấn tĩnh để không bị áp lực bởi pha xuất phát của mấy tên năm ba.

Thế nhưng khi cuộc đua bắt đầu, người lao đi cùng lúc với hiệu lệnh lại không ở phía bên trái tôi mà là phía bên phải. Tên đó lao đi như điện xẹt với một tốc độ không thể tin nổi, và cứ thế cậu ta một mạch lao về phía đích, không cho kẻ xếp hạng hai một cơ hội nào để có thể tiếp cận. Mái tóc dài của cậu ta lúc ấy trôi bồng bênh theo gió, rất dễ làm người ta liên tưởng đến vị thần Hermes trong thần thoại Hy Lạp, hình ảnh ấn tượng này đến giờ tôi vẫn còn nhớ như in.

Tên của gã thần Hermes đó chính là Yuuki Keita. Cậu ta về đích với thành tích chênh lệch với thời gian của tôi là 0.2 giây. Chỉ vồn vện 0.2 giây, nghe thì có vẻ ít nhưng trong cự ly một trăm mét của môn điền kinh thì khoảng cách 0.2 giây này giống như trời và đất. Những vận động viên chạy nước rút trên thế giới so kè nhau với khoảng cách rất sát sao, chỉ có 0.01 giây. Để rút ngắn khoảng thời gian còn ngắn hơn cả một cái chớp mắt đó, một người phải có sự nỗ lực đến đổ mồ hôi và sôi nước mắt. Khoảng cách 0.2 giây kia còn lớn hơn con số 0.01 giây mà người ta thèm khát đến hai mươi lần, đó là một khoảng cách gần như không thể nào san lấp. Lúc ấy tôi được xem là một trong những đứa học sinh năm nhất chạy nhanh nhất trong câu lạc bộ, thế nhưng chừng đó có lẽ vẫn chưa đủ. Cho dù tôi tập chạy gầy như mỗi ngày nhưng cũng không thể bắt kịp được tên đó, cậu ta cứ thông dong vượt lên và bỏ xa tất cả. Từ “tuyệt vọng” là không đủ để diễn tả, mỗi khi nghĩ đến đi đầu này, tôi chỉ biết cười khổ trong cay đắng mà thôi.

Trong lần đầu chạm mặt nhau ở trường cao trung, Keita đã không nhớ ra tôi là ai, dù cho hồi còn học trung học tôi và cậu ta đã cùng thi chạy không biết bao nhiêu lần do cả hai đều ở cùng một khu vực. Một kẻ ở tầm cỡ toàn quốc như cậu ta về cơ bản là sống trong một thế giới khác với tôi. Dù biết rõ đi đâu đó nhưng tôi vẫn cảm thấy nuốt không trôi và không thể đường hoàng đối diện với Keita. Tôi với cậu ta học cùng lớp, sinh hoạt cùng một câu lạc bộ, nhưng phải nhờ đến người đứng giữa là Miho thì mới phần nào trở nên thân thiết, cũng nhờ thế mà tôi được vào “nhóm Yokoyama”. Tuy vậy nhưng tôi vẫn không khi nào có thể cười giỡn với Keita như cái cách tôi vẫn làm với ba người còn lại trong nhóm. Không chỉ trên đường chạy mà ở trong nhóm tôi cũng không thể so được với Keita. Keita thân với họ hơn tôi, đến cả Rino luôn luôn lãnh đạm với bất cứ đứa con trai nào trong lớp cũng chỉ cười bỏ vẻ cứng rắn bên ngoài với duy nhất một người là cậu ta.

Tôi hiểu được sự ghen tị, phẫn uất và hờn ghét của bản thân. Nỗi phức cảm ấy dù có gọi bằng cái tên nào đi nữa thì cũng là những cảm xúc cực kỳ tột tể. Keita chưa bao giờ cố gắng khoe mẽ tài năng của mình trước mặt tôi. Cậu ấy cũng chưa từng nói một câu nào mỉa mai tôi. So với tôi thì Keita mới chính là người tốt, tôi hiểu rất rõ đi đâu đó. Vậy mà tôi vẫn căm ghét Keita, bởi vì nếu không làm thế tôi sẽ căm ghét môn điền kinh mất.

*

Vì tiệm cà phê có phòng tắm cho khách sử dụng nên chúng tôi quyết định sẽ thay phiên nhau vào tắm. Tôi bỏ lại Taiki trong phòng rồi đi đến quầy tiếp tân một mình. Ở đó, tôi lại lần nữa đối mặt với ông chủ quán chẳng mấy nhiệt tình và bảo ông ta rằng mình muốn sử dụng phòng tắm.

Cự ly mà chúng tôi đã đi bộ hôm nay nếu so với những buổi tập của câu lạc bộ điền kinh thì chẳng có gì là to tát hết. Tuy vậy, làn nước ấm vẫn làm cho cơ thể căng cứng của tôi dụ đi phần nào. Tôi nhớ lại những lời nói của Taiki khi cậu ấy bảo tôi thấy khó chịu và khiếp sợ Kei, đó là sự thật... Mỗi khi cậu Kei đó ở gần tôi đều cảm thấy không thoải mái.

Lúc đi ra khỏi phòng tắm tôi bắt gặp Rino, trông cậu ấy có vẻ cũng vừa mới tắm xong, tôi ngửi được cả mùi hương dầu gội từ mái tóc còn ướt của cậu ấy. Vì ngại ngừng nên tôi chờ người ra tại chỗ, Rino để ý thấy đi đâu đó và cất tiếng hỏi:

“Ồ, Shun cũng đi tắm à?”

“À, ừ... Người tớ đỡ nhiều mồ hôi quá.”

“Phải rồi, giữa mùa hè mà lại đi bộ lâu như thế.”

“Này, chân cậu có ổn không?”

“Ừm... tớ nghĩ là cũng ổn. Cảm ơn cậu đã quan tâm nhé.”

Rino vừa nói vừa nhoẻn miệng cười, làm cho tôi còn thấy hơi hộp hơn nữa. Tôi không dám nhìn thẳng vào mặt cậu ấy, nếu là Miho thì sẽ không có những chuyện như thế này. Miho lúc nào cũng cười nói rất vui vẻ, bao nhiêu cảm xúc đều biểu lộ hết ra trên mặt, còn Rino thì khác, rất ít khi tôi thấy cậu ấy cười. Bởi Rino là một người cực kỳ lãnh đạm, lúc nào cũng dựng lên một lớp phòng hộ bao quanh mình, khiến cho người khác khó đến gần nên những lúc cậu ấy cười sáng khoái như vậy thật sự khiến tôi cảm thấy rất bối rối.

“À mà Shun này, sao cậu lại mặc bộ đồ đó?”

“Hả?”

Tôi nhìn xuống bộ đồ của mình một lượt, chính là bộ đồng phục của câu lạc bộ điền kinh mà khi này tôi đã lấy ra từ trong ba lô.

“Sao vậy, có gì không ổn à?” Tôi hỏi.

Rino thở dài một tiếng rồi đưa tay giật giật ống tay áo của tôi.

“Đằng sau lưng cậu có ghi hẳn một dòng chữ ‘FUTAMACHI HIGH SCHOOL’ to đùng kìa.”

“À.”

Tôi hiểu rồi. Tuy rằng lúc chúng tôi vào quán không bị ông chủ bắt phải trình thẻ căn cước, nhưng nếu cứ mặc cái áo có in tên trường đi vòng vòng vào ban đêm như vậy thì chẳng khác nào lạy ông tôi ở bụi này. Không những thế, trên tay áo bên trái còn thêu họ tên của tôi nữa.

“Ở trong phòng thì không sao, nhưng cậu nên cởi nó ra trước khi bị ông chủ phát hiện thì hơn.”

“Ừ nhỉ...”

Tôi vừa thẩn mẩn cái bản thân óc bả đậu đến mức chuyện đơn giản như thế cũng không nhận ra vừa chậm chạp kéo khóa kéo xuống. Đúng lúc ấy, bỗng một giọng nói của người lạ vang tới:

“Ừa, bộ đồng phục kia là..?”

Tôi như muốn nhảy dựng lên, Rino đứng đối diện tôi khẽ đánh mắt đi chỗ khác, như thể đang nói “Đã bảo rồi mà.

“Hả, ôi không...”

Tôi quay phắt lại, hành động này trông không được hay cho lắm, cứ như thể tôi đang cố gắng che giấu thứ gì đó ở sau lưng vậy. Tôi có thể nghe thấy tiếng Rino thở dài từ phía sau, khỉ thật, tại sao tôi cứ bị cậu ấy trông thấy vào những lúc thất thố như vậy cơ chứ.

“Có gì mà phải hốt hoảng thế. Vào quán trong khung giờ này thì dù là học sinh cao trung đi nữa cũng không sao đâu.” Người nói câu ấy là một nam nhân viên với mái tóc màu vàng óng, anh ta đang đứng đó cười toe toét.

“Mà này, hai đứa định trọ lại ở đây tối nay hả?”

Rino liên tục giật tay áo tôi, thế nhưng tôi cứ đứng chôn chân tại chỗ như đã mọc rễ, mồ hôi lạnh lấm tẩm từ trên trán chảy xuống dưới gò má. Làm

thế nào đây, chắc chắn là anh ta đã đọc được dòng chữ trên áo của tôi rồi, chúng tôi sẽ bị đuổi ra ngoài mất...

“Thôi nào, không cần phải căng thẳng như thế.”

Thấy ánh mắt trên trời như thể đang nhìn người có mối thù sâu đậm của tôi, anh nhân viên giờ cả hai tay lên.

“Học sinh cao trung có ở lại đây qua đêm thì bọn anh cũng không để ý đâu. Anh đây ngày xưa cũng ru rú ở đây suốt, không những thế hôm trước anh còn cho một cặp học sinh hết như hai đứa ở lại đây.”

Thấy tôi mắt tròn mắt dẹt, anh ta cười khì một tiếng rồi nói tiếp:

“Có đi đâu hôm ấy hai đứa nó cũng mặc áo đồng phục giống hết như chú nên anh mới lên tiếng gọi. Anh hỏi này, chẳng lẽ ở trường mấy đứa bỏ nhà đi bụi đang là một à?”

Tôi và Rino không hện mà cùng đồng loạt quay sang nhìn nhau.

“Cái gì, mặc cùng một bộ đồng phục ư?”

Bốn người chúng tôi đang chen chúc trong căn phòng chật hẹp của tôi với Taiki, và Taiki là người thốt lên đầu tiên sau khi nghe câu chuyện của anh nhân viên nọ.

“Vậy là một nam một nữ đã đến đây, trong đó có một người mặc bộ đồng phục này.” Rino vừa nói vừa chỉ vào bộ đồ tôi đang mặc, chính là đồng phục thể thao của câu lạc bộ điền kinh.

“Vậy đó chính là...”

“Keita!”

Vẻ mặt của Miho và Taiki trở nên cực kỳ phức tạp.

“Còn cô gái kia là...?” Miho hỏi, trong giọng nói có phần thất vọng.

“Chẳng lẽ cậu ta cura gái ngay tại địa điểm đi chơi hay sao?” Taiki nhẹ nhàng trêu.

“Không ổn. Những chuyện tương tự xảy ra ở tiệm cà phê internet thường có mùi phạm tội.” Rino nói.

“Thôi đi Rino. Chúng ta thử hỏi Kei xem cậu ấy có biết không...” Miho hoang mang nói.

Tuy nhiên lúc này Kei không vào tiệm cà phê cùng chúng tôi, cho nên bây giờ không thể hỏi được cậu ấy chuyện gì.

“Rốt cuộc thì thật ra Keita lên núi Karasuchou một mình để làm gì cơ chứ... đã thế còn đi với một cô gái, tớ không thể hiểu nổi.” Taiki nói, thoáng nhìn sang phía tôi.

“Dù để làm gì đi nữa thì khả năng cao là Keita đã trọ lại tại đây. Chuyện này không thể bỏ qua được, tớ rất tò mò về cô gái đi cùng cậu ấy...” Rino ngáp dài như đã rất buồn ngủ.

“Cậu ấy giấu tất cả chúng ta để lên đường một mình, nhưng lại đi cùng với cô gái xa lạ kia...” Miho buồn bã nói.

“Có lẽ chính vì là người lạ nên chuyện mới thành ra như thế.” Taiki nhận xét.

“Thật phức tạp...” Miho lẩm bẩm, cái “phức tạp” mà cậu ấy nói so với vấn đề của chúng tôi và Keita có lẽ còn phức tạp hơn.

Không khí đột nhiên trở nên lạ lùng, chẳng ai trong chúng tôi hiểu được Keita đã nghĩ gì. Tôi cảm giác hình như đi đâu mà chúng tôi đang theo đuổi khi tiếp tục chuyến hành trình dang dở này cùng với một Yuuki Keita hoàn toàn xa lạ chính là để hiểu hơn về con người của Keita trước kia...

Cuối cùng Rino là người lên tiếng bảo chúng tôi nên dừng lại.

“Thôi, chúng ta nghỉ nhiều hơn nữa thì cũng chẳng có ích gì đâu. Nếu cứ tiếp tục chuyển hành trình này thì không chừng chúng ta sẽ tìm ra câu trả lời. Hả các cậu cũng mệt rồi, chúng ta đi ngủ thôi.”

Và câu chuyện của ngày hôm nay cũng kết thúc tại đó, có vẻ như thông tin mà chúng tôi nghe được từ anh nhân viên tiệm cà phê đã gây ra không ít sóng gió trong tâm khảm mỗi người.

*

Ngày hôm sau.

Sau khi chúng tôi rời khỏi tiệm cà phê manga thì gặp Kei đang trôi nổi ở bên ngoài đợi sẵn. Khi trông thấy cậu ta, tôi đã phải dụi mắt, có vẻ như hôm nay thân thể của Kei đã trở nên trong suốt hơn so với hôm qua, không biết có phải do tôi nhìn nhầm không...

“Kei này. Cậu có biết lần đó Keita đã đi cùng ai không?” Đột nhiên Miho lao đến đặt câu hỏi một cách đầy bất ngờ, Rino đứng gần đấy thấy vậy chỉ biết lắc đầu một cách chán chường còn Taiki thì cười khở. Bản thân tôi vẫn giữ một khoảng cách nhất định với cậu ta giống như hôm qua.

“Xin lỗi, tớ không biết.” Kei trả lời ngắn gọn.

Miho cực kỳ thất vọng, tôi cũng đã đoán được kết quả sẽ như thế. Kei không thể nhớ ra mấy chuyện quan trọng, về điểm này cậu ta khá là vô tích sự.

Rời khỏi “thị trấn”, chúng tôi không đi dọc theo đường ray nữa mà đi bộ luôn trên đường quốc lộ. Bên phía ngoài thanh chắn đường dành cho người đi bộ, những chiếc ô tô đang phóng vèo vèo vượt qua chúng tôi. Ở phía trước con đường này là một bãi biển khá nổi tiếng, tôi vẫn còn nhớ rõ. Bây giờ đang là mùa hè nên có lẽ điểm đến của những chiếc ô tô ngoài kia chính là bãi biển ấy.

Trong khi người ta ra biển thì chúng tôi lại phải đi bộ đến một ngọn núi vô danh giữa cái nóng oi bức thế này, quả thật là làm chuyện ngược đãi bản

thân. Đúng là làm chuyện ngốc nghếch mà, tôi thẫn mắng trong khi nhìn theo bóng lưng Kei, m ồ h ồi đã túa ra nh ể nh ại trên trán tôi.

“Thứ mà Keita muốn chúng ta tìm ra là gì vậy nh ỉ?” Người dẫn đầu đoàn Taiki đột nhiên lên tiếng hỏi.

“Sao đột nhiên cậu lại thắc mắc?” Rino nh ịu m ày.

“À thì... vật đó ở trên núi đúng không? Tớ đang băn khoăn không biết đó có phải di vật của Keita không...”

“Di vật ư...” Miho l ần b ần.

“Nếu Keita có để lại di vật thì người ta phải tìm thấy nó cùng với thi thể của cậu ấy r ồi chứ.”

“Ừ nh ỉ... Đây, Kei, cho bọn tớ biết đi, chúng ta đang đi tìm thứ gì vậy?”

Kei im lặng, Miho cũng im lặng, còn tôi thì suy tư một h ồi. Một thứ mà Keita muốn chúng tôi tìm thấy. Ước nguyện cuối cùng.

“Biết đâu là một sự phục thù...” Trong cơn tr ần tư, tôi bu ốt miệng thì thào khe khẽ.

“Phục thù?” Miho quay lại rất nhanh.

“Nghĩa là sao, Shun?”

“À, không có gì...” Tôi hoảng h ốt đáp.

Taiki nheo mắt nhìn tôi, những người khác cũng đều dừng lại, chỉ có Kei là vẫn đang thong dong đi về phía trước trên con đường dốc thoải như thể vừa r ồi chẳng có chuyện gì xảy ra hết.

“Chỉ là...”

“Chỉ là... như thế nào?”

Tôi không tìm được câu từ rõ ràng để diễn tả, đang lúc định bấm bụng nói dối cho qua chuyện thì...

“Cũng có lý lắm.”

Đột nhiên có cứu tinh xuất hiện, tôi ngẩng đầu lên nhìn, người vừa lên tiếng là Rino. Gương mặt thường ngày luôn mang vẻ băng giá của cậu ấy đang nhả lại, để lộ ra một vẻ đau khổ, đó là một biểu cảm rất hiếm khi thấy Rino thể hiện.

“Cũng không phải là không thể... nhỉ?”

Đến cả Taiki cũng thốt ra những lời tương tự. Chỉ có Miho là cực kỳ bối rối, cậu ấy nhìn hết gương mặt của người này đến gương mặt của người khác.

“Mọi người bị sao vậy? Keita đâu phải dạng người mang hận thù như thế. Vả lại, lẽ nào cậu ấy thật sự lưu lại những cảm giác đó cho Kei sao? Không thể nào... Tớ...” Miho ử rử nói, như thể không muốn nghĩ đến khả năng ấy. Kei cuối cùng cũng dừng lại, quay đầu về phía này, dường như đã nhận ra chúng tôi không đi theo sau. Tôi nhìn Kei đang đứng trên triền dốc, bóng lưng của cậu ta như hòa làm một với nền trời mùa hạ, hình ảnh mờ nhạt như ảo ảnh đó làm cho tôi thật sự khó chịu.

Tại sao lại là cậu hả Kei?

Nếu là Keita thì mọi chuyện sẽ trở nên cực kỳ đơn giản và dễ dàng giải quyết. Nhưng mà vì đó là Kei nên mọi chuyện mới trở nên cực kỳ phức tạp, rối rắm và làm cho cả bọn cứ phải ủy mị như thế này.

Cái người giống hệt Keita đó, làm cho tôi thấy sợ, nhưng vì cậu ta không phải Keita nên tôi mới thấy khó chịu.

“Rốt cuộc thì Keita đã một mình đến đó để làm gì?” Đến lượt Taiki lẩm bẩm.

“Này... Tớ cứ nghĩ mãi. Tuy chúng ta được cảnh sát thông báo rằng cậu ấy chết do tai nạn. Tuy nhiên không chừng thật ra là...”

“Cậu im đi!”

Miho thét lên, người cậu ấy run rẩy. Rino thì không nói gì, chỉ lẳng lặng đến gần và cho Taiki một cái bạt tai lên má. Taiki hoang mang ôm mặt một hồi rồi nói bằng giọng nghèn nghẹn:

“Tớ xin lỗi...”

Và tôi cũng lên tiếng xin lỗi. Có lẽ người đã khiến cho Miho có phản ứng ấy không phải Taiki mà là tôi.

Đến chiều thì thời tiết đã dịu mát trở lại và trên trời có một chút mây.

Chúng tôi tìm một nơi có bóng râm để nghỉ ngơi. Lũ ve cứ kêu rả rích không ngừng trên đầu cả bọn. Tôi đã hơi thấm mệt, cảm thấy ở chân có cơn nhức giống như đang trong ngày huấn luyện tập trung thứ hai của câu lạc bộ điền kinh. Tôi đỡ mệt mỏi không ngừng dù gió trời rất mát. Bầu không khí cực kỳ nặng nề, không biết là do nhiệt độ hay do hậu quả của cuộc nói chuyện ban sáng.

Chỗ tôi ngồi cách những người kia một khoảng. Tôi nhìn sang bên đó, Miho dường như vẫn đang buồn nên bộ dạng cực kỳ ủ dột, may mà có Rino thường xuyên túc trực ở bên cạnh an ủi. Taiki cũng ngồi ở một chỗ trống cách xa hai cô gái kia, ra chiều đang đắm chiêu suy nghĩ gì đấy. Cả bọn lúc này đang phân tán khắp nơi.

Từ khi không còn Keita và sau đó là Kei xuất hiện, mọi thứ dường như đã không thể nào ăn nhập được với nhau nữa.

Thế rồi đột nhiên trên đầu tôi vang lên những tiếng xào xạc, giống như có thứ gì đó sắp rơi xuống vậy. Tôi vội nhảy tránh đi. Thứ sau đó ào ào rơi

xuống chính là... lũ ve. Hình như lũ ve ấy sắp chết, chúng không thể bay lên được nữa mà chỉ có thể bò vòng vòng xung quanh thảm cỏ.

Chết.

Keita, đã chết.

Cậu ấy trượt chân và rơi xuống từ trên triền núi. Đầu cậu ấy đập vào vách đá. Cậu ấy đã chết một cách cực kỳ chóng vánh. Không biết trước lúc ngừng thở cậu ấy có ngoắc ngoải giống như những con ve này không nhỉ, tay chân dang ra, cố bám víu lấy mặt đất và bò đi. Không biết Kei đã đón nhận cái chết như thế nào. Không biết lúc ấy cậu ấy đã nghĩ gì, đã có tâm nguyện gì, đã để lại cho Kei những gì...

...XXXXXXX

Bỗng dưng cơn buồn nôn ập đến khiến cho tôi nôn ra tại chỗ. Những thứ mà tôi nôn ra đều tràn ngập mùi vị của tội lỗi.

“Này, cậu có sao không?”

Một giọng nói vọng đến tai tôi từ phía sau. Chính là giọng doppelgänger của Keita. Cậu ta đang nhìn tôi cười ha hả.

xxđxxx

Khốn nạn thật. Nếu cứ nghe giọng của cậu ta, tôi sẽ lại tiếp tục nôn mửa.

“Này, đi ra đằng kia mau.” Tôi giận dữ nói.

“Tại sao cậu lại có thái độ như vậy với mình?” Kei vẫn đứng nguyên tại chỗ. Tôi vươn tay đến định đẩy cậu ta đi, thế nhưng bàn tay tôi lại xuyên qua cơ thể cậu ta. Phải rồi, tôi không thể chạm vào Kei.

“Sao chẳng được. Đi chỗ khác đi.”

xxđxxóx

Thôi đi, tôi không muốn nghe.

“Cậu ghét Keita lắm phải không? Không những thế, cậu cũng ghét cả mình.” Kei nói một câu hết như Taiki đã nói.

“Không phải đâu như nhau sao.”

“Tất nhiên là không. Mình đâu phải Keita.”

“Thế thì sao?” Tôi bực mình la lớn.

Taiki và Rino đã nghe thấy, hai người họ quay sang nhìn về phía bên này. Còn Kei, vẻ mặt của cậu ta vẫn không thay đổi.

Nxđờixxcóx

“Rốt cuộc thì cậu là cái gì mới được chứ. Cậu là doppelgänger của Keita đúng không, nếu vậy thì tại sao cậu lại không phải Keita? Đột nhiên cậu mang gương mặt của Keita xuất hiện ở nhà Miho, rồi bảo cậu ấy phải hoàn thành tâm nguyện của Keita. Một chuyện như vậy, cậu nói làm sao một người như Miho có thể từ chối đây. Còn chúng tôi, tất nhiên chúng tôi đâu thể để Miho đi đến ngọn núi kia một mình!”

Khi lần đầu tiên nghe chuyện, tôi chỉ xem chúng như những lời di chúc mà Keita để lại. Vì thế nên tôi đã lên đường, không chỉ bởi lo lắng cho Miho mà còn vì bản thân tôi cũng muốn hoàn thành tâm nguyện cuối cùng này của cậu ấy. Tôi muốn làm dịu đi cảm giác tội lỗi đối với Keita trong lòng, dù chỉ là một chút thôi cũng được. Nghĩ như vậy, tôi đã tham cuộc hành trình này với một tâm trạng rất nhẹ nhõm.

Vậy mà bây giờ mọi thứ đã khác. Từ khi gặp Kei, tôi vẫn luôn nghĩ rằng tâm nguyện cuối cùng của Keita là phục thù và nó nhắm vào tôi. Theo tôi như vậy thì sẽ hợp lý hơn. Tại sao tôi lại không nhận ra chuyện đó ngay từ đầu cơ chứ.

Cũng phải thôi, chính tôi đã nói những lời cay nghiệt ấy với cậu ta mà.

Nếu đời này có x

Nhịp đập của tim tôi càng lúc càng trở nên mãnh liệt.

Nếu đời này có mây.

Những dấu “x” đó đang dần dần bị lột xuống hết thấy. **NẾU TRÊN ĐỜI NÀY KHÔNG CÓ MÂY.**

Tôi có thể nghe thấy giọng của chính mình và những lời mà hôm ấy tôi đã nói.

“Keita, nếu trên đời này không có mây thì ngay từ đầu mọi chuyện đâu có thành ra nông nổi như thế!”

Tôi lại nôn mửa, cơ thể trở nên run rẩy tột độ. Những biểu hiện trên gương mặt của Kei đang dần dần tan biến, không để lại gì ngoài một gương mặt đơn thuần không cảm xúc. Và rồi sau đó, trên gương mặt ấy nở một nụ cười nhạt như băng tan giữa cái nóng mùa hè.

NẾU TRÊN ĐỜI NÀY KHÔNG CÓ MÂY.

NẾU TRÊN ĐỜI NÀY KHÔNG CÓ MÂY.

NẾU TRÊN ĐỜI NÀY KHÔNG CÓ MÂY.

Tim tôi đập nhanh như những hồi chuông, kịch liệt như sắp vỡ toác ra đến nơi rồi. Tôi cảm thấy mệt mỏi kinh khủng, như thể mình vừa mới dốc toàn lực ra để thi chạy cự ly một trăm mét, như thể tôi vừa mới bút phá và lập nên kỉ lục mới cho bản thân mình. Cảm giác buồn nôn đang dâng lên từng cơn từ trong dạ dày tôi.

Tôi bỏ chạy, chạy khỏi Kei, khỏi Keita, cả Miho, Rino và cả Taiki nữa.

“Shun!”

Có tiếng ai đó gọi tôi, hình như là Miho.

Tôi đã từ bỏ hết thầy mọi thứ. Tôi đã quay đầu lại và chạy ngược với hướng mà cả nhóm đã đi. Tôi cứ chạy, chạy mãi, bằng một tốc độ mà từ trước đến giờ tôi chưa từng đạt tới, chân tôi cứ guồng lên mà chạy, đầu óc tôi hoàn toàn trống rỗng.

Nhưng rồi Miho như có thiên lý nhãn, dù tôi đang đứng dưới bóng râm của một cái cây to nơi góc khuất so với đường cái, cậu ấy vẫn tìm thấy tôi.

“Shun...”

“... Làm thế nào mà cậu biết tớ ở đây?”

“Tớ biết chứ. Shun chơi trốn tìm rất tệ.”

“Tớ đã từng chơi trốn tìm với Miho à...”

“Hồi câu lạc bộ điền kinh tập huấn ấy. Keita đã nói vậy còn gì, chính xác là trò đuổi bắt.”

“À...”

Đợt ấy chúng tôi chơi trò đuổi bắt như một hình thức luyện tập. Chúng tôi chạy và chạy như một đám ngốc. Người đuổi không chỉ phải tìm ra những kẻ đang trốn mà còn phải chạm vào người họ nữa, vì vậy nên những đứa nhanh chân như tôi và Keita dù không giỏi khoản tìm chỗ trốn cũng không bao giờ bị bắt. Ngược lại, khi chúng tôi đóng vai quỷ thì đã được ăn một bữa no nê.

“Cậu nhớ rõ quá nhỉ.”

“Tớ nhớ chứ. Nhìn Shun và Keita lúc đó, hai người cực kỳ vui.”

“Vậy à?”

“Đúng vậy đấy.”

Mãi một lúc sau tôi mới ngẩng đầu lên. Miho đang cười rạng rỡ, tuy vậy vẫn có nét gì đó khiên cưỡng.

Cô bé Miho này, luôn quan sát người khác rất kỹ. Cậu ấy hiểu rõ cảm xúc của người khác còn hơn cả cảm xúc của chính mình, có lẽ vì vậy mà bản thân cậu ấy lúc nào cũng có vẻ ngây ngô ngốc nghếch. Tuy nhiên, cũng chính vì thế mà đôi khi tôi cảm thấy nói chuyện với Miho dễ dàng hơn so với ba người kia rất nhiều.

“... Tớ đã cãi nhau với Keita.” Tôi thì thầm.

“Ừ. Tớ biết chuyện đó.”

“Chính xác thì không phải cãi nhau, mà là do bản thân tớ oán hận cậu ta. Tại vòng loại khu vực h ồi tháng Sáu, tớ và Keita cùng thi chạy, sức khỏe cậu ta không ổn còn tớ thì có phong độ tốt nhất. Cuối cùng thì Keita vẫn v ề nhất, một chiến thắng không thể bàn cãi. Cậu ta giành lấy tấm vé được chọn đi dự đại hội cao trung toàn quốc, còn tớ thì trượt.”

“Ừ. Ra là thế.”

Miho chêm một câu ngắn gọn vào sau mỗi câu nói của tôi, đi đâu ấy đối với tôi lúc này thật sự có ích.

“Sau trận đấu, chỉ có tớ là không nói được câu đó.”

Câu gì?

Miho lại hỏi, ngắn gọn, hiện tại giống như tôi đang đọc thoại vậy.

“Câu chúc mừng cậu ta.”

Phải r ồi. Tôi đã không thể nói ra câu chúc mừng. Mọi người trong đội đi ền kinh ều đến chúc mừng Keita, cả Miho nữa. Duy chỉ có tôi là không thể nói ra được câu đó.

“Khi đứng cạnh cậu ta, tớ cảm thấy mình thật thảm hại.”

“Thảm hại?”

“Đúng vậy. Cậu ta có thật nhiều bạn, Taiki này, cả Miho và Rino nữa. Ngoại hình cũng khá. Những gì tớ không có cậu ta đều có. Và trên hết, cậu ta chạy rất nhanh. Phải chỉ tớ và cậu ta đều được chọn đi thi toàn quốc thì tốt rồi, nhưng kẻ được chọn chỉ có mình cậu ta mà thôi.”

Oán giận. Ghen tị. Âm ảnh.

Dù có dùng từ ngữ nào để diễn tả thì những cảm xúc của tôi về Keita vẫn cực kỳ tệ hại. Tôi đã không thể kiềm chế được chúng, thế nên thay vì nói câu chúc mừng, tôi đã nói ra những lời cay độc kia.

“Tớ đã nói mấy câu đại loại như phải chỉ trên đời này không có Keita.”

Nếu không có Keita, người tham dự hội thao toàn quốc chính là tôi. Nếu không có Keita, át chủ bài của câu lạc bộ chính là tôi. Nếu không có Keita, có lẽ tôi sẽ trở nên thân thiết với Rino nhiều hơn. Chỉ cần không có Keita, chỉ cần trên đời này không có cậu ta, chỉ cần cậu ta biến đi!

Những lời nói đó đối với Keita mang ý nghĩa gì tôi không hề biết. Tôi chỉ biết một điều là sức sát thương của những lời đó lên Keita còn tệ hơn so với tưởng tượng của mình rất nhiều. Gương mặt kiệt sức vì vừa dốc toàn lực chạy của Keita lúc ấy trở nên trắng bệch, không còn một biểu hiện nào nữa.

Và rồi sau cùng, thứ duy nhất còn sót lại chỉ là một nụ cười nhạt, như có như không đầy khó hiểu của Keita.

“Tớ cứ nghĩ... Không biết có phải... cậu ấy đã chết vì một câu nói của tớ hay không...”

Tôi cứ nghĩ mãi.

Không phải. Tôi biết chứ. Keita đã chết vì tai nạn. Nếu cảnh sát đã nói vậy thì hẳn sự thật là vậy. Cậu ấy đã trượt chân và rơi xuống từ trên triền núi, đầu đập vào vách đá mà chết. Không ai phải chịu trách nhiệm về cái chết của Keita. Có lẽ thế. Không, nhất định là thế, hoặc e là thế.

Nhưng mà tôi đã lỡ có suy nghĩ ấy rồi. Chính tôi là người đã cầu mong cho thế giới này không có cậu ta. Vậy nên... không biết có phải một vị thần, à không, một ác thần vô danh nào đây đã nghe được tâm nguyện của tôi và làm cho cậu ta biến mất không. Vị thần ấy đã đánh thức Keita dậy vào buổi sáng, khiến cho cậu ta đi đến ngọn núi kia, làm cho cậu ta nổi hứng muốn nhìn xuống khi đến đoạn đẽ dốc, hoặc giả là khi Keita đang nhìn xuống thì tiện tay đẩy cậu ta một cái vào lưng...

Chỉ là hoang tưởng thôi. Tôi dám chắc một trăm phần trăm đây chỉ là hoang tưởng. Tôi biết rõ đi đâu này. Tôi hiểu chứ. Tôi biết thế, nhưng mà...

“Đó là những lời cuối cùng giữa tớ và cậu ta.” Tôi trút hết bầu tâm sự trong lòng, khi nói đến đây, tôi có thể cảm nhận được khuôn mặt của mình đang vằn vẹo và giật giật.

“Vậy đấy, bọn mình đã tách nhau ra bằng những lời như vậy... Dù muốn nói một câu xin lỗi hay rút lại những lời nói ấy thì hiện giờ tớ cũng đã không thể làm được nữa. Cả cuộc đời này tớ sẽ phải sống với những cảm xúc hối hận. Tớ chỉ còn cách gánh chịu nỗi uất ức của cậu ta và đi thi chạy một trăm mét, chậm chạp như một con rùa... Chạy một trăm mét dưới mười giây, cả cuộc đời này chắc tớ sẽ không bao giờ làm nổi.”

Tôi vừa nói vừa cười, tiếng cười ấy phát ra thật khô khốc.

“Chuyến hành trình này là một sự phục thù. Nhất định là vậy. Keita có lẽ cũng muốn tớ chết quách đi cho xong...”

Phải rồi. Kei chính là Tử thần, cậu ta xuất hiện để đưa tôi đến chỗ Keita. Thứ mà Keita muốn tìm nhất định là “cái chết”, và là “cái chết” của chính tôi chứ không phải ai khác.

“Không có chuyện đó đâu.” Miho nói, giọng cực kỳ quả quyết.

“Khi tớ hỏi Keita rằng có phải giữa cậu ấy và Shun xảy ra chuyện gì không, cậu ấy đã gật đầu, nhưng sau đấy lại bảo tớ rằng cứ để cho hai người yên. Cậu biết vì sao không?”

“Hắn là do Keita không muốn giao du với tớ nữa chứ gì...”

“Sai rồi.” Miho nói, vẫn với sự cương quyết đó.

“Keita đã chờ đợi lời xin lỗi từ Shun đấy.”

Tôi nhìn gương mặt của Miho. Đôi mắt cậu ấy đang nhìn thẳng vào tôi, hệt như Keita vậy. Những người giỏi giao tiếp xã hội thường nhìn thẳng vào mắt người khác khi nói chuyện. Taiki cũng thế, chỉ có tôi là không làm được việc đó. Rino cũng ít khi nhìn vào mắt người khác.

“Keita đã rất muốn làm lành với cậu. Lẽ ra Keita có thể để mọi người đứng giữa làm chủ cho hai người, nhưng Keita đã không đồng ý, cậu ấy muốn tự mình làm lành với cậu.”

“Bây giờ thì nói sao chẳng được.” Tôi nói một câu cực kỳ lạnh nhạt, hình như trong vô thức tôi đã cố gắng tìm kiếm những câu từ làm tổn thương Miho nhiều nhất có thể.

“Shun này, tớ nghĩ Keita muốn được nghe cậu nói câu đó nhất đấy.” Miho nói, gương mặt quay đi chỗ khác khiến tôi không thể nhìn thấy.

“Nói câu gì mới được...?”

“Câu chúc mừng cậu ấy.”

Đột nhiên, khóe mắt của tôi có cảm giác rung rung và nóng lên, tôi nhận ra rằng mình đang cố kìm nén những giọt nước mắt.

Tôi định nói gì đó, nhưng chỉ có thể mấp máy môi như loài cá mà không nói được gì. Câu từ không chui ra khỏi miệng mà chỉ có những bọt khí lẫn tẩn, bập bênh như thể tôi đang chìm trong nước và bầu trời mùa hè kia chính là mặt nước vậy.

“Shun này, mình quay lại nhé?” Miho nói, giọng như muốn khóc.

“Chắc chắn không hề có chuyện Keita nhờ chúng ta đi phục thù đâu. Keita không phải là người như thế, Shun cũng biết rõ mà...”

Phải rồi, tôi biết rất rõ. Keita không phải là dạng người đó. Khi Keita còn sống, tôi cũng hiểu được cậu ta đôi chút, thế nhưng giờ đây khi nhìn thấy Kei, tôi có cảm giác như mình đã không còn hiểu được Keita nữa.

Miho đã về trước, trước khi đi cậu ấy còn nói “Bọn mình chờ cậu”. Có lẽ cậu ấy thấy không lay chuyển được tôi nên đã bỏ cuộc chẳng. Không, Miho không phải là người như thế, tôi cũng biết điều đó rất rõ.

Một nửa trong tôi nghĩ rằng: “Mình phải quay lại thôi.”

Nhưng nửa kia thì nói: “Mình không muốn quay lại.”

Thế rồi trời đột nhiên đổ mưa mà tôi lúc này lại không cần theo ô, mọi thứ đều đã xếp ở trong ba lô cả. Ông trời thật biết chọn đúng lúc để mưa, tôi đành phải trú dưới tán cây đó, lơ đãng ngắm nhìn cơn mưa nhỏ đang tưới mát cho trái đất này. Tôi không thích mưa, vì trời mưa thì không thể ra ngoài tập chạy được. Tuy vậy bây giờ lại là lúc thích hợp để mưa, bởi trời đang mưa nên tôi sẽ không phải đi đâu hết.

“Cậu không định quay lại sao?”

Đây đã là lần thứ hai trong ngày có thứ gì đó bỗng chốc giáng xuống đầu tôi từ trên trời, lần thứ nhất là lũ ve còn bây giờ là một giọng nói. Tôi giật mình nhìn lên, chính là Kei, cậu ấy đang ngồi trên cành cây và dùng đưa hai chân. Tôi có thể nhìn xuyên qua cơ thể gần như trong suốt của Kei và thấy được cả bầu trời phía sau. Cậu ta đúng là đang ngày một tan biến đi với tốc độ mỗi lúc một nhanh.

“Sao cậu lại ở đây?”

“Khi này mình đuổi theo Miho, cuối cùng dừng lại ở trên đây.”

“Cậu đã nghe được những gì rồi...?”

“Cuộc nói chuyện lúc này ăy hả? Cũng nghe được một ít.”

Tôi hoa mắt. Tuy Kei không phải Keita, nhưng mà dưới một góc độ nào đó thì cậu ta cũng là nhân vật chính trong câu chuyện của tôi và Miho. Cậu ta đã nghe thấy thứ mà tôi không muốn Keita nghe được nhất.

“Thế thì sao... ? Cậu đến đây để cười vào mặt tôi chắc.” Tôi chống chế, thế nhưng vẻ mặt của Kei không hề thay đổi.

“Hôm qua cậu đã hỏi mình rằng Keita suy nghĩ như thế nào về cậu phải không? Mình muốn cho cậu biết câu trả lời.”

Tôi bị chấn động mạnh, không nghĩ mình sẽ được nghe những lời đó.

“Hôm qua cậu đã bảo không biết còn gì!”

“Là vì lúc ấy mình không hiểu rõ ý nghĩa câu hỏi.” Kei bình tĩnh trả lời.

“Đây là câu trả lời cho cậu.” Kei nói tiếp, âm điệu vẫn không thay đổi dù chỉ một chút.

“Keita xem cậu là bạn thân đấy.”

“Nói láo.” Tôi cố gắng né tránh đáp án đó.

“Đồng thời...” Kei không để ý đến tôi, cậu ta vẫn tiếp tục nói.

“Keita cũng xem cậu là đối thủ.”

“Đối thủ...?”

Trong thoáng chốc, não bộ của tôi đã không tiếp nhận kịp hai từ “đối thủ” kia. Đối thủ. Chính là người cạnh tranh, là đối tượng so tài...

“Ha.” Tôi bật cười.

“Không thể nào, thành tích của cậu ta ít hơn tôi những 0.2 giây. Đã thế cậu ta còn chạy một trăm mét dưới mười giây. Với một người chạy chỉ vừa đúng mười giây như tôi, chuyện đó dù có nằm mơ cũng không thể...”

“Lúc đầu khi gặp cậu ở cao trung Keita đã nhớ ra cậu rồi. Cậu ta đã lập tức nhận ra cậu là Enomoto Shun ở cuộc thi chạy năm hai trường trung học Futamachi.”

Tôi á khẩu. Keita nhớ ra tôi sao?

“Vậy thì... Nếu vậy... Tại sao cậu ta lại không nói gì với tôi?”

Kei cười khở, vẻ mặt miễn cưỡng giống như đang kể về một đứa em trai đi thi về nhận điểm kém, cậu ta trả lời:

“Kỳ thực Keita rất hiếu thắng, nhưng cậu ấy lại không giỏi giao tiếp và còn hay xấu hổ nữa, còn hơn cả cậu nghĩ đấy. Giống như cậu suốt ngày đau đầu về việc nên xử sự với Keita ra sao, bản thân cậu ấy cũng không biết phải đối xử với cậu thế nào cho đúng. Trên đời này có hai loại người, loại thứ nhất có thể dễ dàng xem đối thủ của mình là bạn còn loại thứ hai thì không. Keita chính là loại thứ hai.”

Tôi lắc đầu. Một Keita như vậy, tôi chưa bao giờ nghe qua.

“Cậu ghen tị với tài năng của Keita, nhưng Keita cũng rất sợ bị cậu vượt mặt. Cậu nói cậu kém Keita 0.2 giây đúng không, nhưng đó là kết quả của năm hai trung học. Đúng là cậu chưa từng thắng được Keita lần nào, nhưng mà cậu đã miệt mài luyện tập để thắng cậu ấy. Cái mà Keita nỗ lực ở cậu chính là chuyện đó. Đối với Keita cậu vừa là bạn vừa là đối thủ, vì thế nên Miho nói rất chính xác, câu chúc mừng Keita muốn được nghe nhất chính là từ cậu đó.”

“Nói dối...”

“Mình không hề nói dối. Nếu hỏi vì sao thì chính là vì cậu nhìn thấy được mình.”

“Đi đâu đó... không nói lên được gì cả.”

Chỉ có những người cực kỳ thân thiết với Keita khi còn sống mới có thể nhìn thấy Kei. Thế nhưng cậu ta đang tan biến mỗi lúc một nhanh, cứ như

thể đang nói với tôi rằng tôi không còn cần thiết nữa vậy.

“Không có chuyện đó đâu.” Kei nói.

“Bản thân mình cũng biết chỉ có bốn người có thể nhìn thấy mình, chính là bốn người các cậu. Chỉ vốn vẹn bốn người, không còn ai khác. Không phải mình đã chọn bốn người các cậu, cũng không phải do các cậu muốn như thế. Nhất định là chính Keita đã lựa chọn bốn người các cậu.”

“Kể cả khi... tôi đã nói với Keita những lời cay độc ấy?” Tôi nói lớn. Đầu óc tôi như bị mền nhũn, thân thể tôi ướt lạnh và nước đang chảy dài trên gương mặt tôi, không biết đó là nước mắt, nước mưa hay là nước mũi. Là gì cũng được, trông bộ dạng tôi hiện giờ thật đáng xấu hổ. Có lẽ tôi đáng bị Kei phán xét ngay tại chỗ này. Từng lời nói của cậu ta đã chạm đến cảm giác tội lỗi trong tôi, khiến cho trái tim tôi như căng phồng lên và muốn nổ tung.

“Những lời đó đã khiến Keita bị tổn thương nặng nề, là những lời mà Keita không muốn nghe nhất. Ngay cả mình cũng cảm nhận được những ảnh hưởng rất mạnh mẽ từ chúng.”

Phải rồi. Đến cả tôi còn biết được rằng những lời đó đã làm cho Keita bị tổn thương, dù không tổn thương đi nữa thì cũng sẽ làm mối quan hệ giữa tôi và cậu ấy sa sút đi.

“Keita cũng ghét tôi lắm phải không.” Tôi hỏi, miệng khẽ lẩm bầm không thành tiếng.

“Không có đâu.”

“Nhưng tôi ghét cậu ta!” Tôi hét lên, như muốn át đi câu trả lời của Kei.

“Cậu ta làm được mọi thứ! Cậu ta có hết mọi thứ! Tất cả những thứ tôi không có, cậu ta đều có!”

Tôi luôn cảm thấy thua thiệt hơn so với Keita, cảm thấy mình không thể nào so sánh được với cậu ấy, vậy nên cũng không cần phải cố gắng so đo

làm gì. Thế nhưng trong thâm tâm tôi, Keita vẫn là người duy nhất mà tôi không muốn chịu thua. Càng nghĩ đến chuyện này tôi càng thấy bóng lưng của Keita đang tuột xa ra khỏi tầm với, thứ còn lại trong tim chỉ là sự ám ảnh dành cho cậu ta. Trước mặt tôi luôn luôn là bóng lưng của Keita, cứ mỗi lần tôi có cảm giác như mình sắp chạm tới Keita thì cậu ta lại vượt lên. Tôi vĩnh viễn không thể nào đuổi kịp Keita, cũng như tôi sẽ không bao giờ có thể bước chân vào “thế giới mười giây”.

“Cậu có thứ mà Keita không có đấy.” Kei nhẹ nhàng nói, cái kiểu nói này của cậu ta thực sự khiến cho tôi bực mình.

“Cậu ta nhanh hơn tôi.” Tôi làu bàu.

“Nhưng Keita rất dễ gặp chấn thương, nên tăng thể lực của Keita cũng không thể so sánh với cậu được.”

Đi đâu đó chẳng thể an ủi tôi.

“Cậu ta có rất nhiều bạn bè.”

“Nhưng không phải đối với người nào Keita cũng có thể nói ra được chân tình của mình. Keita cười nhiều như thế, có nghĩa là ngay cả lúc buồn bã hay đau khổ cậu ấy cũng cười đấy.”

Nói như vậy thì cả lần đó cậu ta cũng... Tôi quay mặt đi, cố gắng nhấn chìm cái ký ức đau buồn cứ đang chực chờ nổi lên trong đầu.

“Cậu ta rất ngầu...”

Ghen tị. Đó là cảm xúc của tôi đối với Keita, một cảm xúc xấu xí mà bản thân tôi hiểu rất rõ.

“Đến chính cậu ấy cũng còn cảm thấy muốn trở nên chững chạc và đàn ông hơn mà.” Kei vừa cười vừa đáp.

“Keita không hoàn hảo như cậu nghĩ đâu.”

Có lẽ thế. Thực ra thì tôi hoàn toàn không biết gì về Keita cả, đến giờ vẫn vậy.

“Tại sao cậu ấy lại phải chết...?” Tôi lẩm nhẩm.

Tôi giật mình, không ngờ mình lại nói ra điều này, cứ như trong tôi đang có một người khác thì thầm những lời này chứ không phải tôi.

Tôi thật sự muốn xin lỗi Keita...

“Hắn là cậu ấy ghét tôi lắm, đến cả lời xin lỗi tôi cũng không hề tìm cách để nói ra...”

“Đến giờ cậu vẫn còn nghĩ vậy à?”

Tôi không biết phải trả lời câu hỏi đó như thế nào.

“Nếu nghĩ vậy khiến cho cậu thỏa mãn thì cậu cứ tiếp tục đi.” Kei cười nói, càng lúc cơ thể cậu ta càng trở nên mờ nhạt.

“Dù cậu có nghĩ vậy thì cảm xúc của Keita đối với cậu mà mình đang nắm giữ vẫn không hề có sự oán giận trong đó. Cảm xúc của cậu đối với Keita có lẽ cũng không chỉ có cảm giác thua kém và hờn ghét. Ngay lúc này, cả mình và cậu đều đang ở đây. Giữa cái nắng oi bức, cậu đã bỏ buổi tập luyện quý giá của cậu lạc bộ đi ền kinh để ở đây, cậu đã dùng tuổi xuân của mình cho chuyện này, đó chẳng phải là một chứng cứ tuyệt đối hay sao? Shun, mình khẩn cầu cậu thêm lần nữa, cậu là một trong những người bạn thân thiết nhất của Keita.”

Tôi ngẩng đầu lên nhìn, gương mặt của Kei cực kỳ khó thấy rõ. Những giọt nước đọng trên khóe mi làm cho khung cảnh trước mắt tôi trở nên mờ h ò, làm cho gương mặt mờ nhạt của Kei vốn đã hòa vào với khung cảnh đằng sau còn khó thấy hơn nữa.

“Mình muốn cậu hoàn thành tâm nguyện cuối cùng của Keita.”

Tôi òa khóc.

Cơn mưa mùa hè đã tạnh được một chút, những đám mây trên bầu trời tách nhau ra, để lộ một tia nắng thật ấm áp.

2. Yokoyama Taiki

Có ba thứ mà không đời nào tôi có thể đem ra so sánh được với Keita.

Thứ nhất là tốc độ. Keita là thiên tài chạy một trăm mét dưới mười giây, ở cự ly ngắn thì tôi không phải đối thủ của cậu ấy. Tuy rằng từ những lần quan sát tôi đã biết Keita chạy nhanh, thế nhưng phải đến một lần nọ, sau khi thi chạy với cậu ấy xong thì tôi mới thực sự hiểu rõ về độ chênh lệch. Cậu ấy chạy nhanh như bay và sự khác biệt được thể hiện rõ ràng ngay từ lúc xuất phát. Khi tôi mới bước một bước đầu tiên thì Keita đã vượt lên trước tôi hai bước. Và cứ như thế, cậu ấy băng băng chạy về phía trước, nhẹ nhàng thong dong tựa như không hề phải chịu chút sức cản nào của không khí, tốc độ ngày một tăng và trước khi tôi kịp nhận ra thì Keita đã về tới đích từ đời nào không hay. Về thể lực thì tôi rất tự tin vì dù sao tôi cũng thuộc câu lạc bộ bóng chày, thế nhưng khi nhìn Keita chạy, sự tự tin đó đã nhanh chóng chuyển thành cảm giác chán nản, về khoản này tôi nghĩ Shun là người hiểu rõ nhất.

Thứ hai là nụ cười. Keita có một “killer smile” hay còn gọi là “nụ cười duyên chết người”. Bản thân Keita dù nhìn từ góc độ nào cũng rất đẹp trai. Khuôn mặt của cậu ấy có những đường nét trung tính, tay chân mảnh khảnh và hay có cái kiểu lúc nào cũng lơ đãng như đang chìm vào trong tâm trạng, nhưng ngay khi có người đến bắt chuyện là lập tức chuyển sang toe toét cười. Có những lúc Keita cực kỳ trẻ con, tuy đó không phải đi đâu mà tôi có thể nhận xét. Ở trên lớp, Keita rất chăm chú nghe giảng bài, khi ở câu lạc bộ đi đến kinh thì như biến thành một người khác, cực kỳ tập trung và nghiêm túc. Vì vậy nên mỗi khi Keita cười giỡn và làm mấy trò điên khùng trong giờ giải lao, mọi người đều ngay lập tức bị cậu ấy thu hút. Ngược lại, sau khi nhìn thấy nụ cười ngây ngô của Keita, kể cả là con trai cũng sẽ bị choáng ngợp khi thấy cậu ấy dốc toàn lực ra chạy một trăm mét. Keita có sức hút như thế đấy, nhờ vào tốc độ và nụ cười của mình.

Và cuối cùng là...

Tôi và Keita cùng thích một cô gái. Nhưng mà cô gái ấy lại đem lòng mến Keita, vì thế ở mặt trận này, tôi nhất định không bao giờ thắng được cậu ấy.

*

Dù mưa đã tạnh nhưng Shun vẫn chưa trở lại.

Khi này Kei đi tìm Miho và hai người đã cùng nhau quay về. Khi tôi lên tiếng hỏi “Shun đâu?” thì Miho chỉ lắc đầu.

“Tớ nghĩ... cậu ấy không quay lại đâu.”

“Tại sao?” Tôi nhíu mày.

“Tại vì Shun...,” Miho ngập ngừng nói, “dường như Shun cho rằng cái chết của Keita là do lỗi của cậu ấy. Shun nghĩ tâm nguyện sâu cùng của Keita là để trả thù cậu ấy, vì thế nên cậu ấy mới cảm thấy khó chịu.”

Tiếng Rino hít vào một hơi trudyên đến bên tai tôi. Tôi nhăn mặt vì không thể hiểu được ý nghĩa trong những lời Miho vừa nói.

Tại sao Shun lại nghĩ rằng vì cậu ấy mà Keita chết? Chuyện đó là sao? Tại sao lại thành ra như vậy?

Đúng là hình như giữa Keita và Shun từng xảy ra chuyện gì đó. Hôm qua ở tiệm cà phê manga, Shun đã không trả lời khi tôi hỏi cậu ấy về chuyện này. Việc cậu ấy không trả lời cũng chính là câu trả lời. Lẽ nào chuyện đó thật sự có liên quan đến cái chết của Keita?

“Keita mất vì tai nạn đúng không? Cảnh sát đã thông báo như vậy. Tại sao Shun lại cho rằng đó là lỗi của mình cơ chứ, chuyện này chẳng phải do lỗi của ai cả.”

CHẲNG PHẢI DO LỖI CỦA AI CẢ.

Tôi có cảm giác rằng câu vừa rồi là tôi đang tự nói với chính mình, tuy vậy, tôi vẫn cố gắng làm ra vẻ không để ý đến đi đâu đó.

“Vì dạo gần đây Shun và Keita không qua lại với nhau, Shun đã... hơi hận rất nhiều.” Miho nói, giọng thì thào như không muốn người khác nghe được, nhưng tôi biết cậu ấy đang nghĩ đến Shun. Tôi cũng chẳng thể gắng hỏi Miho nhiều hơn được.

“Mình nghĩ cậu ấy sẽ quay lại.” Kei nói, giọng hờ hững.

“Đừng có đoán mò.” Rino phản pháo.

Ba mươi phút trôi qua, có vẻ như Rino đã đúng, Shun sẽ không quay lại.

Chúng tôi thu dọn hành lý, chuẩn bị một lần nữa khởi hành hướng về phía núi Karasuchou.

Sau khi rẽ vào một đường quốc lộ khác, Kei nói cho chúng tôi biết rằng từ đây sẽ phải vượt qua một ngọn núi.

“Núi?”

“Đúng vậy. Chúng ta sẽ đi dọc theo con đường này, lên núi rồi lại xuống núi. Không có đường đi bộ, nhưng xe ô tô không chạy đến tận chỗ đó nên vẫn có thể đi bộ.”

Núi Karasuchou chính là một trong những ngọn núi cùng dãy với ngọn núi này.

“Cứ như vậy thì đến ngày mai chúng ta sẽ đến được chân núi.” Kei nói với một ngữ điệu nhẹ nhàng. Thế nhưng khi nhìn về phía đỉnh của ngọn núi mà chúng tôi đang hướng tới, tôi không thể không nhăn mặt lại. Từ đầu đến giờ chúng tôi toàn đi trên những con đường bằng phẳng, đoạn đường từ đây sẽ dốc và hiểm trở hơn rất nhiều. Kei có lẽ không nhận thức được đi đâu đó, vì cậu ta không phải con người.

Kei là người đầu tiên “đi” về phía trước (dù thật sự không phải là đi), và Rino nối đuôi theo sau.

“Taiki, hành lý có nặng không? Để tớ cõm hộ một ít cho.”

Miho, người đi thứ ba trong đoàn quay lại nhìn tôi nói, đồng thời chìa tay ra. Vì không thể để lại nên tôi đang cõm theo cả ba lô của Shun, ba lô của cậu ấy chất đầy đồ nên khá là nặng.

“Không sao đâu. Làm sao đưa cho con gái cõm được.” Tôi nhìn vào bàn tay nhỏ nhắn của Miho, ra vẻ mạnh mẽ bật cười.

“Nhưng mà...”

“Không sao không sao. Tớ cõm được mà. Năm sau tớ cũng sẽ đi thi toàn quốc nên tập luyện thể lực từ bây giờ là vừa.”

Cuộc thi tuyển chọn người đi thi toàn quốc năm nay của câu lạc bộ bóng chuyền đã kết thúc từ lâu. Thật ra năm sau đối với tôi vẫn còn là một giấc mơ xa vời, nhưng mà...

“Vây à.”

Khi nghe Miho nói thế, tôi đã tưởng rằng cậu ấy hiểu. Thế nhưng không ngờ Miho lại đi vòng ra sau lưng tôi, và sau một thoáng thì tôi có cảm giác hành lý sau lưng nhẹ đi một chút.

“Vây để tớ xách cái này nhé. Năm sau tớ cũng muốn đi dự thi toàn quốc.”

Cái mà Miho đang cõm chính là chiếc túi ngủ được buộc vào ba lô của Shun, nhìn cậu ấy ôm chiếc túi ngủ vào người trông giống như đang ôm một đứa bé vậy. Miho cười và bước lên đi sóng vai với tôi, cậu ấy đã cứng đầu như thế thì dù tôi có muốn lấy lại chiếc túi ngủ cũng vô ích. Tôi nghĩ vậy và khẽ nói một câu cảm ơn với Miho.

Mặt trời lặn dần trong lúc chúng tôi cùng nhau leo núi, những cái bóng trải dài hơn trên mặt đất. Lũ ve kêu trên các cành cây và gió thì đang đổi chiều.

Ráng chiều lên trên mặt đất vẫn còn ướt vì mưa, xuyên qua kẽ hở của những tán cây rồi dần dần biến mất. Màn đêm sắp đến.

“Đau thương nhỉ.” Miho đột nhiên lên tiếng.

“Tiếng ve ấy à?”

“Ừ, cả mùi nữa.”

“Mùi?”

“Mặt đất sau cơn mưa mùa hè có mùi bi thương.”

Mưa rơi trên mặt đường nhựa khô nóng làm bốc lên một mùi hương, dù dùng từ gì để diễn tả thì đó cũng là một mùi khó chịu.

“Taiki này...”

“Hừm?”

Vì đi song song với Miho nên lâu lâu tôi lại đụng vào khuỷu tay của cậu ấy. Mồ hôi làm cho làn da của cậu ấy trở nên lạnh lạnh.

“... Keita có điểm nào khiến cho người ta ghét không?”

Não tôi đóng băng một lúc. Tôi quay sang nhìn gương mặt của Miho, cậu ấy đang nhìn thẳng về phía trước, người mà cậu ấy nhìn là... Rino, à không, là người đi trước cả Rino nữa, là Kei.

“Hôm nay, khi Shun nói có thể mục đích của chuyến đi này là phục thù, Rino đã nói ‘cũng có thể’, cả Taiki cũng...”

“À...”

Đúng là tôi đã nói như thế. Tôi đã nói rằng có khả năng này.

“Như vậy... nghĩa là sao?” Miho nói, lúc này cậu ấy đã quay sang nhìn tôi. Còn tôi thì nhìn vào bóng lưng đang dần trở nên trong suốt của Kei, một

tấm lưng mảnh khảnh. Ngày hôm ấy, cũng chính là tấm lưng kia, tấm lưng mà tôi đã khóc khi dõi mắt trông theo.

“Xin lỗi... Tôi không thể nói với Miho được.”

“Hả?”

“Không phải chuyện gì to tát đâu. Nhưng tôi nghĩ Keita cũng có bị người ta ghét mà không biết đấy. Ngộ nhớ cậu ấy biết...”

Nếu đó là sau khi Keita chết thì hẳn cậu ấy sẽ cảm thấy oán hận rồi. Tuy nhiên đến mức muốn nhờ chúng tôi phục thù thì...

“Vậy sao...”

Miho không hỏi thêm. Giả dụ cậu ấy có hỏi nhiều hơn đi chăng nữa thì tôi cũng không thể nói cho cậu ấy biết được.

Đó là những suy nghĩ rất tẻ nhạt, và Miho lại là người mà tôi không muốn để cậu ấy nhìn thấy chúng nhất.

*

Tôi thích Miho.

Lần đầu tôi gặp cậu ấy là vào năm nhất. Tôi và Keita ở cùng một nhóm trong chuyến dã ngoại, cả hai cùng làm những trò trẻ con như nhau nên ngay lập tức trở nên tâm đầu ý hợp. Thông qua đó mà tôi biết Miho. Miho là bạn từ thuở nhỏ của Keita, hai người đã học chung với nhau từ hồi tiểu học. Khi tôi trẻ là trông hai người giống như một cặp vợ chồng, Miho đã đỏ mặt và chối đây đấy. Ban đầu thì tôi không để ý đến Miho lắm, chỉ nghĩ về cậu ấy như một cô bạn cùng lớp nhỏ nhắn, trắng trẻo và dễ thương thôi.

Sau đó nhóm chúng tôi có thêm Rino, bạn chung của cả Keita và Miho, rồi đến Shun của câu lạc bộ điền kinh. Tuy nhiên tôi với Keita lại hơi khác. Năm người chúng tôi hầu như lúc nào cũng gặp nhau, nhưng số lần tôi và Keita đi riêng với nhau lại nhiều như số lần cả bọn cùng đi chơi vậy. Tôi

và Keita khi thì đi hát karaoke, khi thì đi chơi game, có lúc Keita muốn sang trường khác để xem một gã danh thủ của câu lạc bộ đi ăn kinh bên đó chạy nên tôi cũng cùng đi với cậu ấy.

Keita toàn làm những chuyện ngốc nghếch và lần nào cũng có phần tôi, nào là trốn học, nào là lén vào trường học vào ban đêm, có khi lại gây sự đánh nhau với mấy tên bất hảo ở bên trường khác. Cứ mỗi lần như vậy Miho sẽ lại đến giáo huấn chúng tôi một trận. Lời của Miho tôi cũng chỉ nghe cho có, thậm chí là còn cảm thấy hơi phiền.

Từ lúc nào tôi đã bắt đầu dõi theo Miho nhỉ.

Tôi thường đến xem câu lạc bộ đi ăn kinh tập luyện. Câu lạc bộ đi ăn kinh và câu lạc bộ bóng chày sinh hoạt vào các ngày khác nhau, những hôm Keita đi tập thì tôi được nghỉ. Những hôm đó nếu một mình về trước thì cũng chẳng có gì để làm nên tôi quyết định ở lại chờ Keita, sẵn tiện xem câu lạc bộ đi ăn kinh tập luyện. Cái tên đó nhiều lần quên mất là tôi đang đợi và cứ thế bỏ về trước, mãi đến khi Miho thông báo thì tôi mới biết là cậu ta đã về. Ngày hôm sau khi tôi đến hỏi “Tại sao cậu lại về trước?” thì cậu ta còn lật lọng bảo “Chẳng phải Taiki mới là người về trước đó sao”. Con người của Keita là như thế, cực kỳ tự do nhưng cũng nặng nề thất thường.

Keita thật sự chạy rất nhanh. Chỉ nhìn cậu ấy tập thôi đã thấy vô cùng ngưỡng mộ rồi. Tuy Keita luôn làm cho những người chạy cùng với cậu ấy nản chí nhưng phải công nhận là dáng chạy của cậu ấy trông rất đẹp, hình như người ta gọi đó là phom chuẩn hay đại loại thế. Cách chạy của Keita không có lấy một động tác thừa và nhìn cậu ta bút tốc thường đem lại một cảm giác cực kỳ đã mắt. Shun cũng chạy rất nhanh, tôi cũng không phải đối thủ của cậu ấy. Hai người đó mỗi khi chạy cùng lúc trông rất ngầu, cảm giác như đây mới là đúng chuẩn chạy nước rút. Thế nhưng không hiểu sao mỗi khi tôi nhắc đến chuyện này thì gương mặt của Shun đều trở nên giận dữ.

Miho cũng là chân chạy nước rút của câu lạc bộ, tuy nhiên tốc độ của cậu ấy lại cực kỳ tệ hại. Tôi cũng xem Miho tập luyện. Cậu ấy vốn trông không

giống một người có khả năng vận động cao. Khi Miho chạy, hai cánh tay của cậu ấy cứ đánh tới đánh lui, chân cậu ấy phát ra những tiếng lịch lịch trên nền đất trông chẳng khác gì một người đang thực hiện kiểu bơi chó dưới nước, hoàn toàn không thể so sánh được với Keita. Phom của Miho chẳng đẹp gì cả, nhưng hình ảnh cậu ấy cố gắng tập luyện dù mồ hôi đang chảy dài trên gương mặt trắng trẻo của mình khiến cho tôi cảm thấy cực kỳ thú vị. Miho không hề muốn an phận, kể cả khi mọi người trong câu lạc bộ đều buông thả việc luyện tập thì Miho vẫn luôn là người duy nhất tỏ ra nghiêm túc. Và từ lúc nào không hay, số lần tôi đến nhìn Miho tập luyện đã tăng lên rất nhiều.

Một lần nọ, Miho đến ngồi nghỉ ở một vị trí mà có thể nghe được giọng của tôi, tôi bèn hỏi cậu ấy.

“Miho này, tại sao cậu lại tham gia câu lạc bộ điền kinh?”

“Tại sao à... Sao cậu lại muốn biết điều đó?” Thay vì quay đầu lại, Miho ngửa cổ ra đằng sau để nhìn tôi trong tư thế ngồi bệt dưới đất.

“À... chỉ là... Tớ thấy hình như môn chạy không phải là sở trường của Miho nên mới tò mò...”

“À... phải rồi... tớ chạy chậm quá nhỉ.” Miho cười khổ, rồi chỉ về phía Keita đang chạy ở đằng xa.

“Nếu tớ bảo rằng tớ muốn chạy như cậu ấy thì có kỳ cục không?”

“À, không hề..”

Tôi hiểu rõ cảm giác đó. Không biết khi Keita chạy nhanh như vậy thì thế giới xung quanh cậu ta trông như thế nào nhỉ, thật khiến người ta tò mò.

“Tớ đã dõi theo cậu ấy từ khi còn nhỏ. Một tuyến thủ chạy nước rút lý tưởng như thế đã luôn ở trước mắt tớ. Cho nên ngay cả bản thân tớ cũng muốn có thể chạy nhanh như vậy.” Miho cười nói

“Cho nên cậu mới cố sống cố chết để tập luyện à?” Tôi hỏi, nhưng sau đó không hiểu sao lại có cảm giác như mình vừa mới tỏ ra cực kỳ xấu tính.

“Cố sống cố chết?”

“Không phải sao? Trong buổi tập khi này chỉ có mình Miho là không hề dừng chân nghỉ mệt.”

“Vậy à...”

“Đúng rồi đấy.”

Miho lấy tay nghịch mấy lọn tóc, bẽn lễn trả lời:

“Vì tớ rất vọng về Tớ chẳng giỏi như mọi người nên chỉ cần buông thả một chút thôi là sẽ không thể nào bắt kịp được với họ nữa. Bởi vậy chỉ cần mọi người có lúc xao nhãng là tớ phải lập tức tìm cách thu hẹp khoảng cách trình độ ngay.”

Miho vừa nói vừa nhìn theo thân ảnh của Keita, ánh mắt đột nhiên trở nên lấp lánh. Lúc đó tôi bỗng chợt nhận ra, rằng mình chỉ nhìn mỗi Miho luyện tập thôi.

Có lẽ tôi đã phải lòng cô vận động viên nước rút nhỏ nhắn có phom chạy xấu tệ nhưng lại cực kỳ chăm chỉ này rồi.

Kể từ dạo ấy, tôi trở nên tích cực bắt chuyện với Miho hơn, từ trên lớp cho đến sân tập, kể cả khi trên đường đi về. Vì Miho rất cẩn tin nên tôi thường xuyên bày trò nói dóc để trêu cậu ấy, và nét mặt phụng phịu của cậu ấy mỗi khi bị lừa đã in đậm vào trong tâm trí tôi suốt từ dạo đó.

“Taiki xấu xa!”

Miho thường vừa cười vừa mắng tôi như thế.

“Tại Miho lúc nào cũng mắc lừa đấy chứ.”

“Keita cũng nói thế.”

“Đó, tất cả mọi người đều nghĩ như vậy.”

“Nhưng mà Keita thì đến tận cùng cũng không chịu nói cho tớ biết là cậu ấy đang đùa đâu. Kể cả khi tớ phát hiện và nổi giận thì cậu ấy vẫn làm ra vẻ ngờ ngác và còn hỏi ngược lại tớ là ‘Có chuyện gì’ thế nữa kìa.”

“Hay là do cậu phát hiện ra chậm quá nên Keita đã quên bống luôn rồi?”

“À, ừ nhỉ... cũng có thể lắm...”

Lúc nói đến đây Miho đã cười. Dần dà, càng cố gắng thu hẹp khoảng cách với Miho tôi càng nhận ra một điều.

Rằng Miho hầu như chỉ nói về Keita thôi.

*

Mặt trời đã lặn và nhường chỗ cho màn đêm đen buông xuống, chúng tôi không kịp lên đỉnh núi vì vậy chỉ có thể đi bộ thêm một chút nữa.

“Bản thân Keita cũng đã không thể vượt qua ngọn núi này vào ngày thứ hai đấy.” Kei nói.

“Cậu ấy đã cắm trại ngoài trời ư?” Miho hỏi.

“Đúng thế. Nơi cậu ấy cắm trại cách đây không xa... ở trong một lùm cây phía trước.”

“Nhìn kìa.” Rino chỉ về một hướng, đó là một tấm biển được cắm bên vệ đường. Trên tấm biển ghi một dòng cảnh báo “Cẩn thận thú rừng” cùng với hình vẽ một con lợn rừng.

“Có lợn rừng ư?” Tôi khẽ nói.

“Chúng ta sẽ không sao chứ...”

“Cái đó thì tớ không biết, nhưng chắc chắn là chúng ta sẽ không ngủ ở vệ đường rồi. Chúng ta leo thêm một chút nữa đi... Kei này, Keita đã ngủ ở

đâu vậy?”

Tôi bước qua thanh chắn, đặt chân vào thềm dốc dẫn lên khu rừng.

“Đi vào đó có sao không?” Miho hỏi, nét mặt hơi lo lắng.

“Nào nào.” Tôi nhún vai. “Ở đây không có nhân viên đi tuần nên chẳng có ai biết để báo cho cảnh sát đâu. Chúng ta đừng đốt lửa là được chứ gì.”

“Ừm... Dù sao thì cũng đỡ hơn so với việc dựng lều cắm trại ở ngay bên vệ đường.” Rino gật đầu đồng ý, và kế đến là Miho cũng tán thành. Kei thì không có ý kiến, chỉ lơ lửng chỉ tay vào trong rừng.

“Theo ký ức của Keita thì vào buổi tối ngày thứ hai cậu ấy đã ngủ ở giữa hai cái cây kia.”

“A...”

Miho đột nhiên thốt lên rồi ba chân bốn cẳng chạy đi trước.

“Taiki!” Miho chỉ vào một cành cây nằm giữa hai cái cây mà Kei đã nói, cất tiếng gọi to.

Khi đến gần cành cây mà Miho chỉ, tôi lập tức hiểu ra nguyên nhân vì sao cậu ấy gọi mình. Cành cây ấy nằm ở một độ cao mà Miho không thể với đến, và ở trên đó đang treo vắt vẻo một chiếc áo đồng phục màu xanh của câu lạc bộ điền kinh, giống với cái của Shun.

Chúng tôi tìm được một mảnh đất khá bằng phẳng giữa rừng cây mọc um tùm, nhờ ánh sáng yếu ớt của đèn pin kết hợp với ánh trăng để có thể thấy đường chuẩn bị chỗ ngủ. Vì mọi người đều nói với gia đình là đi cắm trại nên cũng chuẩn bị không ít vật dụng để ngủ ngoài trời, có cả túi ngủ và quần áo để thay. Tuy nhiên trong số chúng tôi lại chẳng có ai đem theo dụng cụ để nấu ăn ngoài trời, cả bọn vốn đều cho rằng chuyến đi này chỉ

tồn có một ngày. Vì lý do đó nên chúng tôi quyết định sẽ ăn những thứ mình đã mua sẵn.

“May mà nước Nhật đã phát triển rất hiện đại nhỉ...” Miho nói một câu thật lạ lùng.

“Nghĩa là sao?”

“À không... Ý tớ là, trong phim ‘*Stand By Me*’ ấy, đâu có cửa hàng tiện lợi đâu...”

“À...”

Miho vẫn còn nghĩ đến vấn đề đó. Tuy nhiên quả thật là cơm nắm có lớp rong biển giòn giòn của cửa hàng tiện lợi trên tay tôi đang thấm đẫm mùi vị của sự văn minh.

“Nhắc mới nhớ, trong phim ấy bọn họ đã đi tìm thi thể đúng không?” Tôi hỏi.

“Thi thể mà họ đi tìm... vì sao người đó lại chết?”

Nét mặt của Miho đột nhiên tối sầm đi, và Rino là người thay cậu ấy trả lời câu hỏi của tôi.

“Cậu bé đó chết vì bị tàu hỏa tông phải. Vì thế bọn họ mới đi dọc theo đường ray để tìm thi thể.”

“Vậy là do tai nạn...”

Nguyên nhân tử vong giống như Keita, tôi định nói thế, nhưng rồi câu từ đi theo miếng cơm nắm trôi tuột vào trong bụng tôi. Tôi có cảm giác nếu nói ra câu đó, Rino sẽ lại mắng tôi.

“Kei ấy...” Miho đột nhiên mở miệng nói, mắt nhìn về phía Kei.

“Kei có đói không?”

Kei tròn mắt nhìn Miho.

“Sao cậu lại hỏi câu đó vào lúc này nhỉ. Trước đây mình đã nói rồi còn gì, mình không thể chạm được vào đồ vật của thế giới này.”

“À, ừ... Nhưng mà không thể chạm vào là một chuyện, bụng cậu có thấy đói hay không lại là chuyện khác.”

“... Miho đã thay đổi rồi.” Kei như á khẩu, dù vậy trên mặt vẫn thoáng lộ ra một nụ cười hiên ngang. Tuy Miho đang cười xấu hổ nhưng tôi lại chẳng thấy vui vẻ gì. Người duy nhất có khả năng làm cho cậu ấy có vẻ mặt đó chính là Keita. Chỉ khi nói chuyện với Keita, Miho mới biểu lộ ra vẻ nữ tính như vậy.

“Miho.” Sau khi ăn xong bữa tối, tôi đến bắt chuyện với Miho.

Bộ đồng phục của cậu lạc bộ diễn kịch mà Miho tìm thấy khi nãy, nhiều khả năng là Keita đã bỏ quên ở đó. Bộ đồng phục đang được Miho gấp lại một cách cẩn thận, nhìn thấy hành động này của cậu ấy, lòng tôi bỗng dấy lên một cảm xúc chua chát khó tả.

“Có chuyện gì thế Taiki?”

“Cậu không nên thân thiết với Kei như thế.” Tôi nói, còn thẳng thắn hơn cả dự định ban đầu. Miho quay sang nhìn tôi với một vẻ mặt cực kỳ ngạc nhiên.

“Nghe này... Cậu ta đâu phải là Keita, đúng không?”

Miho càng băn khoăn hơn.

“Tớ hiểu, nhưng mà...”

“Nếu cậu hiểu thì...”

“Thì sao?”

Tôi muốn đưa tay vò đầu, Miho vốn là người dễ dàng cảm nhận và hiểu rõ cảm xúc của người khác, lẽ ra cậu ấy phải hiểu tôi đang ám chỉ đi đâu gì mới đúng. Thế này giống như... cậu ấy đang cố tình không hiểu vậy.

“Này, Miho. Keita đã...”

Tôi bất giác nắm lấy cổ tay Miho, tay cậu ấy gầy đến mức dường như có thể dễ dàng bẻ gãy. Cánh tay của con gái, mỏng manh, trắng trẻo và hơi lạnh... Không được. Toàn bộ cảm xúc trong tôi bỗng chột bùng phát, tôi nói, câu từ cứ thế mà tuôn ra, không kịp để cho đầu óc có thời gian cân nhắc nặng nhẹ.

“Keita đã chết rồi! Kei không phải là người thay thế cho cậu ấy đâu. Dù cậu có thân thiết với Kei đến mức nào đi nữa thì Keita cũng sẽ không quay trở lại...”

“Đồ ngốc!”

Đột nhiên cổ của tôi bị ai đó túm lấy khiến tôi nghẹt thở. Tôi quay lại nhìn, đó là Rino.

“Cậu làm cái gì thế!”

“Cậu đó nên là tớ hỏi mới đúng, cậu nghĩ mình đang nói cái gì thế hả!”

Tôi ngăn người ra, Miho đang mở to mắt, cắn môi nhìn tôi.

“Cậu nghĩ sao về Kei thì mặc cậu, nhưng đừng có áp đặt những suy nghĩ đó của cậu lên Miho!” Rino mắng to.

Khi tôi thò đầu ra từ sau cái thân cây to để nhìn thì thấy được ánh sáng lấp lờ của đèn pin cách đó khoảng hai mươi mét. Ở cự ly này, Miho hẳn là không thể nghe được tôi và Rino nói gì. “Tớ không định áp đặt gì cả...”

“Lại còn không phải ư? Gì mà đừng có thân thiết quá, rồi Kei không thể thay thế Keita, Kei không phải Keita...”

“Thì Kei thật sự có phải Keita đâu.” Tôi bực mình đáp.

“Kei chỉ là doppelgänger của Keita thôi. Cậu ta không phải con người, lại càng không phải Keita.”

“Miho là người hiểu chuyện đó rõ hơn ai hết.”

“Tớ biết! Nhưng mà...” Nhưng mà, tôi cúi đầu nhìn xuống nền đất dưới chân.

Mỗi một ánh nhìn, vẻ mặt và cử chỉ của Miho đối với Kei lướt qua đầu tôi, chúng giống hệt như những cảnh tượng mà tôi đã nhìn đến thuộc lòng khi Keita vẫn còn. Mỗi khi nghĩ đến chuyện đó là trái tim tôi lại đau nhói.

“Miho đang nhìn thấy hình bóng của Keita ở trong Kei. Tớ chỉ nghĩ rằng như thế không tốt lắm...”

Rino thở dài.

“Cũng đúng. Tớ đồng ý với cậu về điều đó, nhưng mà Taiki không phải người có quyền góp ý.”

“Thế nghĩa là sao?” Tôi ngẩng đầu nhìn Rino.

“Tớ cảm thấy chính Taiki mới là người thấy Kei giống với Keita, còn nhiều hơn cả bản thân cậu nghĩ đấy.”

“Nghĩa là sao?”

“Vì Miho chỉ chú tâm đến Kei cho nên cậu mới không chịu nổi mà nói ra những lời đó chứ gì. Tớ nói đúng không?” Rino nheo mắt nhìn tôi.

“Tớ không...”

Rino nói trúng phóc.

Cậu ấy nói không hề sai, và chính vì lẽ đó nên tôi mới cảm thấy máu trong người dồn hết lên não, tôi hần học nhìn Rino, nói:

“Còn cậu thì sao chứ, Rino. Nếu hỏi ai đối xử với Kei giống như với Keita nhất thì người đó chẳng phải là cậu sao? Bản thân cậu cũng ý thức được đi đâu đó mà, phải không Rino? Có phải cậu cũng nghĩ mình có lỗi với Keita, giống như Shun, phải không?”

“Cậu nói cái gì?” Rino sửng sốt

“Hai người thôi đi.”

Có một giọng nói nhẹ nhàng vang lên, tôi và Rino cùng kinh ngạc quay sang và sau đó đồng loạt á khẩu. Chính là Kei với vẻ mặt giận dữ, một vẻ mặt vô cùng hiếm thấy ở cậu ta.

“Taiki, ngày thường cậu rất cứng chặc, thế nhưng cũng có lúc cư xử như trẻ con nhỉ.” Kei nói.

“Đó là suy nghĩ của Keita hay cảm xúc hiện tại của cậu?” Tôi hỏi.

“Cả hai đều đúng.” Kei đáp ngắn gọn.

Rino đã trở lại với Miho từ lâu, còn tôi thì vẫn ở đây. Sau khi nói với Miho những lời ấy và tiếp đó là cãi nhau với Rino, tôi cảm thấy thật xấu hổ khi ở gần hai người họ. Vì thế nên tôi đã ở lại cùng với Kei, dưới tán của cái cây to ban nãy. Kei không nói gì cả, cứ như cậu ta đang chờ đợi tôi mở lời.

“Hôm qua cậu đã... tan biến đi một chút nhỉ?” Tôi hỏi băng quơ. Thật tình tôi cũng chẳng muốn hỏi Kei câu đó đâu, tuy nhiên phải công nhận là so với lúc mới gặp thì thân thể của cậu ấy đã trở nên mờ nhạt hơn rất nhiều.

“Thế à?” Kei ngậy ra.

“Mà cũng đúng thôi, vì cảm giác vắng mặt tại của mình trong cậu đang càng lúc càng nhạt nhòa đi mà.”

“Đối với Miho và Rino, cậu chẳng hề mờ nhạt đi chút nào phải không. Tại sao chỉ có tớ là lại...”

Đột nhiên tôi thấy buồn vì nghĩ đến một kết cục có thể xảy ra. Chỉ có những người thân thiết với Keita mới nhìn thấy được Kei, vậy thì nếu Kei trước mặt tôi đã tan biến đi gần một nửa, đi đâu đó cũng có nghĩa tôi đã không còn là người bạn thân của Keita nữa...

“Kei này...”

“Sao?”

Không gian trong rừng cực kỳ yên tĩnh, trừ âm thanh của những chiếc xe ô tô lâu lâu lướt qua trên đường quốc lộ thì hầu như chẳng có thứ gì phá vỡ sự yên lặng ở nơi đây cả, giọng nói của tôi cũng vì thế mà được khuếch đại lên. Tôi lăm lăm nhìn Miho và Rino, vì quá tối nên tôi không thể thấy rõ được hai cậu ấy, tuy nhiên tôi có thể thấy ánh đèn pin ở chỗ đó đang động đây một chút.

“Không biết Keita nghĩ về nó như thế nào...”

Có vẻ như Kei đã thấy ngạc nhiên.

“Tại sao các cậu cứ hỏi mình câu ấy thế. Hết Shun rồi đến cậu...”

“Tại sao nhỉ...” Tôi cười. Nghe Kei nói thế, tôi mới tự hỏi bản thân rằng tại sao mình lại muốn biết đi đâu đó. Khi trước tôi chưa bao giờ hỏi Keita về chuyện này vì tôi nghĩ rằng mình không cần phải hỏi, tôi và cậu ấy là bạn thân.

“Keita xem cậu là bạn thân, rất thân, vì hai người cực kỳ hợp tính.”

Nghe câu trả lời của Kei, tuyến lệ của tôi đột nhiên hoạt động. Tôi cố nghiền răng ken két để che giấu đi nhưng dường như cậu ấy đã nghe thấy.

“Taiki, cậu rất hay có vẻ mặt đó nhỉ.”

“Vẻ mặt đó là sao?”

“Cái vẻ mặt muốn khóc nhưng lại cố gắng kìm nén để không khóc. Tại sao cậu lại không khóc?”

Tôi chợt nhớ ra rằng mình cũng đã không khóc ở tang lễ của Keita. Tôi là người duy nhất không khóc trong bốn người, tại sao lại thế?

“Tớ nghĩ khóc thì trông sẽ không ngầu nữa...” Tôi nói, cố gắng biến dòng suy nghĩ của mình thành lời. Phải rồi, lý do tôi không khóc chính là bởi tôi không muốn bị Miho trông thấy mình lúc đang khóc. Tôi muốn ra dáng người lớn để chào hỏi người thân của Keita, tôi muốn họ thấy được sự mạnh mẽ của mình chứ không phải là những giọt lệ. Tôi không muốn Miho phải khóc khi trông thấy Keita, cũng như tôi muốn cậu ấy sẽ cười khi trông thấy tôi, nhưng đi đâu đó là vô vọng, chỉ cần suy nghĩ một chút thôi thì sẽ hiểu.

“Còn lý do khác là gì?”

“Lý do khác?” Tôi nhìn Kei không chớp mắt. “Làm gì có lý do khác.”

“Vậy sao? Nghĩa là cậu không muốn mình phải nhỏ lệ vì Keita?”

“Không phải thế!” Tôi vô tình gặng lên.

“Thay vì khóc lóc ủy mị thì tiến đưa Keita bằng một nụ cười không phải sẽ tốt hơn sao? Tớ chỉ đơn giản là nghĩ như vậy, vì thế...”

Đột nhiên, Kei mỉm cười.

“Vậy à. Có lẽ Keita cũng nghĩ giống cậu đấy. Taiki, quả nhiên cậu hiểu Keita rất rõ.” Kei hiền hòa nói. Sự dịu dàng của cậu ấy đã động đến phần mềm yếu trong tôi, làm trái tim tôi nhói lên từng cơn. Tôi quay sang chỗ khác, né tránh ánh nhìn của Kei.

“Thôi đi... Tớ chỉ nghĩ sao làm vậy. Bản thân tớ muốn gì còn quan trọng hơn cả cảm xúc của Keita. Cậu ấy...”

Một Keita không muốn những người tiến đưa mình khóc lóc, thế nhưng một Keita thu hút người khác bằng nụ cười của mình cũng đã từng khóc. Tôi biết đi đâu đó, vậy mà không những không an ủi Keita, tôi còn đối xử với cậu ấy thật tệ, và Keita đã vĩnh viễn bỏ đi không hề hay biết.

“Nếu Keita... Kei mà biết những việc tớ đã làm, chắc chắn sẽ thù ghét tớ.”

*

Tôi vẫn còn nhớ rõ. Đó là vào giờ nghỉ trưa của một ngày mưa tháng Sáu năm nay, là lúc tôi bước ra khỏi phòng Âm nhạc ở tầng bốn. Ngày hôm ấy có tiết Âm nhạc mà tôi lại dễ quên sách giáo khoa nên phải quay về đây.

Tòa nhà trường cao trung Futamachi có bốn tầng nên phía trên tầng bốn chính là sân thượng. Lúc đi ngang qua cầu thang dẫn lên tầng bốn, tôi nghe thấy một giọng nói, chính xác hơn là tiếng sụt sịt của một nam sinh đang khóc.

Tôi vì nửa lo lắng, nửa tò mò nên đã ghé đầu nhìn trộm, và sau đó vô cùng ngạc nhiên. Đó là một bóng lưng gầy gò cùng với mái tóc xoăn đen, áo sơ mi xộc xệch lộn cả ra ngoài quần tây... Người ngồi trước cánh cửa dẫn ra sân thượng đã bị khóa lúc ấy không ai khác chính là người bạn thân mà tôi đã quá quen thuộc.

Keita cứ chốc chốc lại sụt sịt một lần và cố gắng kiềm chế hết mức để không khóc thành tiếng, đôi khi cậu ấy không kiềm được một tiếng nấc, âm thanh đó vang vọng khắp hành lang và lọt xuống dưới cả tầng bốn.

Tại sao Keita lại khóc? Tôi băn khoăn, nhất thời không biết nên lên tiếng gọi cậu ấy hay cứ để yên như vậy. Thế rồi đột nhiên điện thoại của tôi trong túi rung lên, tôi hoảng hốt, là Miho gọi đến, tôi bèn lách vào sau cầu thang, rời khỏi đó một đoạn rồi mới nhấc máy.

“A lô.”

“A, Taiki đấy à. Xin lỗi vì đã đột nhiên gọi cậu nhé. Cậu có đang đi với Keita không?”

Tôi vừa hồi hộp vừa thấy buồn khi nghe Miho nhắc đến tên Keita. Cảm giác ấy giống như mỗi khi tôi bắt gặp hai người họ nhìn nhau hay những lúc họ nói chuyện thân mật. Tôi đã cố ghìm chặt những cảm xúc này trong tim nhưng đồng thời cũng thấy rất buồn.

“À không...” Tôi bối rối trả lời, vẫn băn khoăn về việc có nên nói rằng Keita đang khóc hay không.

“VẬY Ờ...”

“Keita bị làm sao hả?” Tôi hỏi, giọng ngang phè như đang đọc sách.

“À, không, không có chuyện gì nghiêm trọng đâu. Chỉ là Keita... hôm nay trông cậu ấy hơi lạ, khi này cậu ấy cũng không ăn trưa mà bỏ ra khỏi phòng học, đến giờ vẫn chưa thấy quay lại nên tớ hơi lo...”

Trong tim tôi càng chua chát hơn. Người được Miho lo lắng đến cả những chuyện vụn vặt như vậy trên đời này cũng chỉ có Keita thôi.

“Cảm ơn cậu nhé. Chắc tớ sẽ lên tầng bốn tìm thử.”

“... Tầng bốn không có ai đâu.”

“HẢ?”

“À thì, tại vì tớ đang ở tầng bốn mà, tớ lên phòng Âm nhạc lấy đồ bỏ quên. Keita không có ở đây, tớ chẳng thấy cậu ấy đâu cả.”

Tôi chẳng thấy cậu ấy ở đâu hết, kể cả ở cầu thang dẫn lên trên sân thượng cũng không.

“VẬY Ờ... Tớ hiểu rồi. Cảm ơn Taiki nhé, để tớ gọi Rino thử xem.”

Miho nói xong thì lập tức cúp máy, cánh tay cầm điện thoại của tôi uể oải buông thõng xuống. Tôi động tai lắng nghe, vẫn là tiếng nấc khe khẽ ấy đang vọng tới nơi tôi đứng từ đằng sau.

“Sao cậu lại làm một việc như thế?” Kei hỏi tôi.

“Tại sao ờ...”

Vì tôi thích Miho. Đó là câu trả lời, nhưng tôi không thể nói ra. Tuy nhiên đến mức này rồi thì đến cả thằng ngốc cũng phải đoán ra được chứ hả.

“Taiki thích Miho phải không?”

Đấy, cậu ta hiểu rồi kìa.

“... Nhưng Miho thích Keita mất rồi.” Tôi hồ hững nói.

“Đến cả thằng ngốc cũng nhận ra. Thái độ của Miho đối với tớ và Keita hoàn toàn khác nhau, nó rõ ràng đến mức khó chịu. Đến mức mà chỉ một nụ cười thôi đã khác rồi...”

“Cậu quan sát Miho rất kỹ nhỉ.”

“Tất nhiên. Vì tớ thích cậu ấy mà...”

Thích.

Khi nói ra từ đó, tôi có cảm giác như cuối cùng cũng lột được vết chai đã dính ở miệng mình suốt bấy lâu nay.

“Tớ không muốn Miho và Keita cứ quẩn lấy nhau như thế.”

Một khi đã nói ra những lời ẩn giấu tận sâu trong đáy lòng thì sẽ không cách nào có thể ngừng lại được. Vết chai rơi ra rồi, nhưng vết thương vẫn còn đang rỉ máu.

“Tuy Keita không nói rõ ràng cảm xúc của mình nhưng tớ biết, chắc chắn cậu ấy cũng thích Miho. Bọn họ thích nhau và trong mối quan hệ ấy không có chỗ cho kẻ ngoài cuộc như tớ. Vậy mà tớ vẫn cứ thích Miho, vẫn cứ ghen tị và tìm cách phá đám...” Tôi nói, nghẹn ngào như sắp khóc, mà thật ra thì hình như tôi đã khóc rồi.

“Nếu lúc đó tớ nói thật với Miho về Keita thì Miho đã có thể đến giúp đỡ cậu ấy. Như vậy Keita sẽ không thành linh hồn biến mất, thậm chí cậu ấy sẽ không phải chết, và người ở đây cùng bọn tớ ngày hôm nay sẽ không phải Kei mà chính là Keita!”

“Đây là do cậu đã biết kết quả rồi nên mới nói thế. Tuy nhiên dù nói cũng vô ích thôi.”

“Tớ biết chứ! Chuyện đó tất nhiên là tớ biết!”

Thế nhưng tôi vẫn luôn canh cánh trong lòng. Keita đã đau khổ đến vậy mà tôi lại vờ như không nhìn thấy và ưu tiên cho những cảm xúc của mình. Cho dù chuyện này không liên quan đến cái chết của cậu ấy đi chăng nữa thì tôi, với tư cách là một người bạn thân của Keita, vẫn cảm thấy mình đã trở thành một kẻ phản bội.

“Đúng là tớ không có quyền gì để phán xét Shun...” Tôi cười nói, tiếng cười cực kỳ khô khốc.

“Người phải hứng chịu cơn hận thù của Keita chính là tớ, có đúng không Kei?”

Kei không nói gì cả. Đúng lúc ấy có tiếng xào xạc âm ỉ vang lên, và đột nhiên từ trong rừng cây tối tăm sâu hun hút, một vật thể to lớn bất ngờ vọt ra.

Là một con lợn rừng.

Con lợn rất to, chiều dài cơ thể của nó phải đến khoảng một trăm năm mươi xen-ti-mét. Tôi không biết tiêu chuẩn của loài lợn, nhưng có cảm giác là nó rất to. Từ vị trí của nó đến chỗ tôi cách khoảng vài chục xen-ti-mét, nó đang đi đi lại lại, cái mũi dán xuống mặt đất để ngửi liên tục phát ra những tiếng khịt khịt.

Tôi sợ điếng hồn. Gặp lợn rừng thì phải xử lý như thế nào? Nếu là gấu thì đã nằm lăn ra giả chết... Không được, như thế có lẽ còn tệ hơn, tôi không nghĩ ra được cách nào thích hợp để đối phó với con lợn này cả.

“Taiki.” Đột nhiên giọng nói của Kei vang lên sát bên tai làm tôi giật mình.

“Con lợn rừng đang đi về phía Rino và Miho đó.”

Thật vậy, con lợn rừng đang đi chầm chậm về phía hai cậu ấy, có lẽ là do nó ngửi được mùi đồ ăn. Chúng tôi đã chuẩn bị sẵn cơm nắm và bánh cho bữa sáng ngày mai rồi để trong hành lý.

“Kei, gặp lợn rừng thì phải làm sao?”

“Mình không biết, xin lỗi.” Kei nói một cách vô trách nhiệm.

Đúng lúc ấy, bỗng nhiên con lợn rừng bắt đầu tăng tốc lao về phía Miho và Rino.

“Mihoooo! Rinoooo!” Tôi hét lên. Hai người bất ngờ ngừng đầu nhìn về hướng tôi và nét mặt lập tức chuyển sang màu tái xanh khi bắt gặp con lợn rừng đang điên cuồng lao đến.

“Chạy mau!”

Miho cuống quýt nên bị vấp và ngã sõng soài ra đất, còn Rino thì đứng dậy và bắt đầu chạy. Con lợn rừng vẫn tiếp tục chạy thẳng và đuổi theo Rino, hình như là nhắm vào chiếc ba lô mà cậu ấy đang đeo.

“Rino, mau vứt cái ba lô ấy đi!”

Tôi lại hét lên, nhưng lần này Rino không nghe thấy. Con lợn rừng đã đuổi kịp Rino, nó húc cái mũi của mình vào chân của Rino khiến cậu ấy khụy gối và ngã xuống. Tôi có thể nghe thấy tiếng Rino đang thét lên, chết rồi, không ổn, mẹ kiếp.

Tôi chạy. Dù gì thì tôi cũng là một vận động viên chứ không phải một đứa chậm chạp, thế nhưng chưa bao giờ tôi thấy mình lại chậm chạp đến mức này. Nếu đổi lại là Keita, cậu ấy sẽ lao đến chỗ Rino nhanh như một cơn gió. Chân tôi không nghe lời, dáng chạy của tôi chẳng giống với hình ảnh của Keita trong trí nhớ chút nào, quá nhiều động tác thừa. Sao tôi lại vụng về như thế cơ chứ, sao tôi lại chẳng thể nào chạy cho thật đẹp để được.

Con lợn rừng cắn quai đeo ba lô của Rino rồi lôi cả cậu ấy và chiếc ba lô xềnh xệch trên đất. Miho đang lao đảo đứng dậy, còn Kei thì vốn ngay từ đầu đã không thể làm được gì. Tôi đã gần đến được chỗ con lợn, thế nhưng nhất thời lại không biết tiếp theo mình nên làm gì với nó. Trong trường hợp này nếu là Keita thì cậu ấy sẽ...

“Đồng gốc.” Tôi thầm mắng. “Keita không còn trên đời này nữa đâu!”

Đúng lúc ấy, đột nhiên có một trận gió nổi lên bên cạnh tôi. Trong một khoảnh khắc tôi đã nghĩ đó là Keita. Người có thể vượt qua tôi và để lại một vệt gió như thế ngoài Keita ra thì đâu còn ai khác. Thế nhưng tôi đã sai, người vừa xuất hiện chính là...

“... Shun?”

Shun xuất hiện đầy bất ngờ từ trong rừng, phóng thẳng về phía con lợn và giúp Rino gỡ tay ra khỏi quai đeo của chiếc ba lô, sau đó thuận thế ôm luôn cậu ấy lăn mấy vòng về phía sau. Chiếc ba lô không còn vướng mắc liền bị con lợn ngậm trong miệng và lôi đi mất.

Nói thì dài dòng nhưng toàn bộ sự việc trên chỉ diễn ra trong khoảng vài giây, có khi thời gian để chúng tôi hoàn hồn lại sau những gì đã xảy ra còn dài hơn.

“Shun?”

Có vẻ như giọng nói của Rino đã làm cho Shun sức tỉnh. Cậu ấy đẩy Rino sang một bên rồi đứng phắt dậy, không hề nhìn ai mà lập tức bỏ chạy.

“Đứng lại, Shun!” Tôi hét lên và đuổi theo.

Shun chạy rất nhanh, thế nhưng nơi đây không phải bãi tập của câu lạc bộ điền kinh, đường thì xấu và phía trước thì cực kỳ tối tăm, hoàn toàn không phải địa thế phù hợp để chạy với tốc độ cao. Vả lại cậu ấy vừa mới chạy hết sức thế nên không quá khó khăn để tôi đuổi kịp Shun, tôi túm lấy vai của cậu ấy và kéo giật ngược trở về.

“Sao cậu lại bỏ chạy hả?”

Shun không nói gì, cũng không quay lại nhìn tôi. Tôi có thể phần nào tưởng tượng ra được lý do mà cậu ấy bỏ chạy, bèn đổi một câu hỏi khác.

Tại sao cậu trở về?

Shun khẽ quay người nhìn tôi, trên vẻ mặt sầm thảm của cậu ấy nở ra một nụ cười.

Shun bảo rằng cậu ấy đã đi theo chúng tôi suốt từ lúc đó. Vừa nhìn Miho và Rino (hình như cậu ấy chỉ bị trầy chân một chút thôi, không đáng lo ngại) ở phía xa, Shun vừa ngại ngùng nói.

“Sau khi Miho và Kei rời khỏi tổ đã định quay lại, thế nhưng rồi tổ nghĩ... nếu muốn quay lại sau khi bỏ chạy như thế thì tổ nên chọn lúc nào đấy thích hợp một chút.”

Có vẻ như đó cũng là lý do mà Shun định bỏ chạy thêm lần nữa, tôi gạt đầu, động viên cậu ấy nói tiếp.

“Tổ vẫn giữ một khoảng cách nhất định với các cậu. Thấy các cậu định cắm trại ngoài trời nên tổ cũng tính tìm một chỗ gần đó để ngả lưng, nhưng rồi tổ chợt nhớ ra là túi ngủ của mình đang ở chỗ các cậu. Lúc ấy tổ cực kỳ bối rối và không biết phải làm sao, đúng lúc định buông xuôi chui ra gặp các cậu thì Taiki cùng Rino đi ra một góc và bắt đầu cãi nhau...”

“À...” Tôi gãi đầu, không biết cậu ấy có nghe được nội dung của cuộc cãi vã đó không.

“Thế rồi sau đấy con lợn rừng xuất hiện và Rino gặp nguy hiểm, tổ bất giác...”

Cậu ấy lao ra ngay mà không suy nghĩ, bản chất của Shun là một người tốt, một người bạn tốt.

“Thế tại sao cậu quay trở về?” Tôi lặp lại câu hỏi cũ.

“Không phải cậu đã nói rằng mình không muốn đi với Kei sao?”

“Tuy tớ không thích, nhưng mà...” Shun nói, vẻ mặt cực kỳ nhàu nhĩ, thế rồi tức thì sau đó nhân trung của cậu ấy một lần nữa giãn ra.

“Nhưng mà, tớ có thể nhìn thấy Kei.”

Tôi nghiêng đầu, không hiểu rõ ý cậu ấy muốn nói là gì.

“À thì, này nhé, Miho đã từng nói rồi còn gì.” Shun nói, trông mắt đảo qua đảo lại.

“Chỉ có những người thật sự thân thiết với Keita mới có thể nhìn thấy Kei. Nói cách khác, vì tớ có thể nhìn thấy cậu ta nên đi đâu đó có nghĩa Keita đã từng xem tớ là một trong những người bạn thân thiết nhất, đúng không?”

“... Cũng đúng.” Tôi lơ đãng nói, trong đầu nhớ lại hình ảnh nhạt nhòa của Kei lúc nãy.

“Tớ có cảm giác Kei càng lúc càng mờ nhạt hơn. Có vẻ như chỉ không lâu nữa là cậu ấy sẽ biến mất hẳn, không biết có phải là do tớ bị Keita ghét bỏ hay không...”

“À, tớ đã không còn nhìn thấy được Kei nữa.” Shun thản nhiên nói làm tôi ngạc nhiên đến tột độ.

“Hả? Thật à?”

Shun cười nhạt rồi nói tiếp:

“Có lẽ ngay từ khi mới gặp tớ đã là người khó nhìn thấy cậu ấy nhất. Ban đầu tớ cũng suy nghĩ giống như Taiki, mọi người đều nhìn thấy, chỉ có tớ là không, lý do là quan hệ của tớ và Keita không được gần gũi cho lắm. Tớ không hiểu. Rồi tớ nghi ngờ. Thỉnh thoảng tớ cũng nhìn thấy, nhưng không phải vì tớ là bạn thân của cậu ấy... mà là...”

“Là gì?”

“... Bí mật.”

“Này này, gì thế hả?”

Dường như giữa Shun và Keita đã xảy ra chuyện gì đó. Cậu ấy cười tủm tỉm:

“Đẹp nhỉ.” Shun nói trong lúc ngẩng đầu lên nhìn bầu trời đêm, bất giác tôi cũng ngẩng đầu theo. Ở chỗ trống giữa những cành lá xum xuê của rừng cây có thể trông thấy bầu trời đầy sao. Chúng thật sáng, khác hẳn so với bầu trời ở Futamachi. Không biết Keita có nhìn lên bầu trời sao ở nơi này không? Cậu ấy luôn bảo muốn đi ngắm sao còn gì. Nếu nhìn thấy một bầu trời đầy sao như thế này, không biết cậu ấy sẽ có cảm xúc như thế nào.

“Keita thích ngắm sao, cậu ấy cũng thuộc tuýp người lãng mạn nhỉ.” Shun cười khở.

“Tớ nghĩ, nếu xét về thời gian mỗi người đã trải qua cùng với Keita trong quá khứ thì sẽ suy ra được thời gian người đó nhìn thấy Kei. Miho là người ở bên cậu ấy lâu nhất, đúng không? Kế đến là Rino. Còn tớ, tuy tớ biết cậu ấy từ hồi trung học, thế nhưng lên cao trung thì tớ lại không nói chuyện và đi chơi với cậu ấy nhiều bằng cậu, Taiki.”

“Ừ... Có lẽ thế.”

Shun nói rất có lý, dù chưa chắc đã là chính xác. Giả sử cứ theo thứ tự ấy mà chúng tôi sẽ lần lượt không còn nhìn thấy Keita nữa, hoặc cũng có thể đi đầu này chỉ là ngẫu nhiên và không cần phải có một nguyên nhân nào. Dù vậy, đó cũng chỉ là sự nguy biến và tự trấn an của bản thân tôi. Nhưng giờ đây khi nghe Shun nói thế, tôi phần nào cảm thấy dễ chịu hơn.

“Tuy tớ đã hết nhìn thấy Kei rồi, nhưng vẫn sẽ đi đến tận cùng của chuyến hành trình này. Ngoài việc đó ra, tớ không thể làm được gì khác cho cậu ấy nữa.”

Nhìn bộ dạng đầy quyết tâm của Shun, tôi cũng có cảm giác giống như bản thân mình vừa mới được nạp thêm thật nhiều năng lượng.

Khi chúng tôi quay lại nơi cắm trại, Miho và Rino liền chạy đến vòng lấy Shun, vừa để cầu nhàu trách tội cậu ấy đã bỏ chạy hồi sáng, vừa để cảm ơn cậu ấy đã cứu giúp. Shun quay sang tôi và nhún lông mày thành hình chữ bát ra hiệu cầu cứu, thế nhưng tôi cứ giả vờ như không biết gì. Cái thằng này, đã bỏ chạy rồi còn muốn thoát tội sao? Tôi vừa cười khằng khặc vừa trải túi ngủ của mình ra.

“Quanh đây có lợn rừng, chúng ta ra gần đường quốc lộ ngủ đi.”

Nghe Rino nói thế, chúng tôi di chuyển một chút, sau đó chúc nhau ngủ ngon và chui vào trong túi ngủ. Shun chìm ngay vào giấc ngủ, có vẻ như hôm nay cậu ấy đã rất mệt do vận động hết cỡ. Tôi thì không ngủ được, hai mắt cứ mở thao láo, trong đầu vẫn mãi lần quần những chuyện mà Shun và Kei đã nói. Tôi bèn lôi điện thoại ra xem, hiện tại là hai mươi ba giờ tối.

Sau một hồi đắn đo, tôi lần tìm trong điện thoại số của Miho, hít một hơi thật sâu rồi bấm nút gọi.

“A lô?”

Tôi hoảng hồn, Miho nhắc máy còn nhanh hơn so với tôi nghĩ.

“Cậu đùa à, nói chuyện điện thoại ở khoảng cách này sao?” Miho nói, giọng gái ngủ cực kỳ đáng yêu. Chúng tôi chia ra nam và nữ ngủ riêng, từ chỗ của tôi phải đi bộ khoảng mười bước mới đến được chỗ của Miho.

“Taiki?” Giọng Miho chuyển sang ngờ vực, có lẽ vì thấy tôi cứ im lặng như thế. Tôi hít sâu một hơi nữa rồi bắt đầu lên tiếng:

“Có hai chuyện tớ phải xin lỗi Miho.”

Lẽ ra tôi nên gặp Miho để nói chuyện trực tiếp, nhưng nếu thế thì tôi sẽ không đời nào đủ dũng khí để nói ra chuyện thứ hai.

“Chuyện lúc này, xin lỗi cậu.”

Sau một hồi im lặng của cả hai, tôi nghe thấy tiếng Miho trả lời.

“Ừm... Tớ nghĩ là Taiki nói đúng.”

Trong giọng của Miho dường như còn có cả sự hối lỗi.

“Tớ đã nhìn thấy bóng dáng của Keita ở trong Kei. Kể từ khi mất đi Keita, trong tim tớ như xuất hiện một lỗ hổng to lớn, và tớ đã lấp nó lại bằng Kei.”

“Chẳng vừa chút nào.” Miho cười khở. “Hai người họ chẳng hề giống nhau. Kei không phải Keita, tớ không thể dùng Kei để lấp vào chỗ trống mà Keita để lại...”

“Không phải đâu, tớ mới là người không thể phân biệt được Kei và Keita đây này... Tớ không có quyền phán xét Miho. Tớ xin lỗi.”

Chẳng hiểu sao tôi có cảm giác cậu ấy đang mỉm cười ở bên kia đầu dây.

“Tớ mới là người phải xin lỗi Taiki, vì đã để cậu phải lo lắng như thế. Có phải do Rino đã nói gì với cậu không?”

“À, không đâu... Rino chẳng nói gì cả, là tớ thật sự muốn xin lỗi cậu.”

Miho “Ừm” một tiếng rồi im lặng không nói tiếp, như đang chờ đợi đi đâu gì đó. Một lúc sau, thấy tôi vẫn chưa chịu mở lời, cậu ấy mới nhỏ giọng hỏi: “Vậy chuyện còn lại là gì?”

“Khoảng hai tháng trước... Lúc ở trong trường, có lần Miho đã gọi điện cho tớ, hôm đó trời mưa, và Keita đã mất tích vào giờ nghỉ trưa.”

“À... Ừm. Tớ vẫn còn nhớ, có chuyện gì à?”

“Xin lỗi cậu. Lúc đó, tớ đã nói dối.”

Rồi tôi kể cho Miho nghe, rằng tôi đã nói dối cậu ấy là Keita không có ở tầng bốn nhưng Keita thật sự đã ở đó, rằng cậu ấy đã ngồi khóc ở cầu thang dẫn lên sân thượng, rằng tôi đã không lên tiếng hỏi thăm Keita, cũng không nói cho Miho biết khi cậu ấy hỏi...

Miho im lặng một hồi.

“... Ừm. Tớ biết chuyện đó.”

Tôi nghe thấy một âm thanh ngu ngốc phát ra từ miệng mình.

“Cậu biết...?”

“Ừ. Sau khi tớ gọi điện cho cậu, Rino đã tìm thấy Keita ở tầng bốn, cậu ấy đã nói cho tớ biết. Ngày hôm ấy Rino ở trong phòng Mỹ thuật, chuyện Taiki nhìn trộm Keita khóc ở cầu thang cũng là do Rino trông thấy và kể lại.”

Tôi nuốt nước bọt. Phòng Mỹ thuật nằm ở cuối hành lang tầng bốn, là căn phòng gần cầu thang dẫn lên sân thượng nhất. Nếu hôm đó Rino ở trong phòng Mỹ thuật thì chắc chắn cậu ấy đã nhìn thấy tôi đi ngang qua cửa phòng.

“Cậu đã biết ư...” Tôi hoang mang lặp lại. “Vậy là Keita cũng...?”

Có vẻ Miho đã ngập ngừng một chút.

“... Ừ. Tớ đã lỡ nói cho cậu ấy biết...”

Đầu óc tôi ong ong cả lên, tôi chợt nhận ra cùng lúc đó mình đang bật cười khanh khách. Giọng cười khô khốc của tôi vang vọng trong khu rừng yên tĩnh, làm cho Shun đang nằm ngủ cạnh đấy thấy khó chịu phải rên lên khe khẽ.

“Vậy à, ra là cậu ấy cũng đã biết...”

Nếu vậy thì hẳn là Keita rất giận tôi, một chút hảo cảm dành cho tôi cũng không còn, vậy chuyển đi này đúng là sự trả thù dành cho tôi rồi.

“Nhưng mà, nếu đã biết, sao các cậu lại không nói gì? Cả Keita, Miho lẫn Rino...”

“Là vì Keita đã yêu cầu bọn tớ giữ im lặng về chuyện đó.” Giọng của Miho ở bên kia đầu dây có hơi bối rối.

“Pực”. Từ đâu đó trong đầu tôi chợt vọng đến một âm thanh lạ lẫm.

“Keita ư?”

“‘Tớ có thể hiểu được lý do Taiki nói dối,’ cậu ấy đã bảo thế.”

Nghe đến đó, cơn tự dằn vặt và thôi thúc cười vào bản thân mình của tôi đột nhiên dịu hẳn đi.

Keita có thể hiểu được ư? Lý do mà tôi nói dối Miho chỉ có một mà thôi. Tiếng lòng của tôi, hóa ra Keita đã biết từ trước?

“Cậu ấy không giận tớ sao?”

“Giận cậu à? Không đâu, Keita chỉ cười khổ bảo là không sao cả, Taiki làm vậy cũng vì cậu ấy không còn cách nào khác.”

A, chết tiệt thật. Mặt tôi nóng ran.

Bại lộ rồi, tình cảm của tôi đã bị Keita phát hiện ra, dù tôi tưởng rằng cậu ấy không biết.

"Keita hiểu cậu hơn bất cứ ai trong nhóm. Hai cậu là bạn thân mà. Tớ còn nhớ lúc ấy Keita đã nói ‘Thật đáng tiếc’.”

“Cậu ấy đã biết...”

Câu nói vô tình của Miho vang đi vang lại trong đầu tôi. Trong câu nói có phần tự mãn nhưng vì điều ấy, vừa có phần hạnh phúc, vừa có phần tiếc

nuối, lại có vẻ như là chuyện đương nhiên. Việc phải công nhận sự thật này khiến tôi cảm thấy có gì đó thật xấu hổ, nhưng cũng thật bình thản.

Tôi hoang mang. Một cách đầy bất ngờ, đám mây đen u ám và dày đặc trong lòng tôi đã được xua tan. Tôi vẫn chưa có cơ hội xin lỗi Keita. Như vậy là cậu ấy đã tha thứ cho tôi sao. Cả quãng đời còn lại tôi cũng sẽ không thể đường hoàng mà xin lỗi cậu ấy. Keita có thừa tư cách để ghét, thậm chí là oán hận tôi...

... Không, không phải như thế. Keita sẽ không làm một việc như vậy, tôi là người hiểu rõ điều đó nhất.

Nếu Keita hiểu tôi nhất thì tôi cũng là người hiểu cậu ấy hơn bất cứ ai. Cả những điều cậu ấy đang ấp ủ, cả việc thích Miho... Cả việc cậu ấy không phải là người sẽ làm những việc như trả thù, ngay từ đầu tôi đều đã hiểu.

“Taiki này. Bây giờ có thể không phải là lúc thích hợp, nhưng tớ có một chuyện muốn hỏi cậu. Cậu có thể nói cho tớ biết... tại sao lúc ấy cậu lại nói dối không? Vì tớ... hoàn toàn không thể lý giải được chuyện ngày hôm đó.”

.. Sau này tớ sẽ nói cho cậu biết.” Tôi nói khẽ.

“O?”

“Tớ có vài thứ cần đi đầu chỉnh lại sau chuyến đi này, và khi đến lúc thích hợp, tớ sẽ nói cho Miho biết tại sao hôm đó tớ đã nói dối, một cách đường hoàng và nghiêm túc, được không?”

Giống như Shun, tôi cũng hạ quyết tâm hoàn thành chuyến hành trình này. Tuy rằng tôi đã không còn nhìn thấy Kei rõ như lúc đầu, nhưng nhất định tôi sẽ hoàn thành tâm nguyện cuối cùng của Keita. Không phải để tạ tội hay gì cả, mà vì đó là một việc đúng đắn nên làm, nếu không, chắc chắn tôi sẽ không bao giờ có thể tiến về phía trước.

Một hồi lâu sau, Miho vẫn chưa trả lời.

Tiếng gió nổi lên vọng đến bên tai tôi. Shun nằm cạnh tôi đang nói mơ gì đó. Ở ngoài đường quốc lộ, có tiếng xe tải đang chạy vụt qua.

Gió thổi rất mạnh. Tôi nhìn lên vầng trăng trên cao, ngắm những đám mây đang từ từ tan rã.

“Tớ hiểu rồi.”

Sau một cơn im lặng kéo dài lâu đến nỗi tưởng chừng như điện thoại đã ngắt, cuối cùng cũng có tiếng trả lời của Miho vọng đến.

“... Tớ sẽ chờ.”

Lồng ngực tôi nhói đau. Tai tôi nóng lên. Mãi một lúc sau tôi mới có thể khó nhọc đáp “Ừ” một tiếng. Miho đã chúc tôi ngủ ngon và cúp điện thoại được một lúc, thế nhưng trong đầu tôi vẫn có cảm giác nóng hầm hập như người đang xông hơi.

Kết cục tôi mới là người đưa Miho và Keita lại gần nhau hơn chứ không phải Miho hàn gắn cho tôi và Keita. Nghĩ đến đó, tôi không nhận được mà bật ra một tràng cười quái dị.

“Như vậy có lẽ sẽ tốt hơn.” Tôi thì thầm.

“Hẳn là tốt hơn...”

Hình như tôi nghe thấy tiếng cười của Kei đang văng vẳng đâu đấy, hay đó là Keita hiện về trong giấc mơ của tôi nhỉ.

3. Nishizono Rino

Ngày mừng một tháng Tám hai năm về trước, ngày mà tôi không thể nào quên.

Đó là vào mùa hè năm ba trung học. Ngày hôm ấy tôi có việc trong hội học sinh nên đã đến trường, trùng hợp trùng vào ngày câu lạc bộ điền kinh có buổi luyện tập thế nên tôi đã định về cùng với Miho và Keita. Việc này cũng không phải do tôi đề xuất, ý kiến đó là của Miho.

Sau khi xong việc, tôi đến sân trường nơi câu lạc bộ điền kinh đang bảo dưỡng sân tập của họ. Miho đang vẽ dấu trên bãi cát dù cậu ấy không thuộc đội nhảy xa, có vẻ như cậu ấy đang giúp họ.

“Vất vả rồi. Keita đâu?” Tôi cất tiếng bắt chuyện với Miho.

“A, Rino. Keita đi trả chìa khóa nhưng mãi vẫn chưa thấy cậu ấy quay trở lại, chắc là đang la cà ở đâu đấy rồi.”

“Hiểu rồi. Tớ đi tìm cậu ấy rồi quay lại sau.”

Chìa khóa các cơ sở vật chất của trường đều được để trong phòng giáo viên, những chỗ mà câu lạc bộ thể thao thường dùng đến như nhà thi đấu hay nhà kho của sân tập đều để chìa khóa ở tấm bảng treo chìa khóa trong phòng. Khi muốn mượn thì trước tiên phải xin phép giáo viên, sau đó đi đến vào biểu mẫu là mượn chìa khóa khu vực nào và người mượn phải viết tên của bản thân vào đó, lúc trả chìa khóa người đi trả cũng phải ký tên.

Khi tôi đến phòng giáo viên, chìa khóa nhà kho mà Keita được phân công đem trả đã được trả lại, cậu ấy cũng đã ký tên mình vào chỗ người trả chìa

khóa trên biểu mẫu. Cậu ấy đi đâu rồi nhỉ? Có khi nào tôi đã đi lướt qua cậu ấy mà không để ý không... ?

Thực sự thì việc tôi phát hiện ra chìa khóa sân thượng bị mất cũng chỉ là do tình cờ. Vị trí của chìa khóa để ở chỗ dán nhãn “Sân thượng” nằm ngay bên trên chỗ để chìa khóa “Nhà kho bên ngoài”.

“Thầy ơi.” Tôi cất tiếng gọi thầy Sakashita dạy môn Thể dục đang ở gần đó.

“Sao em?”

“Chìa khóa sân thượng không có trên này ạ.”

“Hả?”

Không có ghi chú nào về việc mượn chìa khóa sân thượng được viết trên biểu mẫu. Việc đi vào biểu mẫu là cần thiết cho tất cả các chìa khóa dù ở khu vực nào và không có ngoại lệ, hơn nữa chìa khóa ở khu vực sân thượng hầu như sẽ không được cho mượn với những lí do như muốn lên đó nghỉ trưa hay đại loại thế. Về cơ bản thì học sinh gần như không thể mượn được chìa khóa sân thượng, nên bản thân việc nó không nằm trên tấm bảng treo chìa khóa đã là một hiện tượng hiếm thấy rồi.

“Lạ vậy nhỉ. Thầy nhớ là đâu có cho ai mượn nó đâu.”

“Mình lên sân thượng xem thử chứ ạ?”

Lúc tôi hỏi cậu ấy thì trong phòng giáo viên chỉ có mỗi thầy Sakashita đang trực.

“Thầy xin lỗi, nhưng nhờ em đi xem giúp thầy nhé?”

Tôi gật đầu rồi rời khỏi phòng giáo viên và đi thẳng lên tầng ba.

Cửa sân thượng không khóa. Khi tôi mở cánh cửa kim loại nặng trĩu ra, cơn gió từ bên ngoài thổi đến khiến tóc mái của tôi bay phất phơ. Vâng

thái dương đỏ rực như lửa chiều thẳng vào trước mặt tôi, ánh nắng chói lòa của buổi chiều mùa hạ khiến tôi phải nhắm mắt lại trong giây lát.

Tôi nhìn thấy bóng dáng chiếc áo khoác câu lạc bộ đi ền kinh của Keita trên hàng rào bên trái. Đúng vậy, Keita đang ng ồi trên hàng rào sân thượng, cái hàng rào ấy không cao lắm, cao đến cỡ ngực tôi thôi, nhưng khá chắc chắn, và có một màu xám khiến tôi cảm giác như chỉ cần sờ vào là tay tôi sẽ bám đầy bụi trắng xóa. Không biết có phải do ráng đỏ chiếu lên gương mặt cậu ấy hay không mà tự nhiên tôi có một cảm giác thật lạ lẫm. Tôi cất tiếng gọi mà không nghĩ gì nữa.

“Keita!”

“Wa.” Keita giật mình r ồi mất thăng bằng, vội vàng dùng tay tóm lấy hàng rào. “Trời đất, ra là Rino hả. Làm tớ hết h ần.”

“Đây mới là người nên nói câu đó! Cậu đang làm gì vậy, không phải đi trả chìa khóa nhà kho à?”

“À, ừ, đúng r ồi, mà tự nhiên lúc thấy cái chìa khóa sân thượng tớ chợt nghĩ tới mình chưa lên đây bao giờ, nên...”

Keita cứ tỉnh bơ như đang nói về chuyện ghé qua cửa hàng tiện lợi vậy.

“Cậu thừa biết là không viết tên vào biểu mẫu mượn chìa khóa thì không được lấy đi mà đúng không?”

“A... Tớ quên mất...”

Keita vừa nhẹ nhàng nhảy xuống như một chú mèo vừa ném thứ gì đó cho tôi. Tôi đưa tay chụp lấy. Là chìa khóa sân thượng. Đính kèm theo nó là cả cái ổ khóa cũ kỹ dán hai chữ “Sân thượng” bên trên.

“Xin lỗi nhé, tớ lỡ tay.” Nói xong Keita cho hai tay vào túi quần r ồi đi về phía cửa. “Về thôi, Miho đang đợi.”

“Khoan.” Tôi đứng yên tại chỗ, trưng ra khuôn mặt đáng sợ của mình.
“Đừng có đánh trống lảng. Tại sao đột nhiên cậu lại muốn lên sân thượng?”

Lỡ tay cái gì chứ, ngay từ đầu Keita vốn đã không phải kiểu người ngu ngốc đến mức cần chìa khóa sân thượng đi như vậy.

“Không có lý do gì đặc biệt cả, chỉ là tớ muốn ngắm hoàng hôn ở đây thôi.”

“Nói dối, Keita có phải kiểu người lảng mạn thế đâu.”

“Ác quá. Đây cũng lảng mạn lắm đấy nhé.”

Keita cười khúc khích, nhưng tôi thì không cười nổi.

Gió thổi vút qua chúng tôi trên khoảng sân thượng.

Từ đây, tôi nghe thấy được giọng ai đó í ới gọi nhau ở dưới sân trường. Chuông đồng hồ của trường chọt reo lên. Điệu nhạc của bài hát “*Yuuyake Koyake*” vang lên để thông báo rằng đã mười tám giờ rồi. Phải nhanh chóng về thôi bởi cổng trường sắp đóng.

Dù vậy, Keita vẫn đứng nguyên tại chỗ, nụ cười trên gương mặt cậu ấy đã biến mất.

“... Này, Rino.”

Đó là lần đầu tiên tôi nhìn thấy biểu hiện như thế trên gương mặt Keita, người lúc nào cũng mang một chiếc mặt nạ tỏ ra bất cần và tinh nghịch, hoàn hảo không có một vết nứt... Kiểu như giờ đây cậu ấy đã tháo bỏ lớp mặt nạ đó xuống vậy. Rồi cậu ấy đột nhiên mỉm cười, thật sự trông rất đáng sợ.

“Cậu đã từng cảm thấy muốn chết chưa?”

*

“Nè, Rino.”

Tám giờ sáng, buổi sáng không nơi tá túc, Taiki vừa thu xếp cái lều vừa bắt chuyện với tôi.

“Gì?”

“Cậu biết Kei ở đâu không?”

Tôi nhướn mày. Nếu hỏi Kei thì cậu ta đang trôi lơ lửng ngay sau lưng Taiki kia mà.

“Cậu nói gì vậy? Cậu ấy ở ngay sau lưng cậu kìa.”

“Hả? À... ra vậy. Chà, vậy là...”

Taiki quay lại và trưng ra một gương mặt kỳ khôi, cậu ấy không nói gì với Kei mà chỉ lẩm bẩm một mình. Lạ thật.

“A, với lại, chuyện hôm qua, tớ xin lỗi nhé.”

Tôi đang suy nghĩ thì Taiki đột nhiên quay lại phía tôi và cúi đầu. Tôi tròn mắt nhìn cậu ấy.

“Hả, chuyện gì?”

“Ừa? Không phải là tụi mình đã cãi nhau um sùm đấy sao?”

“À... có chuyện đó hả?”

Tối hôm qua tôi đã bị lợn rừng rượt đuổi chạy trốn chết, nên mấy chuyện này chắc cũng rút ra khỏi não tôi luôn rồi. Nhưng nói mới để ý, đúng là tôi và Taiki vẫn đang hơi lúng túng với nhau.

“Gì chứ, đây bắt chuyện trước cũng thấy ngại lắm chứ bộ.” Taiki cười khờ rồ lại xin lỗi tôi thêm lần nữa. “Tớ đã không đúng khi giận cá chém thớt như thế. Thật sự xin lỗi.”

“A, đâu có, tớ cũng đã không giữ được bình tĩnh mà.” Tôi thật lòng nghĩ như vậy.

“Gì đâu, những đi đâu cậu nói đâu đúng cả. Vậy thôi, hôm nay cũng cùng cố gắng nhé.”

Tôi nhìn theo tấm lưng quay đi của Taiki, trong đầu thoáng qua một cảm giác tội lỗi. Hôm nay là ngày thứ ba của cuộc hành trình cuộc bộ. Suốt ba ngày này, thật sự tôi không hề có chút tự tin nào về việc sẽ giữ vững được gương mặt đi êm đềm vốn có của mình.

Lý do thì đã rõ mười mươi, tất cả đều bởi bóng ma mang hình dáng giống hệt như Keita kia.

Nếu cứ đi trên con đường nhựa dọc theo quốc lộ, tôi thừa biết rằng bắp chân của mình sẽ trở nên đau nhức và tê cứng. Dù hiện tại mới là sáng sớm và ánh mặt trời chưa quá chói chang nhưng đầu tôi vẫn đang văng vất hết cả lên. Từ xưa tôi đã không có máu vận động rồi. Chân chẳng thì chậm chạp, thể lực thì không có, lại còn hoàn toàn không chơi được các thể loại bóng bành. Tự bản thân tôi cũng thấy thật kỳ diệu khi mình nằm trong cùng một hội với mấy đứa ưa vận động ngoài trời như Miho hay Taiki bởi tôi thuộc dạng người thích ở nhà hơn.

“Rino, chân cậu ổn chứ?” Miho đang đi phía trước lo lắng quay lại nhìn tôi.

“Ừ, cũng tạm tạm.”

“Hay để tớ vắc hành lý phụ cậu? Dù sao thì hôm qua tớ cũng đã rảnh tay cả ngày...” Shun nhìn ngang qua tôi và nói với vẻ mặt đầy tội lỗi.

“Đừng cố sức quá, Rino đó giờ ít vận động mà.” Taiki cười đều.

Trong năm người, chỉ có tôi là thuộc hội văn hay chữ tốt nên lúc nào cũng bị chọc ghẹo.

“Xin lỗi nhé, đây có vận động à nha. Hồi trước tớ cũng từng nói r ồi mà.”

“À, đúng r ồi. Cái gì ấy nhỉ? Chạy bộ hả?”

“Là chạy thể dục. Ở rìa tỉnh có con sông đấy. Tớ chạy dọc theo con sông đó suốt.”

“À à... Hình như Keita cũng có nói tới, chỗ ấy dễ chạy lắm.”

“Đúng vậy, là Keita đã chỉ chỗ cho tớ đó...”

Tôi lén liếc qua nhìn bóng lưng Kei đang lướt đi im ru ở đầu đoàn.

Doppelgänger, giống Keita như đúc. Những gì hôm qua Taiki nói không sai một li. Không thể cho rằng Kei và Keita là một người được. Dù tôi cũng nhìn thấy bóng dáng của Keita trong Kei, nhưng tôi biết rất rõ rằng Kei không phải Keita. Cậu ta chỉ là một cái bóng thôi. Là ảnh ảo phản chiếu qua gương của Keita. Chính vì biết vậy nên tôi mới càng thấy việc Keita đã mất mà ảnh ảo vẫn tiếp tục tồn tại thật đáng sợ.

“Rino, nhìn mặt cậu đáng sợ quá. Sợ thật luôn.”

Shun bảo tôi với gương mặt đầy lo lắng. Khả năng cao là mặt tôi sẽ cứ thế mà ngày càng trở nên đáng sợ mất.

Con đường núi ngày một dốc hơn, men theo con đường vòng vèo, chúng tôi tiến dần lên đến đỉnh núi. Kết quả là Shun cũng lấy mất một phần hành lý của tôi. “Chậm chạp quá”, Taiki than thở, lấy mất cái l ều tôi đã gấp gọn gàng r ồi vừa cười lém lỉnh vừa đẩy nó sang cho Shun. Shun vừa nói “Được r ồi mà không sao đâu” vừa chạy tót lên hàng đầu như muốn trốn khỏi tôi vậy. Dù đúng là hành lý của tôi đã nhẹ bớt, nhưng lại một lần nữa tôi cảm thấy áy náy trong lòng.

“Kệ họ đi thì hơn.” Miho vừa vui vẻ cười vừa nói. “Mất công vậy r ồi, cứ để cậu ấy mang bớt giúp cậu.”

“Cậu thừa biết tớ ghét phải nhận sự giúp đỡ từ người khác mà.”

“Biết mà, cả bọn ai cũng biết.”

Miho nhe răng ra cười. Đúng là chuyện đó tất cả mọi người đều biết, và người đã đi rêu rao rằng nhược điểm của Rino là “chuyện gì cũng muốn tự mình làm” có lẽ chính là Keita.

Nhắc đến Keita, hình ảnh về cậu ấy trong tôi lúc nào cũng là những gương mặt cười. Tuy nhiên mỗi khi cố gắng suy nghĩ xem trong những nụ cười ấy đâu mới là nụ cười thật tâm thì tôi lại cảm thấy buồn như trái tim mình đang bị bóp nghẹt. Keita khi đó, không biết có bao giờ cậu ấy đã cười một cách thật tình dù chỉ một lần.

“Tớ cứ băn khoăn mãi về những suy nghĩ trong đầu Keita vào giây phút cuối cùng.”

Trong đôi đồng tử của Miho là hình ảnh phản chiếu của bầu trời mùa hạ trải dài miên man.

“Nhưng tớ thật sự không hiểu gì cả. Tớ không bao giờ hiểu nổi Keita nghĩ gì.”

“Ngay cả Miho cũng không hiểu nổi.” Taiki đột nhiên quay lại nói với giọng đầy ngờ vực.

“Tớ chẳng hiểu gì hết. Hoàn toàn không. Có lẽ trước đây tớ đã chẳng hiểu gì về Keita cả.” Miho cười nói, trong mắt hiện lên một tia u buồn.

“Có lẽ ai cũng có một thứ gọi là vách ngăn trong tâm hồn. Ấy vậy mà đầu tiên của tớ về Keita là lúc nào cậu ấy cũng nhảy thẳng qua vách ngăn ấy để chạm vào trái tim người khác. Vậy mà... cậu ấy lại không để cho ai vượt qua vách ngăn của mình.”

“Ồ, tớ đã hiểu ra một chút rồi.” Taiki nói.

“Thay vì nói không để cho ai vượt qua thì đúng hơn là vẫn vượt qua được, nhưng mà đó chắc chắn mới chỉ là lớp tường bao đầu tiên bên ngoài.”

“Phải, chính là cảm giác này. Keita có đến mấy lớp vách ngăn tâm hồn và nhất định cậu ấy sẽ không để cho ai vượt qua lớp phòng tuyến cuối cùng.”

“Rino thấy sao?” Miho nhìn tôi hỏi.

“Tớ...”

Tôi từng một lần nhìn qua được tấm vách ngăn cuối cùng ấy, nhưng chỉ việc nhớ đến thôi cũng đã khiến cho tôi cảm thấy lạnh gáy r ồi.

“Rino?”

“À... ừm, tớ cũng không biết nữa.”

Miho nhìn tôi như muốn hỏi gì đó, nhưng tôi đã nhanh chóng quay mặt đi chỗ khác để tỏ ý cự tuyệt.

Ở bên kia vách ngăn tâm hồn là “đáy lòng” của Keita. Kei tuy là doppelgänger của cậu ấy nhưng không phải một hồn ma mà nhất định Kei đã đến từ “đáy lòng” đó. Khi Keita chết, Kei đã phá tan tấm vách ngăn cuối cùng trong tâm hồn Keita và chui ra ngoài. Cậu ấy chính là những tàn niệm u ám của Keita. Từ lúc đầu gặp mặt tôi đã cảm thấy cậu ấy rất giống Keita. Không phải giống ở gương mặt hay ngoại hình mà là cái vẻ hờ hững vô cảm của cậu ấy, rất giống với một Keita đã đột ngột ném bỏ đi nụ cười giả tạo của mình trên sân thượng vào ngày hôm đó...

Có tiếng gọi của Shun. Tôi ngẩng đầu lên thì phát hiện ra tầm nhìn của mình đã mở rộng từ lúc nào không hay. Bầu trời kia g ần như trong suốt, chỉ có một vài gợn mây đang trôi b ồng b ềnh. Mặt trời đã lên rất cao, tiếng gió thổi vù vù mang đến cảm giác khá giống với những cơn gió ở trên sân thượng của ngày hôm ấy. Cả hai đều ở trên cao và những ngọn gió đầu chưa lướt qua một ai khác ngoại trừ chúng tôi.

Kei đã dừng lại. Khi chúng tôi đến nơi, cậu ấy chỉ vào một đỉnh núi r ồi nhẹ nhàng nói:

“Ở đằng kia. Đó chính là núi Karasuchou...”

Thế rồi, dường như cơn mệt mỏi sau ba ngày dầm dề nên rốt cuộc được dịp thể hiện ra ngoài, chúng tôi không nói một lời nào nữa, chỉ nhắm hướng chân núi Karasuchou mà tiếp tục đi. Không, mệt mỏi chẳng qua chỉ là một cái cớ, sự thật là ai trong chúng tôi cũng đều cảm thấy bất an và cứ thế cả bọn đều ngậm miệng từ lúc nào không hay. Càng đến gần ngọn núi, những đám mây trên đầu càng hiện ra rõ hơn và phủ xuống chúng tôi những cái bóng lớn. Từng người trong nhóm đều cảm nhận được mỗi lúc một rõ ràng mùi vị của sự chết chóc mà Keita để lại.

*

“Trông thật rừng rợn nhỉ.”

Taiki là người phát biểu cảm tưởng. Đường lên núi dẫn vào bên trong khu rừng dày đặc tối tăm và sâu hun hút.

Chúng tôi đã đến được chân núi Karasuchou, mặt trời lúc này đã bắt đầu lặn, bóng đen dần dần lan rộng và bao phủ ra khắp toàn bộ ngọn núi. Tiếng ve kêu rả rích trong rừng chẳng hiểu sao lại khiến tôi dần cảm thấy khó chịu.

“Hắn là phải có chỗ để nghỉ chân ở lưng chừng núi chứ.” Taiki nói.

“Lưng chừng núi? Ngọn núi này cao cũng phải đến chín trăm mét đó. Nơi chúng ta đang đứng vốn đã cao lắm rồi.” Tôi đáp.

“Làm sao đây? Chúng ta có leo nữa không?” Shun nhìn lên đỉnh núi nói với vẻ bất an.

“Trời đã tối, lại còn nguy hiểm nữa... Chúng ta đã từng gặp lợn rừng một lần rồi.” Miho cắn môi.

“Chỗ nghỉ ở đâu, Kei?” Tôi hỏi, nhưng Kei không trả lời mà chỉ trầm mặc nhìn về phía đỉnh núi.

“Kei, ý cậu là sao?” Taiki hỏi.

“Là đỉnh núi đó.”

Này, đừng có đùa, chính cậu ta cũng nhìn thấy nơi đó xa như thế nào mà.

“Hiểu rồi... Đúng là giống Keita thật.” Taiki cười khở. Cậu ấy đưa ra phương án nghỉ mệt một chút. Suy nghĩ rất hợp lý. Cả bọn đều mệt cả rồi, không chỉ về thể chất mà còn cả tinh thần. Biết rõ nơi này chẳng thể có xe ô tô nào chạy ngang qua được nên chúng tôi ngẩng lên liệt giữa đường mòn lên núi để nghỉ lấy hơi. Tôi ngẩng cách con đường một đoạn khá xa vì có cảm giác nó hơi khó chịu. Điểm cuối của con đường trông như cái miệng đang há to của một con quái vật, tối đen và sâu hoắm. Quả nhiên cuối cùng cảnh tượng này làm cho chúng tôi ai cũng ngẩng cách xa con đường ấy ra.

“Sắc mặt cậu kém quá.”

Khi tôi đang nheo mắt nhìn lên đỉnh núi Karasuchou thì đột nhiên có giọng nói vang lên. Chính là Kei.

“Cậu nghĩ là lỗi của ai hả.” Tôi lạnh lùng trả lời.

Đúng thế, toàn bộ đều là lỗi của cậu ta. Bỗng nhiên tôi muốn nghĩ rằng chính Kei là kẻ đã giết Keita. Nghe nói nếu ai gặp phải doppelgänger của mình thì người đó sẽ chết. Keita đã chết. Chính vì gặp Kei nên cậu ấy mới phải chết.

“Ý cậu là lỗi của mình ư? Nếu là chuyện đi bộ thì...”

Câu trả lời thẳng đuột và thiếu tinh ý của Kei càng khiến cho giọng nói của tôi trở nên băng giá hơn.

“Không phải thế. Nếu xét lại thời điểm bắt đầu thì chính vì cậu mà chúng tôi mới phải đi đến tận đây, ý tôi là như thế đó.”

“Các cậu đi đến đây đâu phải vì mình mà là vì Keita.”

“Đồ trách nhiệm sao? Cậu là người giống hệt Keita, là doppelgänger phải không? Nếu vậy thì...”

“Sai rồi, mình không phải Keita.”

“Rồi rồi. Kei chứ gì. Cậu là Kei, được chưa.” Tôi phát cáu, tùy tiện đá bay một hòn đá dưới chân.

Tôi vốn không phải dạng người hay thể hiện cảm xúc ra ngoài nên thường bị mọi người bảo là lạnh lùng, khô khan, lãnh đạm, trầm tính, ra vẻ người lớn... Tôi không nghĩ họ sai, chỉ là, về khoản đó tôi thật sự kém. Tôi không biết tỏ ra nóng bỏng, không biết tỏ ra ướt át, không giàu cảm xúc, cũng không biết ồn ào hay làm sao để khoác lên cái vẻ trẻ con.

Tuy nhiên tôi của hiện giờ lại rất giàu cảm xúc. Phải nói là cực kỳ giàu cảm xúc. Đâu đó trong tôi đã biết ích kỷ như trẻ con và còn có thêm một chút ủy mị nữa.

“Những đi đầu mà cậu nói ấy, có phải đầu là sự thật không?” Tôi tiếp tục hướng mũi dao nhọn về phía Kei. “Tâm nguyên cuối cùng của Keita mà cậu nói có thật là những đi đầu mà cậu ấy muốn không, làm gì có cách nào để chứng minh được?”

“Cậu nói cũng đúng.” Kei chân thành trả lời.

“Ồ. Vậy là cậu cũng phải công nhận?”

“Thật sự đó chính là những gì mà Keita muốn.”

Tôi khịt mũi, cứ thế này thì sẽ chẳng đi đến đâu cả.

“Nếu cậu nghi ngờ mình đến thế, vậy tại sao lại cùng mọi người đi đến tận đây?”

“Vì cậu rất khả nghi. Cậu có thể lừa được mọi người, nhưng tôi thì không.”

“Mình không lừa ai cả.”

“Cậu có chứng minh được đi đầu đó không hay lại chỉ nói mồm.”

Ôi. Thật là một cuộc tranh cãi ngốc nghếch. Kei là đồng tộc, mà bản thân tôi cũng là một con ngốc.

“Keita... vì sao mà chết?” Tôi lẩm bẩm, vốn chỉ định độc thoại với bản thân thôi.

“Là do tai nạn.” Kei trả lời. Sợi xích lý trí bên trong tôi nứt vỡ.

“Ha, tai nạn ư?” Tôi bật cười.

“Ý cậu là Keita đã rời khỏi nhà và cố tình đi bộ đến tận đây để gặp tai nạn à? Câu chuyện đó quá sức thiếu tự nhiên! Một chuyện như vậy không đời nào có thể xảy ra. Keita phải có mục đích gì đó, phải có lý do thì cậu ấy mới đi đến đây. Nếu cậu ấy bỏ mạng ở một nơi thì hẳn là nơi đó phải có ý nghĩa đối với cậu ấy!” Tôi gần như gào lên.

“Nếu không có lý do và mục đích thì không thể đi xa một chuyến sao?”

“Không thể?” Tôi nói.

“Tôi không quan tâm cậu như thế nào, nhưng một học sinh cao trung bình thường thì chẳng ai lại đột nhiên đi xa mà không có một mục đích hay lý do cụ thể.”

Tự nhiên tôi cảm thấy có sự mâu thuẫn trong lời nói của mình, nhưng là ở đâu thì tôi không biết. Lúc này tôi đã không còn bình tĩnh được nữa, không, thật ra ngay từ đầu tôi đã mất đi sự bình tĩnh ấy rồi.

Thế là đủ. Trái tim tôi đã đạt đến giới hạn cao nhất. Ủy mị, mạnh mẽ hay gì cũng được. Tôi muốn trút hết dòng cảm xúc dày đặc này của mình lên cái tên đang ở trước mặt.

“Rốt cuộc thì cậu là cái gì hả? Mục đích của cậu là gì? Doppelgänger suy cho cùng cũng chỉ là những kẻ xấu thôi. Cậu là nỗi hận thù của Keita và muốn nguy hiểm rửa tất cả những kẻ mà cậu không ưa chứ gì?”

“R-Rino. Cậu làm sao vậy?”

Miho đã nghe được cơn òn ào, cậu ấy đang tròn mắt nhìn tôi. Miho chưa từng biết đến thái độ và những cảm xúc dữ dội này của tôi. Taiki và Shun thì đang ng ẫ yên tại chỗ như bị đông cứng. Chỉ có Kei là vẫn nhìn tôi chằm chằm.

Có làn gió lạ mà quen thối qua chỗ chúng tôi, cảm giác rất giống với cơn gió trên sân thượng vào cái ngày tháng Tám năm ấy.

“Tôi đã biết chuyện đó r ẫ,” tôi nhìn thẳng vào Kei, giọng nói trở nên run rẩy, “tôi đã biết Keita có ý định tự sát từ lâu r ẫ.”

*

“Cậu đã từng muốn chết bao giờ chưa?”

Trên mặt Keita không có vẻ gì là đang đùa.

Loa phóng thanh của trường vừa phát đi tin nhắn, chỉ còn năm phút nữa là hết giờ học. Gió ở trên sân thượng đột nhiên mạnh lên, làm cho làn da của tôi có cảm giác lạnh lạnh. Thế nhưng cơn gió lạnh ấy không phải lý do khiến cho tôi nổi da gà.

“... Cậu đang nói cái gì vậy?”

“Tớ thì đã từng nghĩ thế r ẫ đấy.” Keita nói, khoe miệng nhếch lên thành một nụ cười nhạt. “Tớ đã từng muốn chết.”

Tôi chẳng nói được một lời nào cả.

“Nhảy từ đây xuống là cách nhẹ nhàng nhất. Nếu nhìn từ bên ngoài thì trông có vẻ rất đau, nhưng thực tế người ấy sẽ ra đi nhanh đến mức còn chẳng kịp cảm thấy đau.”

Keita vừa nói vừa chỉ về phía lan can, cứ như hai chúng tôi đang tán dóc với nhau thôi vậy.

“Đã có rất nhiều người nhảy l ầ, phải không? Tớ băn khoăn không biết chuyện đó đáng sợ đến mức nào. Cũng khá là cao đấy, mà tớ thì sợ độ cao

nên chắc là không nhảy được rồi...”

“Dừng lại đi!”

Tôi đã thét lên. Keita há hốc mồm nhìn tôi, và sau đó lắc đầu vài cái như người vừa mới ngủ dậy.

“... Xin lỗi. Tớ đùa đấy, Rino.”

Dù nghe cậu ấy nói thế nhưng hai vai tôi vẫn đang run rẩy không ngừng. Thấy vậy Keita liền hốt hoảng đến xoa đầu tôi vài cái, vừa xoa vừa lặp đi lặp lại một câu “Yên tâm, tớ không chết đâu”.

“Là đùa đấy, Rino. Tớ chỉ đùa thôi. Thật sự xin lỗi cậu. Tớ đã đùa giỡn quá trớn rồi. Thành thật xin lỗi cậu.”

Tôi đã không thể hỏi Keita rằng “Thật không” vì đúng lúc ấy cánh cửa sân thượng bật mở, và thầy Sakashita lộ mặt ra nhìn tôi.

“A, Nishizono, đã tìm thấy chìa khóa chưa?”

Keita đột nhiên tách ra khỏi chỗ tôi đang đứng.

“Thưa thầy, chính là em đã lấy chìa khóa ạ. Xin lỗi thầy.”

Trên mặt Keita hiện lên một nụ cười dễ mến như thường lệ. Tôi chỉ có thể bồn chồn nhìn theo bóng lưng của cậu ấy lúc đi theo thầy Sakashita để trả chìa khóa mà chẳng thể làm gì khác.

Tối hôm đó, tôi gọi điện cho Keita. Lần đầu tiên tôi gọi cậu ấy không nhấc máy. Nhưng tôi biết vào giờ này không thể có chuyện Keita đã đi ngủ, thế nên tôi lại gọi tiếp lần nữa. Sau khi bị chuyển vào hộp thư thoại đến lần thứ mười, tôi đã định chỉ gọi lại thêm một lần nữa rồi thôi, đúng lúc ấy thì bỗng nhiên Keita nhấc máy.

“A lô.”

Dù là bản thân chủ động gọi đến nhưng tôi vẫn nín thở vì không tìm được lời nào để nói, tức thì có tiếng cười của Keita vang lên.

“Rino gọi điện cho tớ. Cái này hiếm nha.”

Đúng là rất hiếm. Vì không giỏi giao tiếp qua điện thoại nên tôi rất ít khi gọi điện cho người khác. Kể cả việc phải ng ồi chờ đến khi được chuyển vào hộp thư thoại để biết đối phương có nhấc máy hay không cũng khiến cho tôi cảm thấy thời gian của mình như bị bào mòn đi từng chút một.

“Cậu đang làm gì thế?” Tôi đành khởi đầu với mấy câu xã giao.

“Tớ đang xem phim trên tivi, tên là ‘*Stand By Me*’. Rino có biết không? Cái phim mà có mấy đứa nhóc đi bộ trên đường ray ấy.”

“À, là của Stephen King.”

“... Ai cơ?”

Tôi thở dài.

“Là tác giả đã viết nguyên tác của phim ‘*Stand By Me*’.”

“Ồ... Có cả nguyên tác à.”

Chắc, đúng là không nhi ều người có hứng thú với nguyên tác thật.

“Hôm nay có chiếu phim này hả?”

“Không, tớ xem DVD.”

“Cậu thích phim của phương Tây à?”

“Cũng tạm tạm.”

“Ừm.”

Sau tiếng “Ừm” đó, lần thứ hai tôi rơi vào yên lặng. Tại sao chúng tôi lại nói về chuyện này chứ. Chủ đề chính của cuộc điện thoại này đâu phải “*Stand By Me*”, Stephen

King hay phim ảnh phương Tây. Tôi hít sâu một hơi rồi chầm ngồi:

“Này, chuyện ngày hôm nay...”

“Chuyện hôm nay? À... lúc ở trên sân thượng ấy hả?”

Dường như định lảng tránh khỏi chuyện này, cậu ấy nói tiếp.

“Cậu vẫn còn để ý sao. Tớ đã bảo mình chỉ đùa thôi mà.”

“Ừm...” Quả đúng là Keita đang muốn lảng tránh chuyện này.

“Tớ chẳng có gì để nói cả. Thật sự hôm nay tớ chỉ muốn lên sân thượng để xem thử một chút thôi. Còn chuyện tự sát này nọ... tớ hoàn toàn không có suy nghĩ ấy. Tớ xin thề”

Giọng của Keita trong điện thoại nghe có vẻ sôi nổi, rất giống ngữ khí của cậu ấy mọi khi. Tuy nhiên đó cũng có thể chỉ là một màn diễn.

“Cậu từng nghĩ đến cái chết phải không?”

Keita im lặng trong khoảng ba giây, đó là một khoảng ngừng đầy ẩn ý.

“Không hề có chuyện ấy.” Keita nhẹ nhàng trả lời. Nhưng tôi không dễ bị lừa đến vậy.

“Nói dối.”

“Không hề”

“Cậu nói dối.”

“Không có mà.”

“Đồ ba xạo.”

Thế rồi bên đầu dây của Keita đột nhiên im bật, tôi hoảng hốt, cứ ngỡ là đã bị cậu ấy cúp máy.

“Này Keita.”

Biết nói thế nào cho đúng bây giờ... Trong trường hợp này tôi nên nói gì với cậu ấy mới phải?

“Tớ... nếu Keita chết, tớ sẽ rất buồn đó. Cả Miho nữa.” Rốt cuộc, tôi không còn sự lựa chọn nào khác ngoài việc áp đặt cảm giác tội lỗi lên người cậu ấy. Tôi thoáng thấy chán ghét bản thân vì đi đầu này.

Keita lại im lặng. Tôi hình dung ra bộ dạng nhìn chăm chăm vào điện thoại, phân vân xem có nên cúp máy hay không của cậu ấy. Nếu Keita cúp máy thì tôi phải làm gì đây. Dù tôi gọi đến thêm lần nữa thì có lẽ cậu ấy cũng sẽ không nhấc máy. Tôi đang nghĩ đến việc bàn chuyện này với Miho thì từ trong loa điện thoại có một giọng nói rất mỏng vang lên.

“Này, Rino, bây giờ tớ gặp cậu được không?”

Nhà của tôi, Keita và Miho ở trong cùng một khu phố nên khá gần nhau. Trừ tiểu học ra thì từ hồi trung học đến giờ ba người chúng tôi cùng học một trường nên cả ba đều rất thân thiết. Trong khu phố có một công viên nhỏ nằm cách đầu nhà của cả ba, cái công viên ấy nhỏ đến mức ngoài cầu trượt ra thì chẳng có thứ đồ chơi nào khác. Keita đang ngồi trên nóc cầu trượt, không hiểu vì sao mà giờ này cậu ấy vẫn còn mặc nguyên bộ đồng phục của câu lạc bộ điên kinh.

“Này.”

Vừa nhìn thấy tôi Keita liền giơ tay vẫy chào. Tôi định lên tiếng đáp lễ, thế nhưng nhất thời lại không nói được gì bởi đó cũng là lúc tôi nhìn thấy vết sưng đã đỏ ửng hết cả một bên má của Keita.

“Mặt cậu làm sao vậy...”

“À... tớ bị ông già đánh ấy mà.” Keita nói như thể chẳng có chuyện gì to tát hết.

“Tại sao?”

“Không có lý do gì. Cứ say vào là ông ta đánh tớ thôi.”

“Ôi trời...”

Mà nhắc mới nhớ, tôi không hề biết mặt người nhà của Keita. Bố mẹ Miho thì tôi đã từng gặp ở lễ hội văn hóa và hội thao của trường rồi, nhưng gia đình của Keita thì chưa từng xuất hiện ở những sự kiện như vậy dù chỉ một lần. Keita thân với bố mẹ Miho, như kiểu cậu ấy là con trai thứ thiệt của nhà Hanano vậy.

“Trước khi tớ lên năm ba, bố mẹ tớ đã ly hôn với nhau.”

Thật bất ngờ. Không ngờ Keita lại cứ thế mà bắt đầu kể chuyện.

“Hả?”

“Ban đầu là do cả bố và mẹ tớ đều bận nên rất ít khi về nhà, nhưng rồi cho dù ở nhà thì họ cũng vì bận rộn mà trở nên bức tức, cứ hờ hững là lại cãi nhau. Ngày xưa thì không như thế, trước khi đến tuổi nhận thức được, tớ nhớ rằng gia đình tớ đã rất êm ấm. Nhưng mà... Hiện giờ sau khi họ ly hôn, bố tớ đã đem tớ đi nên tớ không cần phải đổi họ, nói thì thế nhưng thật ra cũng chẳng phải chuyện gì hay ho cho lắm.”

“Thì ra... là vậy.”

“Mẹ tớ không muốn tớ thì đã đành. Nhưng bố tớ, có vẻ ông ấy cũng xem tớ là cái gai trong mắt. Nhiêu lúc tớ tự hỏi vậy thì họ đã sinh ra tớ để làm gì. Thật phiền phức. Họ kết hôn để tạo dựng một gia đình hạnh phúc, thế nhưng một khi mọi chuyện không thuận lợi thì thứ hàng phụ phẩm như tớ

lập tức trở thành chướng ngại của họ. Tớ còn nghe nói họ đã cố gắng đùn đẩy quyền nuôi con cho nhau rất quyết liệt.”

Keita nói, người cậu ấy như đang tỏa ra lửa giận. Thấy cậu ấy có vẻ định một hơi kể hết mọi chuyện nên tôi bèn ngậm miệng lại và không nói gì, một phần cũng vì có lẽ không chen vào khi cậu ấy đang bộc bạch một chuyện như vậy mới là đi đầu đúng đắn.

“‘Phải chi mày đừng ra đời’. Bố tớ thường nói câu đó với tớ mỗi khi uống say. Tớ tự hỏi ông ấy có ý gì khi nói ra một đi đầu như thế, chắc là nếu không có tớ thì ông ấy sẽ tự do hơn. Nhiều lần ông ấy nổi điên lên và đánh tớ. Tớ biết rõ ông già mỗi khi uống say và hầu như luôn né được những cú đấm của ông ấy, có đi đầu hôm nay chắc do phán đoán hơi tệ nên...”

Keita lấy tay che má, vừa nói vừa cười khằng khặc như một chiếc radio bị hỏng. Tại sao cậu ấy lại cười? Sao này giờ cậu ấy lại chỉ nói về mấy chuyện này?

“Miho có biết những chuyện này không...?”

Keita lại cười, một nụ cười băng quơ. Tôi có cảm giác mình đã biết câu trả lời ngay cả trước khi hỏi cậu ấy. Miho mà biết những chuyện ấy thì chắc chắn sẽ không để yên cho Keita đâu. Vậy là Keita đã luôn giấu nhem chúng đi, đó là lý do lúc nào trên mặt cậu ấy cũng thường trực một nụ cười. Ngay cả lúc này Keita cũng đang vừa nói vừa cười. Giống như một chú hề tôi nghĩ. Câu chuyện về chú hề tuy cười nhưng lại hóa trang với những giọt nước mắt. Chú hề buồn bã vừa che giấu nỗi buồn của mình vừa hoạt náo làm cho người khác vui vẻ.

“... Tớ đã thật sự muốn chết đấy, nhưng chỉ thỉnh thoảng thôi.” Chú hề nói nhỏ.

“Có những ngày tớ phát khóc khi nghĩ rằng có hay không có tớ trên đời này cũng như nhau cả. Nhưng mà tớ chưa từng nghĩ đến chuyện tự sát, đi đầu này là thật. Vì xung quanh tớ còn có Miho, Rino cùng với mọi người,

và bấy nhiêu đã là quá đủ để khiến tớ cảm thấy vui rồi. Có lẽ tớ sẽ nhẫn nại cho đến khi trở thành người lớn. Hôm nay tớ đã cãi nhau với ông già trước khi đi tập, tâm trạng tớ không tốt nên mới nảy ra ý định lên sân thượng ngó thử một chút xem thế giới bên kia trông như thế nào...”

Nói đến đây, cuối cùng Keita cũng thu lại nụ cười, miệng cậu ấy khép lại, như thể đã nói hết những lời cần nói.

“Vậy cậu đã nhìn thấy chưa?” Tôi nhỏ giọng hỏi.

“Chưa. Tớ chỉ mới nhìn thấy sân trường và ráng chiều thôi, đúng lúc đó thì Rino xuất hiện.”

“Vậy nếu tớ không lên sân thượng thì cậu đã chết rồi ư?”

“Không đâu. Tớ sợ nên dù Rino không đến thì tớ cũng không dám nhảy xuống đâu.”

Nhưng tôi thì không nghĩ thế.

“Đừng làm chuyện đó thêm một lần nào nữa. Tớ không muốn trở thành ân nhân cứu mạng của bất cứ ai.”

“... Tớ xin lỗi.”

“Đừng có xin lỗi.”

Tôi leo lên cầu trượt. Nhìn thấy tấm lưng cong cong của Keita, tôi bèn đưa tay xoa dịu cậu ấy một chút. Cơ thể cậu ấy còn gầy hơn cả tôi tưởng, đến giờ tôi vẫn nghĩ nguyên nhân cậu ấy gầy đến thế là do tập luyện đi chân kinh.

“Dạo này cậu có ăn uống đầy đủ không đấy?”

“Cái đó thì có mà.”

“Cậu toàn đi mua đồ ăn sẵn về để ăn trưa đúng không. Ăn như thế thì làm sao mà đủ chất dinh dưỡng được.”

“Này, Rino. Cậu giống như mẹ tớ vậy.”

Keita bật cười khanh khách khiến cho lưng cậu ấy rung lên.

“Xin lỗi. Rino, cảm ơn cậu vì đã lắng nghe câu chuyện đen tối đó của tớ.”

Nói xong, Keita trượt xuống dưới cầu trượt. Cậu ấy trượt rất nhanh và tiếp đất bằng một tư thế khá là kì quặc.

“Mà này, hãy giữ bí mật chuyện này với Miho nhé. Cậu ấy có lẽ cũng đã nhận ra điều gì đó, tuy vậy tớ không muốn để cậu ấy phải lo lắng thêm.” Keita nói, rồi quay lại nhìn tôi đang ngồi trên cầu trượt nhớn nhọc cười.

Từ lúc vào cao trung, Keita đã luôn vào vai diễn của một chú hề. Sau khi gia nhập câu lạc bộ đi ền kinh, cậu ấy thành cạ cứng với Taiki và trên mặt luôn là một nụ cười. Người khác nhìn vào sẽ nghĩ Keita đang vui vẻ tận hưởng cuộc sống học sinh cao trung của mình. Tất nhiên không phải toàn bộ những điều đó đều là diễn kịch, vì nói gì đi nữa thì Keita vẫn là một thiếu niên đang ở độ tuổi đẹp nhất của thời thanh xuân. Không thể có chuyện cậu ấy đã chịu đựng những năm tháng cao trung đến ngày hôm nay mà chưa lần nào nở một nụ cười thật tâm.

Tuy vậy, quả nhiên vẫn có một cái gì đó u ám đang bao trùm lên Keita. Đôi khi, một cách đầy bất ngờ, tôi bắt gặp vẻ mặt cậu ấy trở nên ảm đạm và thiếu sức sống. Những lúc như thế Keita nhất định sẽ tìm một chỗ cao để leo lên và ở trên đó ngắm nhìn bầu trời, phố xá cùng với tầng thượng của mấy tòa nhà cao ốc.

Năm hai cao trung, tôi từng bắt gặp Keita ngồi khóc trong trường, đó cũng là vụ Taiki nói dối Miho xảy ra vào hồi tháng Sáu. Thật ra thì cả Miho lẫn Taiki đều không biết chân tướng của sự việc này. Taiki nghĩ không ai biết cậu ấy đã nói dối còn Miho thì không biết hôm ấy Keita đã khóc. Keita đã yêu cầu tôi giữ bí mật, thế nên đó là chuyện mà chỉ có tôi và Keita biết rõ chi tiết.

Mãi về sau, vào một dịp chỉ có tôi và Keita nói chuyện, tôi mới hỏi cậu ấy.

“Này, không phải cậu nên kể cho mọi người nghe hay sao?”

“Chuyện gì mới được?” Keita ngơ ngác hỏi.

“Chuyện gì à...”

“Là chuyện mà cậu đã nói với tớ vào mùa hè năm ba trung học ấy.” Tôi nói.

“Rino không được kể với ai hết.” Keita cười khở trả lời. “Cậu cũng không được tỏ ra ám muội. Nếu mọi người mà biết thì ai cũng sẽ phản ứng giống như Rino, bởi thế nên tớ mới không muốn nói.”

“Nhưng...”

Vậy ra kể từ lúc đó, Keita đã luôn ôm nỗi khổ của mình vào lòng. Tôi không biết cậu ấy nghĩ gì, nhưng về phía bản thân, tôi cảm thấy cực kỳ lo lắng mỗi khi nhìn thấy Keita như vậy, có cảm giác như cậu ấy đang đi lại bấp bênh trên một bờ vực. Tôi cảm giác rằng Keita đang mất cân bằng và không biết khi nào mình sẽ té ngã. Dù cậu ấy có ngăn cản tôi lên tiếng thì ít nhất tôi cũng muốn làm đi đâu gì đó cho cậu ấy trong khả năng của mình, miễn là có thể nắm lấy tay của Keita và kéo cậu ấy về phía bên này.

“Không sao đâu mà Rino.” Keita cười ngô nghê.

Nụ cười ấy giống như nụ cười mà Keita đã cho tôi thấy sau khi trượt xuống cầu trượt vào mùa hè năm đó. Nụ cười của một chú hề.

“Không sao đâu. Tớ sẽ không tự sát đâu.”

*

“... Nhưng mà, Keita đã chết rồi đấy.”

Chút tia nắng còn sót lại của ngày hôm đó đang chiếu lên trên đỉnh núi Karasuchou, toàn bộ khu vực từ sườn núi trở xuống đã chìm sâu vào trong

đêm tối. Bóng đen phủ lên trên gương mặt mỗi người càng lúc càng tối hơn, nhưng đó chắc chắn không phải do trời tối mà là do tôi.

“Tôi có cảm giác khi đó Keita chỉ đang cố giữ thăng bằng từng chút một để sống. Tôi sợ rằng nếu nói ra bí mật của Keita thì cậu ấy sẽ mất thăng bằng và điều này sẽ hủy hoại cậu ấy. Vậy nên suốt từ lúc đó tôi đã không nói với bất cứ ai, kể cả Miho.”

Nhưng rốt cuộc thì Keita vẫn chết.

Tại sao cậu ấy chỉ nói chuyện đó với mỗi mình tôi cơ chứ? Tại sao lại là tôi mà không phải Miho, Taiki hay Shun. Giờ đây sau khi Keita chết, tôi đã dần ngộ ra được câu trả lời. Đó là vì quan hệ đặc biệt giữa tôi và cậu ấy, khoảng cách giữa hai người không quá gần mà cũng không quá xa. Bóng tối trong lòng Keita là một cái hố đen đúng nghĩa. Nếu đến quá gần tôi sẽ bị nó nuốt chửng, còn nếu ở quá xa, tôi sẽ vì trù trừ mà không dám đến gần cậu ấy. Chỉ có tôi là người duy nhất đứng ở trung tâm của cự ly xa - gần đó, tôi là người có thể đưa tay với được tới Keita, người đang đứng ở trung tâm hố đen.

Những gì diễn ra lúc đó chính là tín hiệu S.O.S của Keita và tôi đã không thể cứu cậu ấy.

“Cậu ấy đã... tự sát ư?” Taiki run run nói.

Shun hít sâu một hơi còn Miho thì đang ngấy ra như phồng. Kết cục này chính là do lỗi của tôi mà ra. Những cảm xúc được giấu kín bên kia tấm vách ngăn cuối cùng trong tim của Keita đã không được một ai biết đến. Chúng ngày càng trở nên nặng nề, đến mức độ mà Keita không thể chịu đựng nổi nữa và thế rồi cậu ấy đã chết. Tôi biết rõ điều đó nhưng đã không làm gì cho Keita, mặc dù người duy nhất có khả năng cứu lấy cậu ấy là tôi.

Vậy nên Kei đã xuất hiện. Có lẽ là để phán xét tôi, người đáng bị phán xét không phải là Shun, Taiki hay Miho, mà là tôi.

“Là lỗi của tôi.”

Đã muộn rồi. Thật sự đã quá muộn rồi.

“Là tớ đã hại chết Keita. Cho nên...”

“Keita không tự sát.”

Kei nói ngắn gọn.

Tôi tròn mắt. Kei nhìn về phía từng người trong chúng tôi, sau đó lại chỉ về hướng đỉnh núi.

“Sau khi lên đó các cậu sẽ hiểu. Cho nên hãy đi theo mình đến cùng.”

“Không phải.”

Tôi gào lên.

“Là do lỗi của tôi mà cậu ấy mới chết.”

“Đủ rồi.” Ngữ khí của Kei đột nhiên trở nên kiên định. “Cái chết của Keita không phải trách nhiệm của bất cứ ai. Keita chết vì tai nạn, nếu nói thẳng ra thì đó chính là lỗi của cậu ấy. Cảnh sát đã nói với chúng ta như vậy, họ là những người cực kỳ giỏi và một khi họ đã bảo Keita không tự sát thì sự thật chính là như vậy. Hơn nữa, nếu muốn tự sát thì Keita không cần thiết phải lặn lội đến tận núi Karasuchou. Chính cậu cũng đã nói thế còn gì, làm vậy thật thiếu tự nhiên và thiếu ý nghĩa. Không có lý do gì để Keita làm thế, nếu muốn cậu ấy chỉ cần lên sân thượng vào giờ nghỉ và nhảy xuống là được.”

“Nhưng mà...”

“Keita vẫn còn một lý do nữa để đi đến nơi này, và nó có liên quan đến thứ mà cậu ấy muốn các cậu tìm ra.”

Giọng nói của Kei nghe rất giống Keita. Có lẽ vì cậu ta là doppelgänger của Keita nên đó là chuyện đương nhiên, nhưng đối với tôi thì đây là lần đầu tiên sau ba ngày tôi cảm nhận được đi ầu đó.

“Làm ơn đấy. Keita chỉ có thể trông cậy vào các cậu thôi.”

“Bộp”. Đột nhiên có người vỗ vào lưng tôi một cái, chính là Miho, cậu ấy đang nở nụ cười nhìn tôi.

“Rino không cần phải một mình gánh chịu đâu. Nếu thật sự Keita đã tự sát như Rino nói, và tâm nguyện cuối cùng của cậu ấy là để trả thù thì người phải gánh chịu không chỉ có cậu, mà còn có cả đồng phạm là tớ nữa.”

“Thêm cả *bọn tớ* vào nữa. Tớ và Shun cũng cảm thấy cực kỳ có lỗi.” Taiki nói, Shun ở bên cạnh đang liên tục gật đầu.

Tôi quay sang Kei, cậu ấy cũng gật đầu với tôi một cái, ra chiều như đang động viên.

“Mình biết các cậu không tin những gì mình nói. Chính vì thế, hãy để mình cho các cậu thấy thứ mà Keita để lại. Còn nếu các cậu vẫn không muốn tin thì mình cũng chẳng còn cách nào khác, các cậu cứ việc quay trở lại và đi về cũng được.”

“... Nếu thế thì tâm nguyện của Keita sẽ ra sao?”

“Sẽ không thành hiện thực. Bản thân mình thật sự thấy rất buồn vì điều đó, nhưng nếu các cậu không đồng ý thì mình cũng đâu thể làm được gì.”

Tôi quay lại nhìn mọi người lần nữa. Ba người Shun, Taiki và Miho cũng nhìn tôi, vẻ mặt của họ đều trông như đang muốn nói điều gì. Này... đừng có nhìn tớ bằng vẻ mặt đó chứ...

“... Tôi hiểu rồi.” Tôi thở dài.

“Tôi sẽ đi tiếp.”

Tôi đến tận đây vì không muốn mọi người bị lừa, cho nên tôi có nghĩa vụ phải đi theo họ đến cùng.

*

Mặt trăng chầm chậm hiện ra trên bầu trời.

“Không biết cô gái đã đi cùng với Keita rốt cuộc ra sao nhỉ?”

Trong lúc leo núi Taiki chợt nhớ ra chuyện này, cậu ấy lên tiếng hỏi.

“Cô gái nào?” Tôi nghiêng đầu nhìn Taiki.

“Cậu quên rồi à, ở tiệm cà phê manga ấy.”

“À, đúng là có chuyện đó.”

“Không biết cô gái ấy có đi với Keita đến cùng không. Lúc người ta phát hiện ra Keita, cậu ấy... chỉ có một mình thôi đúng không? Tớ cứ nghĩ mãi về việc này, cuối cùng thì chuyện gì đã xảy ra chứ.” Shun khoanh tay nói.

“Vấn đề là tại sao ngay từ đầu họ lại đi cùng nhau kia.” Taiki nói, mắt nhìn chăm chú vào đỉnh núi phía trước.

“Bạn gái của cậu ấy chẳng?” Shun nói.

“Hả, cậu ấy có bạn gái ư?” Taiki cười.

“Keita thật sự khá thu hút nữ giới, nhưng mà tớ thì không nghĩ thế.” Miho vốn im lặng từ nãy đến giờ đột nhiên lại lên tiếng, giọng đầy căng thẳng.

“Lê nào...” Tôi thì thầm. “Cô gái đó cũng đã chết.”

“Cái gì?”

Cả Taiki, Shun và Miho đều đồng loạt quay phắt lại.

“Các cậu nghĩ mà xem... Lúc đầu Miho đã bảo chuyến đi này giống với phim ‘*Stand By Me*’ đúng không? Vì thế rất có thể kết cục cũng sẽ giống như trong phim.” Tôi nói, nhìn gương mặt ngờ ngác của ba người khiến tôi có cảm giác mình diễn đạt chưa thật sự rõ ràng.

“Để xem nào, tức là chúng ta đang trên đường đi tìm một thi thể đúng không. Trong trường hợp này, nếu cô gái đi cùng Keita đã chết thì không phải thi thể của cô gái ấy đến giờ vẫn chưa được tìm ra sao? Tâm nguyện cuối cùng của Keita, thứ mà cậu ấy muốn chúng ta tìm thấy và chỉ có cậu ấy mới biết nó ở đâu, rất có thể chính là...”

Chuyện đó nghe thật điên rồ, nhưng nếu là thật thì tôi cho rằng đây sẽ là một kết thúc có hậu cho câu chuyện này ít nhất là vẫn hơn câu chuyện tự tử kia. Dù vậy, tôi cảm thấy bản thân có gì đó thật ngạo mạn khi tùy tiện giả định cái chết của người khác như thế.

“Vậy Keita muốn chúng ta tìm ra cô gái ấy ư...?”

“Chỉ là giả thuyết thôi.” Tôi vội vàng đính chính, thế nhưng Taiki lại ra vẻ cực kỳ đồng tình.

“Tớ thấy giả thuyết đó rất hợp lý đấy chứ. Hay chúng ta đi hỏi Kei thử xem?”

Có gì đó không đúng. Kei đang đứng ngay trước mặt Taiki cơ mà.

“Này Taiki. Sao cậu không tự hỏi Kei? Cậu ấy đang ở ngay trước mặt cậu kìa.”

Tôi vừa nói thì Taiki bỗng tỏ ra cực kỳ ngạc nhiên. Sau đó thì cả Shun cũng có biểu hiện tương tự.

“Hai người làm gì vậy, vẻ mặt thật kỳ cục.”

“À, không có gì...”

Tôi thở dài, Shun và Taiki nói dối rất tệ.

“... Hai cậu hết nhìn thấy Kei rồi phải không?” Tôi hỏi.

Tức thì hai mắt Taiki tròn xoe, còn Shun thì ngạc nhiên đến độ đánh rơi cả cái lều trên tay cậu ấy.

“Làm sao cậu biết?”

“Thì chỉ có khả năng đó thôi mà.”

Quả nhiên là vậy. Chúng tôi sẽ không nhìn thấy Kei nữa. Tôi cứ có cảm giác thứ giống như hồn ma ấy đang từ từ tan biến. Tôi đã không nhận ra.

“Ừa, Taiki và Shun không nhìn thấy Kei nữa ư...?” Miho quay lại hỏi. Cậu ấy trách mắng tại sao họ lại giấu chuyện đó, và hai người trả lời đại khái là do không muốn chúng tôi lo lắng.

Tôi nhìn Kei bằng một vẻ mặt phức tạp. Cậu ấy là một hồn ma mà tôi sẽ không còn nhìn thấy nữa. Tôi vẫn luôn muốn cậu ấy biến mất càng sớm càng tốt, thế nhưng không hiểu sao giờ đây tôi lại có những suy nghĩ như hiện tại.

“Được rồi, để tôi hỏi.”

Tôi quay sang Kei, nhưng không thuật lại câu hỏi của Taiki mà thay bằng một câu khác.

“Kei có biết cô gái kia ở đâu không?”

Hình như vai của Kei đã hơi chuyển động khi nghe tôi nói.

“... À, cái đó thì mình biết.”

“Cậu biết!?” Tôi trợn mắt. Đừng nói tới việc Kei biết, tôi còn không nghĩ là cậu ấy sẽ trả lời câu hỏi này.

“Biết nghĩa là sao?” Miho nói.

Kei không quay lại, chỉ nhún vai một cái rồi nói tiếp.

“Có nghĩa là như thế đó. Chính xác là mình biết cô gái kia đang ở đâu.”

“Nếu vậy thì...”

Nếu vậy thì, tâm nguyện cuối cùng của Keita có thật là...?

“Nơi mà chúng ta đang đến là nơi có thi thể của cô gái ấy phải không?”
Tôi hỏi.

Kei nhẹ nhàng lắc đầu:

“Chỉ đúng một nửa. Nhưng mình không thể nói cho cậu biết thêm điều gì khác nữa.”

“Sắp đến rồi.”

Chúng tôi vượt qua một bãi cắm trại, sau đó tách ra khỏi đường lên núi, rẽ vào rừng, rồi đi theo đường mòn do dấu chân động vật để lại gần một tiếng đồng hồ và cuối cùng Kei cũng chịu dừng lại.

“Ở đây kia.”

Nhờ có ánh trăng nhẹ nhẹ chiếu sáng nên chúng tôi mới có thể nhìn ra hướng mà Kei đang chỉ là phần rìa của khu rừng này. Phía ngoài khu vực ấy có một dãy hàng rào bao quanh, chính là vách núi nơi Keita đã té ngã...

Taiki là người đầu tiên vượt qua Kei và bắt đầu chạy tới chỗ đó, tiếp đến Shun và Miho cũng lần lượt đuổi theo. Chỉ có tôi là đứng lại và nhìn theo bóng dáng của ba người họ qua thân thể đã gần như trong suốt của Kei. Đột nhiên cậu ấy quay lại, nghiêng đầu nhìn tôi rồi hỏi:

“Cậu không đi à?”

“Cậu vẫn còn giấu chúng tôi chuyện gì đó.”

Tôi đã rất băn khoăn về ý nghĩa trong câu trả lời “Chỉ đúng một nửa” của Kei.

“Cậu biết rất rõ về cô gái đã đi cùng với Keita, đúng không? Vào buổi sáng ngày thứ hai, tuy Miho có hỏi nhưng cậu lại nói là không biết. Ngữ khí của

cậu lúc này cho thấy cậu thật sự biết nhưng không nói ra. Vậy thì vẫn còn chuyện khác mà bọn tôi chưa biết, đúng chứ?”

Kei thở dài nói:

“Đã đến tận đây rồi thì mình cũng không cần phải giải thích gì nữa. Sau khi tìm ra thứ kia, tự khắc cậu sẽ hiểu.”

“Trăm nghe không bằng một thấy ư? Xin lỗi, tôi là loại người làm gì cũng cần phải có lý lẽ.”

“Quả thực là vậy nhỉ.” Kei cười, để lộ vẻ mặt kiêu “Bỏ tay với cậu” rồi bắt đầu từ từ đi về phía trước. Tôi cũng đi theo cậu ấy.

“Chiếc áo khoác cậu đang mặc là của Keita à?”

Tôi nheo mắt. Đó đúng là chiếc áo đồng phục của Keita mà chúng tôi đã tìm thấy trong rừng vào ngày thứ hai, khi này tôi thấy lạnh nên Miho đã đưa nó cho tôi mượn.

“Có vẻ thế. Là cái áo ngày hôm qua Miho đã tìm thấy trong rừng.”

“Sao các cậu lại cho rằng đó là áo của Keita?”

“Là vì...” Tôi nhăn mặt.

“Vì Keita là thành viên của câu lạc bộ đi săn kinh. Hơn nữa có người đã nhìn thấy cậu ấy mặc chiếc áo này.”

“Ai nói với cậu chuyện đó?”

“Là nhân viên ở tiệm cà phê manga...”

Tôi khựng lại giữa chừng. Khoan đã. Anh nhân viên đó không nói là người nào đã mặc chiếc áo. Chính xác thì anh ta chỉ nhìn thấy có một người thôi.

“Khi cậu thay đổi cách suy nghĩ một chút, rất nhiều thứ sẽ hiện ra đấy.” Kei nói tiếp.

Thình thịch. Tim tôi đập cực mạnh. Lẽ nào... tôi đã sai. Tôi vội vã lật dòng chữ được thêu trên tay áo bên trái ra xem.

“Không thể nào...”

Tôi nhìn Miho đang đi phía trước, rồi lại nhìn Kei. Con người mở to đến mức muốn rơi cả ra ngoài.

“Nếu vậy, nếu vậy, hành trình đi tìm thi thể chính là...”

Tim tôi đập càng lúc càng mãnh liệt hơn.

“Không thể nào...”

“Đó là sự thật. Tuy nhiên, đây không phải hành trình đi tìm thi thể.”

Kei đã đi đến vách núi và dừng lại được một lúc.

Như để hướng dẫn bọn Taiki đang dáo dác nhìn quanh, cậu ấy hướng sự chú ý của chúng tôi về bóng tối đen ngòm nơi sườn núi dưới chân mình, chỉ về một điểm ở đó rồi nói:

“Kia chính là thứ mà Keita muốn các cậu tìm ra.”

Ban đầu tôi không thể nhìn thấy gì. Kei đang chỉ về hướng bên phải, khu vực đó đã bị tầng tầng lớp lớp những tán cây mọc từ phía dưới che khuất nên rất khó nhìn.

Và rồi đúng lúc ấy, mặt trăng đột nhiên lộ dạng ra khỏi những áng mây và chiếu sáng xuống dưới khu vực kia. Tôi có cảm giác rằng mình đã phát hiện ra một thứ gì đó, nằm ở ngay giữa lưng chừng vách đá, giữa những cành cây đan xen vào nhau.

Một bộ đồ phục... màu xanh dương? Và người đang mặc nó là... Một thiếu nữ gầy gò với làn da đã tái xanh.

“... Miho?”

4. Hanano Miho

Thứ Tư, ngày mười lăm tháng Bảy, hai mươi một giờ ba mươi phút tối.

Sáu ngày trước kỳ nghỉ hè của trường cao trung Futamachi, dù mùa mưa đã kết thúc nhưng trong góc phòng của tôi vẫn có một đống mớ mớ lên, chính là tôi đang nằm uể oải đến trướng cả người.

Hôm ấy tôi đã nằm trên giường suốt từ lúc đi học về. Vì tôi không xuống nhà xem chương trình tạp kỹ ưa thích vào lúc hai mươi giờ nên bố mẹ tôi đã rất lo lắng, nhưng tôi chẳng để ý đến họ lắm. Tôi cũng chẳng hề bận tâm tới việc hôm nay bị Keita cười nhạo và bị trêu cho đến tận giờ sinh hoạt câu lạc bộ vì điểm thi môn Toán vừa được trả về của tôi chỉ có hai mươi ba điểm, tôi hoàn toàn không bận tâm về những chuyện đó.

“Hầy, thật là...”

Sau một hồi lăn qua lăn lại trên giường, cuối cùng tôi cũng ngẩng dậy. Tôi khoác chiếc áo đồng phục của câu lạc bộ đi đến kinh bên ngoài áo thun rồi mặc quần đùi của Uniqlo. Tôi mặc luôn cả quần dài của bộ đồng phục, thế nhưng sau đó lại băn khoăn không biết lúc đi chạy liệu có thấy nóng không. Cơ mà sao chẳng được, cùng lắm thì lát nữa cởi ra thôi, tôi nghĩ vậy. Tối nay trời hơi lạnh nên mặc quần đùi ngay từ đầu có lẽ sẽ hơi lạnh.

“Mẹ ơi, con đi chạy một lát!”

“Cái gì, vào giờ này ư?”

Tôi nói vọng vào trong bếp, sau đó thì có tiếng ngạc nhiên của mẹ tôi truyền ra. Cũng muộn rồi, nhưng tôi vẫn quyết định đi chạy, nếu không thì có khi nằm đến qua ngày mới tôi vẫn sẽ vì hậm hực trong người mà không ngủ được mất.

“Ba mươi phút nữa con sẽ về” Tôi vừa mang giày vừa nói vọng vào phòng bếp lần nữa, sau đó ra khỏi nhà.

Hôm nay thầy giáo đã nói tôi thích hợp với cự ly dài hơn là cự ly ngắn. Tôi cũng tự nhận thức được điều đó. Thay vì trở thành một tay đua nước rút sử dụng toàn lực để phân thắng bại trong một thời gian ngắn, tôi hợp với việc chạy từ từ, chậm mà chắc hơn. Ha, ha, tôi thở hắt ra từng cơn, chạy men theo bờ sông ở ranh giới tỉnh, khoảng năm ki-lô-mét. Tôi cứ chạy một cách từ tốn, cuối cùng mất khoảng ba mươi phút để hoàn thành, nếu chạy hết sức thì sẽ mất khoảng hai mươi phút. Kỷ lục của nữ giới trong khối cao trung là mười lăm phút, nếu so với thành tích của tôi thì quả thực là một trời một vực. Giáo viên hướng dẫn của tôi đã nói, nếu thật sự muốn chuyển sang chạy cự ly dài thì thành tích mười lăm phút phải là chuyện nằm trong khả năng.

Nhưng tôi vẫn quyết định trở thành một chân chạy nước rút.

Khi tôi nói mình muốn chạy được giống như Keita, hầu hết mọi người đều hiểu sai ý của tôi và phản ứng theo kiểu “Hả?” hoặc là phì cười. Không phải thế, ý tôi không phải như mọi người nghĩ. Lý do mà tôi theo đuổi cự ly ngắn không phải vì tôi thích Keita hay vì Keita là chân chạy nước rút. Ban đầu, thứ tôi thích là dáng chạy của cậu ấy cơ. Khi Keita chạy, cậu ấy dường như không bị ảnh hưởng bởi cả trọng lực lẫn sức cản của không khí. Gió nổi lên theo từng bước chạy của cậu ấy. Khi đuổi theo bóng lưng đang chạy của Keita, tôi đã thích cậu ấy từ lúc nào không hay.

Học, học, học. Tôi thở dốc, cố gắng tăng tốc độ lên một chút. Người đã chỉ tôi đường chạy quanh sông này chính là Keita, nhưng bản thân cậu ấy có vẻ không thích chạy ở đây cho lắm. Thể lực của Keita khá kém nên cậu ấy luôn nói không với cự ly dài. Nếu cùng tôi chạy thì ngay lập tức cậu ấy sẽ kiệt sức. Dù vô đối ở môn nước rút nhưng hề chạy đường dài là rất nhanh Keita sẽ bị đuổi, nếu chạy Marathon thì cậu ấy còn thua cả một đứa con gái như tôi.

Vụ đó thì thật không ngầu chút nào.

Điểm nào của Keita ng ầu, điểm nào không ng ầu, từ ngày xưa tôi đầu đã biết rõ.

Tôi băng qua một cây cầu và tách ra khỏi con đường dọc bờ sông. Không khí của trời đêm mùa hè ẩm và đặc, nhưng bù lại có gió rất mát. Ở trên bầu trời, những ngôi sao đang tỏa sáng lấp lánh. Tôi bắt đầu thấy nóng nên kéo khóa áo khoác xuống một chút. Rẽ vào con phố quen thuộc, tôi hướng về phía nhà mình. Chạy ngang qua khu nhà Rino, một lúc sau, tôi đã đến gần nhà của Keita.

Học học... Tôi dừng lại. Ở ngã rẽ phía trước ngôi nhà có ghi “Nhà Yuuki”, tôi lơ mơ trông thấy một đứa con trai đang lén lén lút lút đi vào ngã rẽ đó, trên lưng vác một cái ba lô to tổ bố.

“... Keita?”

Chẳng lẽ tôi nhìn nhầm? Thế nhưng cái ba lô ấy là tôi đã cùng Keita đi mua nên không thể nào nhầm được, chính là cái ba lô dùng để mang đi khi cắm trại.

Tôi tăng tốc chạy đến cuối đường, nấp vào sau một bức tường rồi nhìn ra ngoài đường cái. Đó là bóng dáng người con trai tôi đã cực kỳ quen thuộc. Mái tóc đen hơi quăn, tay chân mảnh khảnh, cái lưng hơi khòm...

“Keita?”

“Không thể nào!”

Người bạn thân từ thuở nhỏ của tôi kinh ngạc đến mức gần như nhảy cẫng lên, làm cho cái túi ngủ được cột vào ba lô rơi xuống đất đánh “bịch” một tiếng.

“Mi-Miho, tại sao... cậu luôn biết xuất hiện một cách cực kỳ đúng lúc thế hả?” Keita lầu bàu.

Hai đứa ngồi trên ghế trong công viên vào buổi tối trông thật giống như một cặp đôi, đi đầu này khiến cho tôi có chút hồi hộp. Vì cả người đang đứng mồi hôi nên tôi ngồi cách cậu ấy xa ra một chút.

“Rốt cuộc thì sao cậu lại đi chạy vào giờ này thế?”

Là lỗi của cậu đấy, tôi định nói như vậy nhưng rồi lại thôi. Thế nào cậu ấy cũng sẽ trêu tôi tiếp cho xem.

“Câu đó phải hỏi Keita mới đúng, cái ba lô kia là sao?” Tôi chỉ vào ba lô của Keita, nó căng phồng một cách kỳ cục, rốt cuộc thì cậu ấy đã nhét những gì vào trong đó vậy.

“Không có gì cả.”

“Dem cả túi ngủ thế kia mà còn bảo là không có gì.”

“Đã bảo là không có gì hết mà.”

“Cậu định đi đâu vào giờ này à?”

“Chẳng đi đâu cả.”

“Lại định làm trò gì ngốc nghếch nữa phải không?”

Keita im lặng, biểu hiện của cậu ấy hôm nay hơi lạ.

Tôi kéo khóa áo khoác lên vì cơ thể ướt mồi hôi của tôi bắt đầu thấy lạnh. Mấy giờ rồi nhỉ? Tôi đã để điện thoại di động ở nhà nên không thể xem giờ, nhưng chắc chắn đã hơn ba mươi phút trôi qua. Bố mẹ tôi hẳn là sẽ thấy lo, tuy vậy nhưng tôi vẫn ngồi dán mắt vào ghế đá công viên, không thể cứ thế mà bảo Keita rằng tôi sẽ về được.

“Cậu đã đọc quyển ‘Bí mật của Claudia’ chưa?” Đột nhiên Keita lên tiếng, giọng nhỏ như đang thì thầm, tôi ngạc nhiên ngẩng đầu lên.

“Rồi.”

Tôi đọc ‘*Bí mật của Claudia*’ từ hồi trung học, chính Keita là người đã cho tôi mượn quyển sách ấy.

“Là quyển mà trong đó cô gái nhân vật chính đã dắt theo cậu em trai của mình đi khỏi nhà và đến sống trong viện bảo tàng mỹ thuật phải không?”

“Đúng vậy.” Keita gật đầu.

“Miho có nghĩ việc sống trong viện bảo tàng mỹ thuật thật sự khả thi ở ngoài đời không?” Đột nhiên Keita hỏi tôi một câu hết sức lạ lùng.

“Hả, tất nhiên là không thể rồi, cả địa điểm lẫn thời đại đều khác...”

Đang nói giữa chừng thì tôi chợt nhận ra một chuyện. Chiếc ba lô chất đầy đồ, bộ dạng lén lút không để cho người khác phát hiện, thời điểm tối muộn, câu chuyện về viện bảo tàng... không lẽ nào...

“Bỏ nhà...”

Tôi thờ người ra. Keita không trả lời.

“Cậu định bỏ nhà đi à... ?”

Lần này Keita nhẹ nhàng gật đầu, còn tôi đứng phất dậy.

“Tại sao? Vì lý do gì mà cậu muốn bỏ nhà đi?”

Keita cười, khó nhọc nói:

“Miho không hiểu được đâu.”

“Tớ không hiểu nên mới hỏi cậu đó!” Tôi nói lớn. Giọng nói của tôi vang vọng khắp trong công viên không người.

“Không phải thế. Dù tớ có nói thì cậu cũng không hiểu được đâu.”

Trong giọng nói lạnh lẽo của Keita có gì đó như là đang đồ kị.

“Bố mẹ Miho đều là những người thật sự tuyệt vời, đều thương Miho, nói sao nhỉ, nhìn ba người có cảm giác rất giống một gia đình. Từ hội thao cho đến hội diễn nghệ thuật hai bác đều đến để cổ vũ cậu, thế nên cậu không hiểu được đâu, cái cảm giác không hề muốn ở nhà đó...”

“Tớ h...”

Ngay từ khi còn nhỏ, nhiều lần Keita đã tỏ ý không muốn về nhà dù trời đã tối. Cậu ấy rất ít khi nói về chuyện gia đình mình. Bố mẹ cậu ấy cũng hầu như chẳng bao giờ xuất hiện ở những buổi họp phụ huynh của trường.

“Tớ...” Tôi không thể nói hết câu “Tớ hiểu” mà thay vào đó là:

“Tớ không hiểu...” Tôi lén bần, ghen ngào như sắp khóc.

“Lúc nào Keita cũng chỉ cười và nói với tớ rằng chẳng có gì. Tớ không hiểu, nếu Keita không nói cho tớ biết thì làm sao mà tớ hiểu được.”

“Ừ nhỉ, xin lỗi cậu.”

Keita cười, ra chiều đang cảm thấy có lỗi, nhưng dường như trên gương mặt cậu ấy có nét gì đó đượm buồn. Tôi bỗng thấy lòng mình đau nhói.

“Thế cậu định khi nào sẽ về?” Tôi hỏi. Keita vẫn đang mang vẻ mặt bối rối kia.

“Claudia trong truyện có về nhà không?”

Claudia, cô gái đã bỏ nhà đi, là nhân vật trong quyển sách mà Keita nhắc đến khi nãy.

“Claudia có về. Cô ấy đã... tìm thấy một thứ gì đó quan trọng, đã rất mãn nguyện và sau đó thì về nhà... Hình như câu truyện kết thúc như thế.”

Tôi không nhớ rõ, chỉ nhớ mang máng hình như chìa khóa của câu chuyện ấy là một bức tượng.

“VẬY Ờ.” Keita gật gù.

“Thế thì tớ sẽ về trước khi hội thao toàn quốc bắt đầu.”

Tổng duyệt đến tận tháng Tám mới diễn ra, vẫn còn khá lâu nữa mới đến hội thao.

“Còn tập luyện thì sao?”

“Tớ sẽ cố gắng tự tập.”

“Còn cơm nước?”

“Tớ sẽ ăn đầy đủ mà.”

“Còn chỗ ngủ?”

“Tớ sẽ lo được.”

“... Nghĩa là cậu chưa có kế hoạch nào cụ thể à?”

“Claudia cũng làm gì có kế hoạch.”

Đó là vì Claudia đến sống trong một viện bảo tàng, nên không cần một kế hoạch quá chi tiết, hình như là vậy, tôi không nhớ rõ câu chuyện ấy lắm, nhưng dù gì đó cũng là giả tưởng, không phải đời thật.

“Tớ chỉ muốn ở một mình.” Keita khẽ nói.

“Tớ muốn sống một mình.”

Câu nói này không phải câu nói ta thường nghe từ một cậu bé bỏ nhà đi bụi, mà là câu nói của một người đang vứt bỏ chính gia đình mình.

“Không được đâu, chúng ta chỉ mới có mười sáu tuổi.”

“Tớ mười bảy rồi, đã hoàn toàn trưởng thành.”

Tôi không chịu nổi cái vẻ mặt ráo hoảnh đó của Keita, giấu môi lên cái:

“Chúng ta có thể lớn về mặt thể xác, nhưng sự thật thì vẫn là trẻ con thôi.”

Chỉ có trẻ con mới cố làm ra vẻ người lớn, người lớn đích thực không làm chuyện đó.

“Cũng có thể.” Keita cười nhạt tỏ vẻ đồng ý với tôi.

Tôi đi theo Keita rời khỏi công viên, trong đầu nghĩ đến rất nhiều chuyện, nào là phải nói gì đó, phải ngăn cản cậu ấy... Thế nhưng mỗi khi mở miệng định nói thì thứ thoát ra ngoài chỉ có không khí.

“Cậu định đi theo tớ đến bao giờ hả?” Keita quay lại và nói với tôi.

“Quay về đi.” Cuối cùng tôi cũng nói ra được.

Keita ngoảnh mặt đi chỗ khác, có vẻ như đã hạ quyết tâm, tấm lưng vui tươi mọi khi của cậu ấy giờ chẳng còn chút sức sống nào hết.

“Keita... giận bố mẹ đến thế sao?” Tôi bất giác hỏi. Tôi đã nhiều lần để ý đến chuyện đó, nhưng chưa bao giờ hỏi.

Trước đây mỗi khi tôi đề cập đến vấn đề này là Keita đều nhanh chóng chuyển đề tài, cứ như đang muốn né tránh vậy.

“Ừ... Quan hệ của tớ với họ, nói sao nhỉ, không tốt...” Keita thở dài nói. Vừa rồi có lẽ là lần đầu tiên tôi được nghe những lời thật tâm của Keita, một giọng nói thật yếu đuối.

“Từ lúc còn nhỏ đến giờ tớ đã luôn ghét căn nhà đó. Bố mẹ tớ suốt ngày cãi nhau vì stress, tớ không có nơi nào để đi. Sau khi họ ly hôn, tớ thành nơi để ông bố trút giận, cảm giác còn tệ hơn so với trước.”

Tôi hít một hơi. Tôi không hề biết việc bố mẹ Keita đã ly hôn.

“Nhà Miho thì hoàn toàn ngược lại, tớ nói đúng chứ? Khi này tớ bảo Miho không hiểu được là ám chỉ chuyện đó. Quả thực cậu không thể hiểu phải

không?”

Keita quay lại nhìn tôi, nét mặt đầy nghiêm túc, người ta chỉ thấy biểu hiện này của Keita vào những lúc cậu ấy thi đấu.

“Cậu nên về mau đi. Giờ này hẳn họ đang lo lắng cho cậu lắm đấy.”

Tôi đứng sững lại. Một lần nữa Keita quay về phía trước và lăm lăm cất bước. Bóng lưng đeo ba lô của cậu ấy rời khỏi tôi mỗi lúc một xa, dần dần hòa làm một với màn đêm đen rồi cuối cùng là hoàn toàn biến mất, không còn nhìn thấy chút gì nữa.

Keita đã bỏ đi rồi. Trong lòng tôi chợt dấy lên một nỗi lo, rằng có thể cậu ấy sẽ cứ thế mà không trở về. Tôi rất muốn đuổi theo, rất muốn ngăn cậu ấy lại. Nếu Keita không dừng bước thì ít nhất tôi vẫn muốn đi cùng cậu ấy. Tôi không muốn để Keita một mình. Tôi sợ rằng nếu tôi cứ để cậu ấy đi một mình như thế, không chừng cậu ấy sẽ chết mất. Keita rất dễ cảm thấy cô đơn, cậu ấy giống như một chú thỏ vậy, mỗi khi chỉ có một mình, chú thỏ ấy sẽ trở nên rầu rĩ và chết đi.

Nhưng rồi nếu tôi đột nhiên biến mất thì bố mẹ tôi sẽ nghĩ gì đây. Còn Taiki, Rino và Shun nữa. Phải nói với mọi người. Nhưng tôi lại không mang theo điện thoại. Không mang cả ví.

Phải chỉ, chỉ là giả tưởng thôi, phải chỉ có đến hai tôi, tức là có thêm một tôi nữa, thì tình huống này sẽ được giải quyết ổn thỏa. Tôi ở đây lúc này sẽ đuổi theo Keita, còn một tôi nữa sẽ quay về nhà. Như vậy sẽ không ai phải buồn cả, đó là cái kết viên mãn nhất, chỉ có đi thôi...

Đó là một việc bất khả thi.

Xin lỗi...

Tôi nhủ thầm trong lòng, rồi ngẩng đầu lên. Bóng dáng của Keita vẫn còn trong tầm mắt tôi.

“Đợi đã!” Tôi hét lên, đồng thời bắt đầu cất bước.

“Tớ... tớ cũng đi cùng với Keita.”

Nhất thời, tôi có cảm giác như mình nghe được đằng sau có âm thanh của tiếng quay gót, thế nhưng tôi đã không xoay người lại.

Về mặt của Keita cực kỳ khó chịu và bất mãn. Cậu ấy nhíu mày lên tiếng mắng và tìm đủ mọi cách để xua tôi về, thế nhưng tôi vẫn cứ cứng đầu bám theo. Vì phải mang cái ba lô to quá cỡ nên Keita dù bình thường có nhanh đến đâu thì lúc này cũng không thể nào bỏ chạy được, hơn nữa nếu chạy cự ly dài thì tôi mới là người nhanh hơn.

Bây giờ đã là ban đêm nên cả tàu điện lẫn xe buýt đều không có, không biết Keita định đi đâu. Cậu ấy cứ đi lòng vòng khắp Futamachi một cách vô định, giống như muốn làm cho tôi bỏ cuộc hoặc tìm cách cắt đuôi tôi vậy. Keita cũng không quay lại hướng nhà mình và cả nhà tôi, vì nhà chúng tôi gần nhau nên có lẽ cậu ấy sợ bị người quen bắt gặp.

Mãi một lúc sau, khi chúng tôi đi đến gần nhà ga Futamachi, Keita mới dừng lại. Cậu ấy ngẩng phịch xuống và thở dốc, dù là thành viên của câu lạc bộ điền kinh nhưng cậu ấy lại không có nhiều thể lực, chỉ đi một lát là đã đuối sức rồi.

“... Cứ thế này thì trời sẽ sáng mất.” Keita thì thào, tôi tưởng cậu ấy đang độc thoại nhưng dường như không phải.

“Nếu Keita về thì tớ cũng về” Tôi nói, trong lòng cảm thấy áy náy.

“Tớ không về” Keita ngoan cố trả lời.

“Đã đến mức này, tớ không thể quay về” Keita nhìn trời rồi nói tiếp.

Bầu trời đêm ở đô thị bị mây che gần hết nên không thể thấy được sao, họa hoằn lắm thì mới nhìn ra được những ngôi sao sáng nhất. Số những ngôi sao thực sự tỏa sáng chỉ có thể đếm bằng mấy đầu ngón tay, thế nhưng tôi vẫn cảm thấy chúng thật đẹp. Keita thì lại nhắm mắt nhìn, ra chiều không hứng thú lắm.

“Bầu trời bẩn quá.”

“VẬY Ậ?”

“Ừ, rất bẩn. Chẳng thấy được gì ngoài mấy khoảng không, không khí thì đầy bụi nên chỉ phản chiếu được ánh sáng của thành thị, còn bầu trời thật sự đã hoàn toàn bị che khuất mất rồi.”

Thì ra là vậy, đi đâu này bản thân tôi vốn không hiểu rõ.

“... Cũng khá giống với tớ đây.” Keita nói.

“Nghĩa là sao?”

“Là tiếng lòng. Bấy lâu nay tớ đã giấu nó đi.”

“Tại sao lại thế?”

“Vì xấu xí quá mà.”

“Thật ậ?”

“Thật.”

Nét mặt của Keita trở nên ảm đạm.

“Nếu cứ để ý đến chuyện gia đình và than vãn về chúng thì thật quá khó coi phải không?”

“Cậu không cần phải giấu.” Tôi nói. “Cứ việc nói ra những đi đâu cậu muốn nói. Khư khư ôm vào lòng chẳng tốt cho sức khỏe đâu.”

Nghe tôi nói vậy, Keita liền chìm vào trong im lặng. Cậu ấy là con người như thế, rất thích làm ngược lại với lời khuyên của người khác.

Tôi cũng thử nhìn lên bầu trời đêm đầy mây ở thành thị, chẳng thấy nổi ngôi sao nào ngoài những ngôi sáng nhất và chỉ có vài ba ngôi sao đủ sáng

để có thể nhìn thấy. Dù vậy tôi vẫn nghĩ bầu trời này thật đẹp, nếu có bầu trời nào khác đẹp hơn thì tôi cũng muốn xem thử.

“... Thì ra là thế.” Đột nhiên tôi nghĩ thông suốt.

“Này, Keita. Nếu không biết đi đâu thì lên núi Karasuchou đi.”

Keita tròn mắt nhìn tôi.

“Karasu... gì cơ?”

“Karasuchou. Là ngọn núi mà chúng ta đã chọn làm địa điểm cắm trại đó. Cậu từng nói thích ngắm sao đúng không, lên đây một chuyến để xem ngắm sao xong cậu cảm thấy thế nào.”

“Tần này thì...” Keita nói, trên mặt lộ ra vẻ chán chường.

Nói được nửa câu, Keita lại ngẩng đầu lên nhìn trời. Bầu trời mờ đục dày đặc mây. Bầu trời đầy sao thực sự được giấu ở đằng sau làn khói bụi thành thị, giống như cảm xúc thật của Keita vậy.

“... Không, tớ muốn xem.” Keita lẩm bẩm, còn tôi thì phì cười.

“Đi thôi. Tớ sẽ đi cùng cậu.”

Keita mỉm cười nhìn tôi, đây là lần đầu tiên trong buổi tối hôm nay cậu ấy cười một cách bình thường như thế.

Sáu giờ sáng, thứ Năm, ngày mười sáu tháng Bảy.

Ngày thứ nhất.

Keita không đem nhiều tiền còn tôi hiện tại không một xu dính túi, cho nên chúng tôi quyết định cả tàu điện lẫn xe buýt đều không đi. Dù gì chúng tôi cũng không khẩn trương và không có một mục tiêu rõ ràng cụ thể. Trong đông đông mà Keita nhét vào cái ba lô to tướng của cậu ấy có một tấm bản

đồ, nhờ nó mà chúng tôi xác định được đường lên núi Karasuchou. Đoạn đường trông tương đối dễ, chỉ việc đi dọc theo đường ray tàu hỏa đến “thị trấn” rồi từ đó đi theo đường quốc lộ là sẽ đến được ngọn núi ấy.

“Cậu thật sự đi cùng tớ à?” Keita đã hỏi tôi câu này không biết bao nhiêu lần rồi.

“Chùng nào Keita về thì tớ mới về” Tôi cũng lặp lại câu trả lời cũ. Keita nghe xong thì ngoảnh mặt đi rồi xách lại chiếc ba lô trên lưng một cách quả quyết.

“Để tớ cầm một ít cho.” Tôi nói trong lúc chìa tay qua.

“Được rồi. Đỡ nặng thế này sao để cho con gái cầm được.” Keita ra vẻ quật cường nói, thế nhưng sau đó tôi vẫn tự ý đến tháo cái túi ngủ được cột vào ba lô của cậu ấy xuống.

“Này này.”

“Được rồi được rồi. Dù sao cậu cũng đâu có đủ thể lực.” Tôi cười đáp.

Keita làm vẻ mặt hờn dỗi mà tôi ít khi được thấy. Tuy cậu ấy lúc nào cũng cười nhưng có lẽ cũng muốn thể hiện ra những vẻ mặt khác của mình. Như buồn hoặc đau khổ chẳng hạn.

Sau khi chúng tôi đi men theo đường ray được một lát, mặt trời của buổi sáng mùa hè đã bắt đầu ló dạng. Từ đâu đó vang lên tiếng chương trình thể dục buổi sáng trên radio. Keita nhắm theo tiếng nhạc bằng giọng mũi, đến giữa bài thì vẫn là nhạc của chương trình thể dục, nhưng sau đấy lại biến thành một bài hát khác. Bài hát này tôi biết khá rõ, là bài “*Stand By Me*” của Ben E. King.

“Tại sao lại là ‘*Stand By Me*’?”

“Hửm?”

“Bài nhạc đang bật là của chương trình thể dục buổi sáng cơ mà.”

“À... Tại vì đi dọc theo đường ray thế này làm tớ nhớ đến một bộ phim.”

Keita không giỏi tiếng Anh nên chỉ ngân nga giai điệu bằng mũi, mà chắc cũng do cậu ấy không thuộc lời bài hát nữa. Thấy thế tôi bèn hát lời bài hát theo giọng Keita, cậu ấy lập tức quay sang nhìn tôi với vẻ mặt ngạc nhiên.

“Cậu thuộc lời ư?”

“Ừ, lời bài hát cũng đâu có khó, hồi trung học cậu chưa từng hát bài này à?”

“Dù có từng hát đi nữa thì tớ cũng chẳng nhớ nổi.”

“Đó là bởi ở lớp cậu không tập trung nghe giảng đấy.” Tôi chọc Keita, thế là cậu ấy khịt khịt mũi.

“Tiếng Anh thì có ích gì cho cuộc sống chứ, kể cả việc đến trường cũng đâu có ích. Trường học đâu có hướng dẫn cho chúng ta cách làm người lớn.”

“Nếu muốn trở thành người lớn thì cậu lại càng phải đến trường.” Tôi nói với vẻ mặt cực kỳ đắc ý.

“VẬY À?”

“Đúng vậy.”

Vì chúng ta cần phải học để có được đi ầu đó. Có lẽ là vậy. Chắc chắn là vậy. Có thể thế.

Không biết Keita có đồng ý với đi ầu mà tôi vừa nói hay không, cậu ấy bắt đầu ngêu ngao nhảm theo lời bài hát cùng tôi.

Chúng tôi đi suốt từ sáng đến chiều, hình ảnh thành phố nhỏ Futamachi càng lúc càng lui lại về phía xa. Trước mắt tôi dần hiện ra dãy nhà cao tầng san sát nhau, chính là nơi gọi là “thị trấn”. Bình thường thì có thể đến đây bằng tàu điện. Lần gần nhất tôi đến đây là lần đội đi ền kinh thi đấu trên sân khác, tuy nhiên cả đội cũng chỉ đến đây để đổi xe thôi.

“Mà này Keita... Giữa cậu và Shun đã xảy ra chuyện gì vậy, tớ chưa được nghe kể chi tiết.”

Bỗng nhiên Keita nhìn tôi chăm chăm, vẻ mặt đó nghĩa là gì đấy.

Từ lúc Keita được chọn đi thi hội thao toàn quốc đến nay, cậu ấy và Shun không hề nói chuyện với nhau dù chỉ một câu, Keita vẫn chưa trả lời rõ ràng với tôi về chuyện đó.

“Vậy à?” Keita đưa một tay lên ôm lấy phía sau đầu. “Chỉ là chuyện nhỏ thôi, cậu không cần phải để ý đâu.”

Sau đó Keita nói cho tôi biết rằng cậu ấy bị Shun oán hận.

“Oán hận ư?”

“Cậu ấy nói với tớ là phải chi không có tớ trên đời này thì có khi cậu ấy đã được chọn... Đại loại thế.”

“Ồ...”

Cũng đúng, một người ghét thua cuộc thường sẽ nói ra những câu như vậy, tôi có thể hiểu được.

“Có vẻ như Shun xem cậu là đại kình địch nhỉ.”

“Tớ biết. Bản thân tớ cũng rất nể Shun, tài năng về tốc độ của cậu ấy không khác tớ là mấy. Nhưng mà, nguyên nhân khiến Shun oán hận tớ đến thế có lẽ không phải chỉ có chuyện đó...” Keita nói, trên mặt lộ ra vẻ chưa chắc chắn không giống với cậu ấy chút nào.

“Có lẽ cậu ấy ghét tớ. Từ hồi năm nhất đến giờ, cậu ấy luôn nhìn tớ bằng một ánh mắt rất dữ tợn.”

Tôi bật cười ha hả, cảnh tượng đó đúng là tôi đã nhìn rất quen.

“Đó là ánh mắt của địch thủ khi nhìn nhau đúng không, là do Shun không muốn thua cuộc nên mới như thế. Nhưng mà không phải cậu ấy ghét cậu

đâu, chắc chắn đó.”

“Vậy sao?”

“Đúng thế.” Tôi gật đầu một cái thật sâu. “Nhất định Shun cũng biết rõ mình đã nói ra những lời không đúng và muốn xin lỗi cậu đấy.”

Nghe xong, Keita nhìn tôi nở một nụ cười khả ái rồi hỏi “Làm sao mà Miho biết”.

Trên những tòa nhà cao tầng ở “thị trấn”, ánh nắng ban chiều bị phản chiếu đang từ từ ngả sang một màu đỏ thiên thảo.

Thứ Sáu, ngày mười bảy tháng Bảy, mười giờ sáng.

Ngày thứ hai.

Tối hôm qua chúng tôi đã trú lại ở một tiệm cà phê manga. Keita bảo rằng cậu ấy được Taiki chỉ cho nơi đó, ban đầu tôi có hơi e ngại, nhưng vào trong rồi mới thấy cũng không đến nỗi tệ. Chúng tôi được phép sử dụng phòng tắm. Thậm chí là khi nhìn thấy bộ đồng phục của tôi anh nhân viên trong tiệm cũng không xét nét gì. Việc này tôi không nói cho Keita nghe bởi tôi có cảm giác cậu ấy sẽ không thích chuyện để lại dấu vết như thế.

Khi nhìn một vòng quang cảnh của thị trấn xa lạ, tự nhiên trong lòng tôi dấy lên một cảm giác tội lỗi muộn màng vì đã bỏ nhà đi cùng với Keita. Giờ này hẳn gia đình tôi đang đồ xô đi tìm, thậm chí còn đệ cả đơn báo mất tích. Cả Keita cũng biến mất, ở trường học chắc là đang ăn ỉm.

Chợt nhận thấy Keita muốn nói gì đó, tôi bèn gấp gáp cất bước vượt lên trước. Giờ này mà nhớ nhà thì hẳn còn hơi sớm.

Sau khi ra khỏi “thị trấn” được một ngày thì chúng tôi đi bộ dọc theo đường quốc lộ, ở phía ngoài là xe ô tô đang chạy qua nườm nượp. Trời hôm nay nhiều mây, thế nhưng cái nóng của mùa hè vẫn không chút nào

thuyền giảm, m òhôi tuôn như thác chảy dài trên da tôi. Tôi vừa thấy nóng vừa thấy mỗi chân vậy mà Keita không nói năng gì. Người ghét vận động như cậu ấy vào lúc như thế này lại đặc biệt tỏ ra không muốn chịu thua.

Vượt ra khỏi sự huyên náo của nơi đô thị, cảnh vật dần trở nên khác hơn. Không đến mức là cảnh nông thôn nhưng rất yên bình, có chút giống Futamachi. Ở cuối con đường này là biển. Tôi biết, dù chưa đến đó bao giờ.

“Taiki ấy...” Tôi chợt nhớ ra một chuyện. “Thật ra cậu ấy muốn đi biển cơ, nhưng rồi lại thôi.”

“Biển ư?” Keita trả lời chậm chạp làm tôi phì cười.

“Nếu Keita không bảo muốn đi leo núi thì Taiki đã lập kế hoạch đi biển rồi đấy.”

“Vậy là lỗi của tớ à.” Keita cười khở đáp, sau đó đột nhiên lại tỏ ra nghiêm nghị, dường như cậu ấy cũng vừa mới nhớ ra chuyện gì đó.

“Nhắc đến Taiki mới nhớ.”

Tôi “Ừm” một tiếng, nhẹ nhàng tiếp lời Keita.

“Miho này.”

“Hửm?”

“Taiki ấy.”

“Sao cơ?”

“Taiki...”

“Hả?”

Hai chúng tôi lặp đi lặp lại cùng một từ với sắc thái khác nhau cứ như hai cái máy bị hỏng. Keita mở miệng, có vẻ định nói “Taiki ấy” thêm một lần

nữa, thế nhưng cuối cùng lại quay mặt đi chỗ khác.

“... Cậu ấy đã thổ lộ chưa?”

Tôi chớp mắt, nhất thời không hiểu ý nghĩa của câu hỏi đó.

“Sao cậu lại hỏi vậy?”

“Có lẽ...” Keita nói, vẫn nhìn vào một hướng khác.

“Có lẽ cậu ấy thích Miho.”

Tôi lại chớp mắt lần nữa.

“Vậy... sao?”

Keita nhìn tôi bằng một vẻ mặt đần thối.

“Thì mỗi lần đến sân điền kinh chờ tở tập xong, lúc nào cậu ấy cũng nhìn Miho còn gì! Taiki luôn luôn nhìn theo cậu.”

“Không thể nào.”

“Là thật đấy. Hồi tháng Sáu cậu ấy còn nói dối nữa, nhớ không?”

“Nói dối?”

“Ừ. Hôm đó Taiki biết sự thật nhưng vẫn nói với Miho là tở không có ở tầng bốn, hẳn là vì cậu ấy đau lòng khi thấy cậu quan tâm đến một đứa con trai khác.”

Tôi ngậy người ra.

“Gì chứ, Miho sẽ không để ý tới mấy chuyện đó đâu nhỉ.”

Trên mặt Keita thoáng hiện vẻ bất mãn, cậu ấy cần chai nhựa đựng nước lên tu ừng ực một hơi rồi nói tiếp.

“Không phải thế...”

Đang nói đến nửa chừng thì có tiếng mưa rơi lộp độp. Chúng tôi phải vội vàng tìm một mái nhà để chui vào tránh mưa, câu chuyện đang nói dang dở cứ thế mà trôi vào quên lãng.

Keita có chút vui vẻ khi nói với tôi rằng tối nay chúng tôi sẽ phải ngủ ở ngoài trời trong khu rừng ven đường quốc lộ. Giữa đường, chúng tôi phát hiện ra một tấm biển cảnh báo về sự xuất hiện của lợn rừng.

“Miho, giữ bên đó lại đi.” Keita vừa kéo căng lều vừa lên tiếng gọi tôi. Tôi không trả lời mà tập trung giữ chặt giá đỡ.

Sau khi dựng lều dành cho một người và trải túi ngủ xong xuôi, Keita quệt mồ hôi trên trán với vẻ cực kỳ mãn nguyện.

Chúng tôi ăn tối bằng thức ăn mua ở cửa hàng tiện lợi, sau đó vì tôi đã thua Keita trò kéo búa bao nên phải chui vào túi ngủ còn Keita thì được nằm trong lều. Vì cộm nên tôi cởi bớt áo ngoài ra rồi vắt vào một cái cây gần đó cho dễ ngủ.

“Này.” Keita đột nhiên mở miệng.

“Rốt cuộc câu trả lời của cậu cho câu hỏi lúc nãy là gì?” “Hả? Chuyện gì mới được?” Tôi hỏi lại.

“Taiki đã thổ lộ với cậu hay chưa?”

“À...”

Tôi cứ đinh ninh là câu chuyện này đã kết thúc ở đó.

“Cậu ấy chưa thổ lộ với tớ.” Tôi nhỏ giọng trả lời.

“Thật không?”

“Cậu nghi ngờ cái gì thế? Là thật đó. Chưa có gì xảy ra cả.”

Keita nhìn tôi với ánh mắt dò xét, như muốn nói “Thật không đấy?”. Đa nghi quá. Thực sự là không có gì xảy ra mà. Không gì cả.

“Sao cậu lại hỏi tớ về chuyện đó?”

Vẻ mặt của Keita một lần nữa trở nên nhăn nhó, vẻ chua chát kia quả thực là không hợp với cậu ấy chút nào.

“Ừ thì... chỉ là... do tớ tò mò thôi. Thật là chưa có gì không đấy?”

“Thì tớ đã nói thế rồi còn gì.” Tôi đâm bực thật sự, ngữ khí có phần hung hăng. Keita hơi ngạc nhiên, rồi sau đó khẽ gật đầu.

“Nếu vậy..

Đây là câu mà Keita thường hay nói trước khi chuẩn bị hỏi một chuyện gì đó rất hệ trọng.

“Giả sử thôi nhé. Nếu Taiki tỏ tình với Miho thì Miho sẽ làm gì?”

Làm gì ư?

Trong đầu tôi hiện lên gương mặt của Taiki, cao ráo, là trung tâm của lớp, nổi tiếng, hòa đồng, chu đáo và là ngôi sao của đội bóng chuyền. Chỉ dùng từ “ngầu” có lẽ là không đủ để lột tả hết về Taiki, thế nhưng tôi lại không có cảm giác gì với cậu ấy cả. Taiki rất tuyệt và chân thành. Nhưng mà tôi không hề rung động trước cậu ấy, khác hẳn với “ai kia”...

“Chuyện đó thì tớ không biết.”

Thật ra tôi đã biết rất rõ câu trả lời, thế nhưng lại nói với Keita một câu khác. Keita nghe xong thì không nói gì, kể cả âm ừ cũng không. Tôi định hỏi lại cậu ấy là “Keita có thích Rino không?” nhưng rồi lại thôi. Từ khi vào cao trung, Keita và Rino thường hay trao đổi với nhau những ánh nhìn đầy ẩn ý. Tôi không thể hỏi thẳng Keita đi đâu đó, vì dù câu trả lời có là gì đi nữa thì tôi cũng sẽ không thể tiếp nhận bằng một tâm thái lãnh đạm được.

“Những ngôi sao kia đẹp quá nhỉ.”

Cuối cùng, đó là câu mà tôi đã nói.

Chúng tôi trở mình sang tư thế nằm ngửa, trước mắt là bầu trời đầy sao rộng miên man, nhìn giống như ảnh chụp panorama ⁽⁶⁾ dù có đôi chỗ bị cành cây che khuất. Bầu trời cực kỳ quang đãng, cứ như cơn mưa hời sáng chưa từng xuất hiện.

“Từ đây đến núi Karasuchou còn khá xa, nhưng mà quang cảnh ở đây vẫn rất đẹp.”

Keita không trả lời tôi.

Tôi quay sang bên cạnh nhìn và cũng chìm vào yên lặng. Keita đang mở to đôi mắt nhìn lên bầu trời, cả bầu trời sao đều được thu vào bên trong đôi đồng tử lấp lánh của cậu ấy.

Ngày mười tám tháng Bảy, mười một giờ năm mươi phút trưa.

Ngày thứ ba.

“Nhìn kia. Kia chính là núi Karasuchou.” Keita so sánh bản đồ và cảnh quan rồi chỉ vào một ngọn núi. Sau khi leo trèo vất vả cả buổi sáng, từ đỉnh núi nơi chúng tôi đang đứng có thể nhìn thấy một ngọn núi khác được bao phủ bởi một màu xanh lục rất gợi nhắc tới hình ảnh mùa hè.

“Ồ. Ngọn núi đó cao quá nhỉ.” Tôi bình luận.

“Không biết có cao hơn một nghìn mét so với mực nước biển không?” Keita vừa đo đạc gì đấy trên bản đồ vừa nói, kèm theo một câu cực kỳ lạ lùng.

“Mấy chỗ cao thế này dễ liên tưởng đến ‘Shi’ lắm.”

“Shi?”

Đồ Rê Mi Pha Son La Si? Nếu thế thì đúng là cao thật.

Keita lắc đầu nguầy nguậy.

“Không, là ‘Shi’ trong ‘Shinigami’ (Tử thần) ấy.”

“Tại sao lại thế?” Tôi nhăn mặt hỏi.

“Ừm... Tại vì... nó gắn với thiên đàng. Ngoài ra thì nó còn làm rối liên tưởng đến việc nhảy xuống vực tự sát.”

“Này, thôi đi.”

Keita đôi khi có những suy nghĩ và lời nói cực kỳ lạ lùng, khiến cho tôi cảm thấy rất khó chịu.

Không biết cậu ấy có nghe tôi nói gì không mà lại nhìn lên trời, đi ầm tĩnh hỏi.

“Này, Miho.” Ngữ khí của Keita vô cùng nhẹ nhàng. “Đã bao giờ cậu cảm thấy muốn chết chưa?”

Từ lúc bắt đầu leo lên núi Karasuchou, biểu hiện của Keita đã có một chút thay đổi. Bầu không khí xung quanh cậu ấy cứ u ám giống như bị bao trùm bởi một bóng đen mờ ảo, cực kì khó bắt chuyện. Tôi nghĩ con người thật sự tỏa ra hào quang, có loại hào quang vui vẻ và loại hào quang buồn bã, còn vòng hào quang của Keita hiện tại thì đã chuyển sang màu xám xịt và tràn đầy chết chóc.

“Này, Keita. Cậu định làm gì sau khi ngấm sao?” Tôi hỏi, cố gắng giữ cho ngữ điệu và giọng nói của mình nhẹ nhàng hết mức có thể, giống như cách mà Keita đã hỏi tôi khi nãy.

Đã bao giờ cậu cảm thấy muốn chết chưa?

Khi tôi trả lời là “Chưa”, Keita đã cười và bảo là “Ừ, phải rồi”. Giờ đây nghĩ lại, tôi cho rằng lúc đó cậu ấy đã giả vờ. Phải chăng Keita lúc đó thật

sự muốn tôi trả lời là “Có”, cậu ấy muốn được tôi đồng cảm? Trong đầu tôi thoáng hiện lên một từ: “Tự sát đôi”.

Keita không trả lời.

“Đi biển cũng được đấy.” Tôi cố gắng nói bằng giọng vui vẻ. “Hay là lại đi leo núi tiếp?”

Keita vẫn trầm mặc và tiếp tục đi về phía trước.

“A, hay là cậu muốn về nhà r ấ. Cũng được đó. Nếu cậu muốn, chúng ta có thể cùng nhau đi gặp mọi người và xin lỗi về vụ biển mất hôm trước.”

Này, Keita. Cậu không định trả lời ư, sao cậu lại im lặng như thế.

“Keita!” Giọng tôi trầm hẳn xuống.

“Cậu muốn... tự sát à?”

R ấ Keita cúi đầu, ngoài cái lưng của cậu ấy ra thì tôi chẳng thấy được gì nữa.

“Cậu muốn chết?”

Bóng lưng của Keita làm tôi liên tưởng đến “Shi”, là chữ “Tử” trong “Tử thần”.

“Tớ không muốn cậu chết.”

Tôi không muốn nhìn thấy cảnh người khác chết dù bằng bất cứ hình thức nào. Nếu người đó là Keita, mọi chuyện sẽ còn tồi tệ hơn.

“Chắc hẳn tớ rất ghét chuyện đó.” Giọng tôi rưng rưng, pha lẫn chút buồn thảm.

Cuối cùng thì Keita cũng quay lại, cậu ấy miễn cưỡng cười, một nụ cười rất lạ.

“... Có gì mà phải khóc.” Keita nói

“Đồng gốc. Tớ không có chết đâu, chỉ hơi mệt thôi.”

Thấy gương mặt phụng phịu của tôi, Keita gãi đầu.

“Trước đây tớ cũng từng hỏi Rino một câu tương tự. Rằng có bao giờ Rino cảm thấy muốn chết chưa?”

Rino đã mắng cậu ấy té tát. Keita khổ sở nói cho tôi biết.

“Tại sao mọi người đều mắng tớ khi tớ hỏi câu ấy chứ.”

“Đó là chuyện đương nhiên. Kể cả tớ còn nổi giận đây này.” Tôi nhăn mặt nói.

“Tại sao?”

“Sao mà chẳng được.”

Dù tôi có nói gì và làm ra vẻ mặt như thế nào thì Keita cũng không chịu hiểu. Đột ngột. Ngay từ đầu cậu ấy đã không hỏi tôi câu đó mà lại đi hỏi Rino.

“... Keita, cậu có thích Rino không?” Tôi thu hết can đảm hỏi Keita.

“Hả, tại sao?”

“Thì...” Tôi không ngăn được chữ “Thì” đang tuôn ra khỏi miệng, cảm thấy mình thật trẻ con.

“Một chuyện như vậy chắc chắn Keita sẽ không bao giờ hỏi tớ, đúng không?”

“Nhưng lúc này tớ đã hỏi cậu còn gì.”

“Đến tận lúc này cậu mới hỏi.”

Không khí càng lúc càng căng thẳng.

“Này này, cậu nói vậy là sao...” Keita khở sở mân mê mái tóc.

“Tớ chỉ xem Rino như một người bạn thôi. Không hơn cũng không kém.”

“Vậy còn tớ thì sao?”

Tôi nhìn ra được sự bối rối của Keita, như thể đang nói “Tại sao cậu lại hỏi chuyện đó”.

“Miho thì...”

Tôi hơi ngạc nhiên vì Keita thật sự định trả lời, mọi khi cậu ấy là loại người rất thích vòng vo tam quốc trong những trường hợp như thế này.

Tôi nhìn Keita chằm chằm. Keita nhìn lảng sang hướng khác như muốn bỏ trốn. Ánh trăng xuyên qua kẽ lá chiếu quanh miệng cậu ấy. Và rồi môi cậu ấy bắt đầu cử động.

“...”

Tôi không nghe được.

Có lẽ Keita đã không nói gì, có lẽ vừa rồi cậu ấy mới chỉ mấp máy môi thôi.

Thế nhưng tôi lại có cảm giác như mình đã nghe được cậu ấy nói gì.

Mặt Keita đang đỏ như gấc, mặt tôi có lẽ cũng đỏ không kém, dù cho tôi cứ đinh ninh rằng cậu ấy không nói gì và tôi cũng chẳng nghe thấy gì hết, lạ thật.

“...Lạ thật.”

Tôi thì thẫn, còn Keita thì che mặt lại và thở dài một cái thật to. Này này, phản ứng đó là kiểu gì vậy.

Ở bên cạnh chàng trai mình thích, hai người cùng dừng chân trong một ngọn núi sâu. Đêm hôm ấy tĩnh lặng đến mức tôi gần như có thể nghe được tiếng nhịp đập của chính con tim trong lồng ngực mình.

Ngày mười chín tháng Bảy, không giờ sáng.

“Tuyệt quá..

Keita ở bên cạnh tôi lên tiếng cảm thán, hoàn toàn thả hồn theo cảnh vật.

Chúng tôi đang ở gần đỉnh núi Karasuchou. Nơi cuối con đường mòn trong rừng chính là bầu trời sao panorama đích thực. Màn đêm như được ai đó trút lên trên vô số bụi sao, nhìn tổng thể như một bức phác họa bằng những chấm màu nhỏ xíu lấp lánh. Một bầu trời đẹp tựa tranh vẽ... Ôi. Không được rồi, tôi chỉ có thể miêu tả bằng mấy thứ câu từ nhạt nhẽo ấy thôi.

“Là sông ngân hà đấy.” Keita giơ tay chỉ. “Đích thị là sông...”

Khả năng tưởng tượng của Keita cũng khá tốt. Quả thực trông hình dạng của đám bụi sao kia rất giống một con sông. Thật sự là thế. Bằng vào vốn từ nghèo nàn của một học sinh cao trung năm hai thì diễn tả như vậy đã là khá chuẩn rồi. Tôi chỉ biết liên tục thở dài, không như Keita này giờ cứ luôn miệng nói “Tuyệt quá” không ngớt.

Sau đó cả hai đều yên lặng. Âm thanh duy nhất vang lên lúc này là tiếng gió và tiếng những tán lá đang kêu xào xạc. Cảm giác giống như cả thế giới đã tận diệt trong lúc chúng tôi không hề hay biết và chỉ có hai chúng tôi là những người ít ỏi còn sống sót. Khoảnh khắc cuối cùng của thế giới ấy có lẽ cũng sẽ tĩnh lặng hết như thế này.

“Đây là một bầu trời sao đích thực...”

Tôi lén nhìn sang gương mặt Keita. Vẻ mặt cậu ấy cực kỳ thanh thản, giống như một người vừa mới trải qua nghi thức trừ tà. Những ngôi sao được phản chiếu trong đôi mắt sáng như gương của Keita, có lẽ vì thế mà đôi

mắt đỏ trông mới lấp lánh đến vậy. Ánh mắt Keita nhìn như lúc cậu ấy phá được kỷ lục một trăm mét của bản thân. Đúng là Keita nên đến những nơi được tắm trong ánh sáng như thế này.

Dường như cảm nhận được ánh nhìn của tôi, Keita bỗng nhiên quay mặt sang.

“Miho, cảm ơn nhé.”

Khoan đã. Sao đột nhiên cậu ấy lại nói câu đó. Không ổn. Về mặt này đúng là chơi xấu mà. Tôi đưa chân đá vào một hòn sỏi. Hòn sỏi lăn ra khỏi vách núi dưới chân tôi rồi rơi xuống dưới vực sâu.

“Tớ về đây.”

Tim tôi đập mạnh đến mức gần như nhảy ra khỏi lồng ngực.

“Hả, thật ư?” Tôi ngẩng đầu lên cực nhanh. Sao đột nhiên Keita lại nói thế.

“Ừ. Còn hội thao toàn quốc nữa mà.” Keita mỉm cười. Nụ cười có nét tinh nghịch rất riêng ấy dường như đã lâu rồi tôi mới lại được thấy. Thế nhưng vẻ mặt của Keita có vẻ hơi hợp hơn mọi khi. Tôi nín thở chờ đợi. Rồi Keita mở miệng, dường như đang định nói gì đó, thế nhưng sau đấy lại làm động tác giống như nuốt xuống một nắm cơm lớn, câu từ đang định nói ra cứ vậy mà chui tọt lại vào trong cổ họng. Cậu ấy đã định nói gì?

“Đã mất công vào đến tận vòng đấu chính, giờ mà rút lui thì Shun sẽ giết tớ mất.”

“Ừ... phải rồi.” Tôi nói, giọng khàn khàn.

“Tớ cũng có chuyện cần nói với Taiki và Rino.”

“Chuyện gì cơ?”

Thế nhưng Keita né tránh câu hỏi đó. Cậu ấy đưa tay lên ôm gáy.

“Tớ còn muốn khoe với mọi người là đã tìm ra một chỗ tuyệt đẹp trên núi Karasuchou nữa.”

Lần này thì tôi gật đầu. Dường như những lời mà Keita giữ lại khi nãy đã trôi tuột qua cổ họng của cậu ấy mất rồi.

“Vậ à. Phải rồi. Lần sau phải rủ mọi người cùng đi.”

Khi kỳ nghỉ hè bắt đầu, năm người chúng tôi sẽ đi cắm trại. Keita, tôi, Taiki, Rino và cả Shun nữa. Nhất định chúng tôi sẽ quay lại nơi này.

“Về thôi.” Tôi nói.

“Ừ.” Keita đáp. Tôi gật đầu với cậu ấy, và khi quay người chuẩn bị dậm bước thì...

Đúng lúc đó, bỗng nhiên một cảm giác lơ lửng rất kỳ lạ xâm chiếm lấy tôi. Cơ thể tôi như đang trôi nổi trên không. Có gì đó không đúng. Mặt đất lẽ ra phải xuất hiện dưới chân trái của tôi đột nhiên... biến mất.

Tôi đã bước hụt chân. Cơ thể tôi chúi về phía trước. Tôi bị hút vào miệng vực đen ngòm bên ngoài triền núi và rơi xuống với một tốc độ không gì cản được, giống như hòn sỏi lúc nãy vậy.

Tôi không thể nghĩ được đi đâu gì cả. Tôi không thể tin đi đâu này lại xảy đến với mình.

Dường như Keita đã nói gì đó.

Dường như tôi đã cố nắm lấy bàn tay đang đưa ra của cậu ấy.

Đến cuối cùng, đi đâu mà tôi nhìn thấy chính là con sông ở trên bầu trời. Tôi bị những cơn gió bạo liệt cuốn lấy, bị xâm chiếm bởi thứ cảm giác trống rỗng, và rồi tôi nhìn thấy bóng dáng của Keita, cậu ấy đang rơi xuống ngay bên cạnh tôi.

Rồi.

*

Tôi từ từ mở mắt ra.

Là gương mặt của Rino, Taiki và cả Shun. Họ đang nhìn tôi với vẻ mặt đầy lo lắng. Ở gần đó, Kei đang đứng yên tại chỗ, mỉm cười nhìn chúng tôi, trên mặt thoáng lộ vẻ u buồn.

“... Tớ, không phải là Miho.”

Tôi lên tiếng như để xác nhận. Ngay khi mở miệng, tôi bỗng cảm thấy dường như có một thứ gì đó vừa mới thoát ra khỏi cơ thể mình. Phải rồi. Tôi không phải Hanano Miho, người đã sống được mười sáu năm có lẽ.

Nếu như có hai tôi, tức là nếu như có thêm một tôi nữa...

Sau khi cô gái ấy ước như thế, tôi đã được ra đời. Vào cái đêm đó, tôi đã để Miho thật đuổi theo Keita, còn hàng giả là tôi thì thay thế cậu ấy trở về nhà.

Có một khái niệm được gọi là “Giả thuyết thế giới năm phút trước”.

Tôi không ra đời vào năm phút trước, mà là khoảng gần một tuấn trước. Tôi là bản sao của Hanano Miho, khi sinh ra đã mang trong mình ký ức của hơn mười sáu năm sống trên đời của cậu ấy. Vì Miho thật đã ước được có thêm một người giống với cậu ấy, thế nên tôi đã được sinh ra để ứng với điếu ước này.

“... Miho?”

Rino đang nhìn vào gương mặt tôi, ánh mắt của cậu ấy như đang mong chờ điếu gì đó. Không, nói đúng hơn là đang né tránh điếu gì đó. Tôi quay sang nhìn cậu ấy.

“Miho thật đang ở dưới kia. Tớ chỉ là bản sao phản chiếu trong gương của cậu ấy thôi.”

Chỉ là một ảo ảnh đang bắt chước Hanano Miho.

Rino bất giác lùi lại phía sau.

“Không thể nào...”

Có tiếng Taiki đang lấp bắp. Shun ở rìa tầm mắt của tôi thì hết nhìn Hanano Miho rồi lại nhìn về phía tôi. Cô gái đang nằm vắt vẻo trên những cành cây mọc ở lưng chừng vách núi kia trông giống tôi như đúc.

“Tớ không phải là Miho thật, có vẻ như từ đầu cậu đã biết rồi.” Tôi nói.

Kei nhìn tôi gật đầu.

“Đương nhiên là biết. Vì mình biết Miho thật đang ở đây mà.”

Lúc này, người nghe được giọng nói của cậu ấy có lẽ chỉ còn mỗi mình tôi.

“Mình sẽ nói hết tất cả, vì cậu có quyền được biết.”

“Khi mình được sinh ra thì Keita đã chết được một lúc rồi.” Kei chỉ vào vách núi dưới chân và nói. Cậu ấy kể lại rằng khi ngã xuống từ chỗ này, Keita đã bị đập đầu.

“Nhưng mà Keita đã trông thấy Miho vương lại ở giữa rìa núi. Vì thế Keita muốn mình thay cậu ấy tìm cách cứu Miho, mình đã được sinh ra từ ước nguyện đó.”

Thế nhưng Keita đã chết. Khi một người không còn đứng trước tấm gương nữa thì hình ảnh phản chiếu của người đó cũng sẽ biến mất, Kei vốn dĩ đã phải biến mất ngay tại thời điểm ấy.

“Mình có thể ở lại thế giới này là bởi Keita đã chết nhưng ước nguyện của cậu ấy vẫn còn. Tuy nhiên việc một ảo ảnh như thế còn tồn tại vốn là chuyện không thể, vậy nên mình bị biến thành một dạng cực kỳ hư ảo. Không có cơ thể giúp mình dễ dàng bay xuống dưới vực núi, nhưng quan trọng nhất là Miho thì mình lại không thể chạm vào được. Bằng khả năng của mình thì sẽ không có cách nào cứu được Miho.”

Kei bảo rằng cậu ấy đã cố đi tìm sự trợ giúp. Cậu ấy định thông báo cho người khác về tình trạng của Miho, thế nhưng oái oăm thay, người ta đã tìm ra Keita trước. Ở dưới vách núi có một bãi cắm trại, đoàn khách leo núi nghỉ chân ở đó đã tìm thấy Keita và lập tức báo cho cảnh sát.

“Lúc đó mình đã định báo cho mọi người biết về Miho, thế nhưng không ai có thể nhìn thấy mình. Họ cũng không nghe được giọng nói của mình. Sự tồn tại của mình mờ hồ đến như vậy đấy. Miho bị thương nên chỉ có thể treo người ở vách núi mà chẳng thể cự quấy được gì. Nếu không có ai tìm thấy Miho, cậu ấy sẽ cứ thế mà chết đi trước mắt mình... Thật sự thì mình đã nghĩ rằng như vậy là hết. Nhưng đúng lúc đó, một phép màu xuất hiện.”

Kei chỉ vào Miho ở lưng chừng núi.

“Chỉ có Miho nhìn thấy mình. Ban đầu mình tưởng là do cậu ấy nhìn thấy ảo giác, nhưng rồi mình đã nghĩ ra, những người thân thiết với Keita rất có thể sẽ nhìn thấy mình. Khi nhận ra điều đó, ký ức của Keita òạt tuôn vào trong đầu mình, và trong đó đã xuất hiện gương mặt của ba người.”

Chính là bọn họ. Kei lần lượt nhìn từng người Taiki, Shun và Rino trong lúc đang nói.

“Trong ký ức của Keita, gương mặt của ba người họ thường xuyên xuất hiện. Thật sự là rất thường xuyên. Nếu vậy thì có lẽ bọn họ sẽ nhìn thấy và nghe được giọng nói của mình, hoặc chí ít là... cảm nhận được sự tồn tại của mình. Mình cho rằng nếu thuật lại mọi chuyện, có lẽ bọn họ sẽ chịu lắng nghe lời thỉnh cầu của mình.”

Họ là những người bạn đặc biệt của Keita. Kei đã dựa vào phần ký ức của Keita và tìm đến Futamachi để gặp ba người bọn họ, nhưng rồi sau đấy lại tìm thấy tôi. Kei cười khổ bảo là lúc đó cậu ấy đã cực kỳ bất ngờ.

“Lúc đó mình vẫn chưa biết Miho cũng có doppelgänger. Mình đã hết hồn khi thấy Miho đang gặp nguy hiểm và cần được cứu lại đang sống sờ sờ ra đấy và sinh hoạt bình thường như bao người khác. Giờ đây nghĩ lại, có vẻ như chúng ta đã thu hút lẫn nhau, chính vì vậy mà mình mới đi theo cậu về đến tận nhà.”

Tôi cũng cười khẽ. Tôi và cậu ấy đều là những bản sao, có lẽ vì thế mà tôi mới có thể chấp nhận sự tồn tại của cậu ấy nhanh đến vậy.

“Thế là mình quyết định lợi dụng cậu. Mình không vội nói cho cậu biết về thân phận doppelgänger của cậu, mà thay vào đó là nhờ cậu hoàn thành giúp tâm nguyện của Keita... Đương nhiên là vì cậu có cơ thể.”

Vì nguyên nhân đó mà Kei đã không thể nói ra tâm nguyện thật sự của Keita là cứu Miho. Vì nếu nói ra, điều đó sẽ làm cho mọi người hoang mang. Tôi là người đã làm cho mọi chuyện trở nên phức tạp. Khoan đã, nói như vậy thì nếu ban đầu Keita cũng để lại một doppelgänger rồi bỏ đi thì chẳng phải mọi chuyện đều đã ổn thỏa rồi hay sao.

“Tại sao Keita không để lại ảnh phân thân giống như Miho?”

Vẻ mặt của Kei trở nên phức tạp, nửa muốn cười nửa muốn khóc, giống như đang cố gắng kiềm chế cả hai, một vẻ mặt thật sự kỳ cục.

“Keita muốn làm cho bố mẹ cậu ấy lo lắng. Nhất định là vậy. Cậu ấy định một đi không trở lại, nhưng mặt khác lại muốn bố mẹ phải lo lắng cho mình, phải đi tìm mình và tìm ra mình. Nếu Keita trở về nhà thì Miho cũng sẽ trở về. Kết cục đó vừa không thể xảy ra lại vừa có thể xảy ra.”

Kei ôn tồn nói.

Tôi nhìn chính mình ở phía dưới, nhìn cơ thể của Hanano Miho nằm vắt ngang ở lưng chừng núi. Ngực của cậu ấy vẫn còn phập phồng nhưng dường như đã mất ý thức. Kei bảo rằng không còn nhiều thời gian nữa. Tôi đã nghĩ cậu ấy ám chỉ giới hạn về thời gian từ giờ đến lúc cậu ấy biến mất, nhưng có lẽ đó là do cậu ấy thật sự lo lắng cho Hanano Miho.

“Cảm ơn nhé, Kei.” Tôi nói. Cảm giác như đó là điều mà tôi phải nói.

“Người phải cảm ơn là mình mới đúng. Như vậy ước nguyện của Keita cuối cùng cũng đã thành hiện thực. May mà các cậu đến kịp, hãy cứu Miho thay mình nhé.”

Kei cười, nụ cười mong manh của Kei lúc này giống với lần đầu tiên tôi thấy cậu ấy. Nụ cười đó tựa như que kem đá, dù chỉ một tia nắng dịu nhất chiếu vào thôi cũng sẽ ngay lập tức tan chảy. Tôi gật đầu, và rồi tôi nhẹ nhàng cất bước.

“Miho!?”

Đó là tiếng thét đồng thanh của cả ba người. Rino, Taiki và Shun đã đóng loạt chìa tay ra. Tôi ngoái đầu lại nhìn bọn họ. Các cậu không cần phải làm ra vẻ mặt đó đâu. Tôi chỉ quay trở về với chính tôi thôi mà.

“Giao Miho cho các cậu đấy.”

Và rồi cơ thể tôi nhẹ hẫng.

Cảm giác trống rỗng quen thuộc lại xuất hiện.

Những cơn gió lạnh lẽo lại cất lên.

Trong lúc rơi xuống dưới vực sâu, tôi đã nhìn thấy bầu trời kia. Màn đêm như được ai đó trút lên trên vô số bụi sao, nhìn tổng thể như một bức phác họa bằng những chấm màu nhỏ xíu lấp lánh. Một bầu trời đẹp tựa tranh vẽ...

Ôi. Không được rồi, quả nhiên tôi chỉ có thể miêu tả bằng mấy thứ câu từ nhạt nhẽo ấy thôi.

*

Tôi đang đứng trên một thảo nguyên rộng mênh mông. Màu xanh lục trải dài bất tận, nối liền với bầu trời mùa hạ màu xanh lam cùng những áng mây màu trắng đang trôi trên đó... Một khung cảnh hết sức bình thường. Trông giống hệt với hình nền của cái máy tính cũ mà ngày xưa bố mẹ tôi sử dụng... Cũng là một đồng cỏ màu xanh lục cùng bầu trời màu xanh lam chia tằm nhìn trước mắt ra thành hai nửa.

Có cơn gió cất lên mang tới mùi hương của cỏ xanh. Tinh thần tôi trở nên phấn chấn, tôi hít một hơi thật sâu.

Mùi hương của những cọng cỏ tươi xanh ngát tràn vào đến tận trong buồng phổi. Tôi nằm lẩn ra trên nền cỏ, ngửa mặt lên trời, thả cỏ xanh ấy trở thành một tấm nệm mềm mại đỡ lấy tôi.

“Cậu lại đến đây à?”

Có giọng nói vang lên bên cạnh tôi. Đó là một thiếu niên tóc đen, người mà tôi đã quá đỗi quen thuộc.

“Keita.” Tôi gọi tên người đó.

“Là tớ phải không?”

“Chuyện gì cơ?”

“Tâm nguyện cuối cùng của Keita ấy.”

“À... Ừ. Phải rồi.” Keita ngại ngùng gãi đầu.

“Vì tớ không muốn Miho đến đây.”

“Tại sao?”

“Miho hãy ở lại thế giới bên kia cùng với mọi người, như vậy sẽ tốt hơn.”

Tôi nhồm dậy, nhìn bãi cỏ xanh ngát trải rộng đến tận đường chân trời. Xung quanh chẳng có ai khác và cũng chẳng có thứ gì khác.

“Rốt cuộc đây có phải là thiên đàng không?” Tôi hỏi.

Keita cười.

“Tớ không nghĩ mình đủ ngoan để có thể lên được thiên đàng đâu.”

“Ý cậu là chuyện gia đình?”

,

“Ừ, cũng có phần đó. Với lại tớ cũng thường xuyên quậy phá để rồi bị Miho la mắng suốt còn gì.”

“Đúng thế nhỉ.”

Tôi đã nhớ ra tất cả, rõ như ngày hôm qua.

“... Tại sao cậu lại chết?” Tôi hỏi, giọng run run. Keita không nhìn về phía tôi.

“Tại sao ấy nhỉ.”

Tôi không chịu nổi cái sự lạc quan đó của Keita, thế là tôi tiếp tục công kích.

“Mọi người ai cũng buồn và đã khóc rất nhiều. Kể cả Rino cũng đã khóc. Và chắc chắn là bố mẹ của Keita cũng thế.”

“Hắn là như vậy rồi.”

“Này, thôi đi. Từ này đến giờ cậu cứ làm như đây không phải việc của cậu.”

Tôi có cảm giác như Keita vừa nhìn mình.

“... Miho thật tốt bụng.” Keita cười nói. Chỉ có tiếng cười vang lên, bóng dáng cậu ấy đã biến mất vào trong thảo nguyên xanh cao ngất, cuối cùng chỉ còn lại những âm thanh xào xạc.

“Keita? Cậu đâu rồi?”

Đột nhiên tôi cảm thấy bất an. Tôi quay vòng vòng nhìn khắp xung quanh mình một lượt.

“Xin lỗi. Tớ phải đi. Lần này tớ thật sự phải đi.”

Có giọng nói của Keita từ đâu đó vọng đến, kèm theo những tiếng xào xạc. Xào xạc.

“Này. Đợi đã. Keita!” Tôi gào lên.

“Này, Keita... Quả thực là vì tớ mà cậu mới chết...”

Đột nhiên khung cảnh xung quanh tôi tối sầm lại, giống như máy tính vừa mới bị ai đó tắt phụt đi.

Khi tôi tỉnh dậy, đập vào mắt tôi là một khung cảnh trắng xóa. Đèn huỳnh quang đang không bật, gạch lát trần nhà rải đến cả các khe hở của máy điểu hòa, toàn bộ tất cả đều là một màu trắng.

Tôi quay ngang thì bắt gặp một cái cửa sổ, bên ngoài là bầu trời xanh. Là bầu trời mùa hạ. Có một đám mây vũ tích đang cuộn dâng lên cao, từ xa trông như một đồng kem xốp.

Có tiếng ve kêu ù ù đầu đầu, báo hiệu rằng mùa hè đã kết thúc. Không biết thời khắc đó đã đến từ lúc nào.

Dường như tôi vừa mới trải qua một giấc mơ rất dài.

“Cậu tỉnh lại rồi à?”

Có một giọng nói vang lên. Tôi nhìn về hướng ngược lại với cửa sổ, đó là một cậu thiếu niên đang ngồi trên ghế. Cậu ấy trông rất giống Keita, thể nhưng cơ thể lại gầy như trong suốt, đến độ thấy được cả cảnh vật phía sau. Tôi nhắm mắt định nhắm dậy thì phát hiện ra mình vốn đang nằm ngủ trên một chiếc giường.

“Tớ...”

Tôi đã bị gì thế nhỉ. Tại sao tôi lại nằm ngủ ở đây.

“Cậu có nhớ được tên của mình không?” Cậu thiếu niên hỏi tôi.

Tôi ngây ra một lúc, rồi sau đó lục tìm lại trong trí nhớ để trả lời.

“... Miho. Hanano, Miho.”

Khoảnh khắc khi mở miệng, tôi cảm giác như có thứ gì đó vừa mới chui vào trong cơ thể mình. Tôi há hốc mồm.

Phải rồi. Tôi chính là Hanano Miho, đã sống trên đời được mười sáu năm có lẻ. Ngày hôm đó tôi đã đi theo Keita, tôi đã ngã xuống vực, tôi chính là Hanano Miho.

Nhưng đồng thời trong tôi cũng xuất hiện ký ức của một Miho khác. Tôi đã đi theo Kei, cùng với Taiki, Shun và Rino. Đó là ký ức của một tôi khác, vì vậy cho nên tôi mới biết.

“Kei?”

Tôi biết tên của cậu ấy.

“Mừng quá. Cậu vẫn còn nhìn thấy mình.” Kei nhẹ nhàng mỉm cười.

“Hôm nay...”

“Là ngày ba mươi một tháng Tám. Nơi này là bệnh viện. Cậu đã ngủ được gần một tháng rồi.”

“Ngày ba mươi một ư...”

Là ngày cuối cùng của kỳ nghỉ hè. Học kỳ mới sẽ bắt đầu từ ngày mai.

Những cảm nhận thực tế bắt đầu trào dâng khiến toàn thân tôi run lên lẩy bẩy. Hàng loạt cảm xúc vùn vụt chạy qua đầu tôi như đèn chiếu hậu của những chiếc xe ô tô đang phóng vút vào trong màn đêm. Mơ hồ và khó tin - Một doppelgänger đã thay tôi trải qua mùa hè. Bất an và nghi hoặc - Những cảm xúc của bạn bè dần dần bộc lộ ra trong chuyến đi. Và sau đó là đau buồn và sốc nặng - Keita đã chết.

Vào ngày cuối cùng của kỳ nghỉ hè, tôi được biết rằng mình sẽ không bao giờ gặp lại Keita nữa. Lần đầu tiên tôi được biết rằng Keita đã chết. Lẽ ra tôi đã biết chuyện này nhưng lại không thể nào chấp nhận nổi. Người biết

chuyện này chính là tôi mà cũng không phải tôi. Và còn cả sự tồn tại của Kei, hồn ma xuất hiện vào đầu kỳ nghỉ hè nữa. Cậu ấy trông giống hệt người bạn thuở nhỏ của tôi, đi đầu đó đã khiến tôi, nói đúng hơn là nửa kia của tôi, trì hoãn việc chấp nhận cái chết của Keita lâu hơn. Thế nhưng, kể cả như vậy...

Tôi nhìn cơ thể gầy như trong suốt của Kei, mở miệng định lên tiếng, nhưng lời muốn nói lại không thể nào nói ra. Kết cục là tôi chỉ có thể nói một câu ngắn gọn để xác định tình hình hiện tại.

“... Tớ, vẫn còn sống.”

Kei nhìn tôi khẽ gật đầu.

“Nếu là mùa đông thì cậu chết chắc. Bác sĩ đã nói như thế. May mà trong cơ thể cậu lúc ấy vẫn còn nước và chất dinh dưỡng, dù rằng rất ít. Nếu phát hiện ra cậu muộn vài ngày thôi là sẽ không còn kịp.”

Vậy là nhờ may mắn và nhờ ơn của mọi người, tôi đã được cứu.

“... Mọi người sao rồi?”

“Taiki, Shun và Rino ấy hả? Ngày nào bọn họ cũng đến thăm cậu đấy. Kìa, nhìn bó hoa kia đi.”

Hướng mà Kei chỉ là một bó hoa hướng dương được đặt ở đầu giường, là loài hoa mà tôi thích nhất.

“Nhưng mà hôm nay thì có vẻ bọn họ đang bị giữ chân bởi khá nhiều bài tập. Đến cả Rino bình thường nghiêm túc như thế mà năm nay cũng đã chệnh mảng đi không ít.”

Kei cười khúc khích nói. Tôi không biết liệu đây có phải là một đi đầu đáng để cười hay không, nhưng không hiểu sao tôi lại có cảm giác nhẹ nhõm nên cũng cười theo cậu ấy một chút.

“Trên thế giới này chỉ còn Miho là nhìn thấy được mình thôi.” Kei vô tư nói.

“... Vậy à?”

Đột nhiên giọng của cậu ấy trở nên khô khốc.

“Cả Taiki, Shun và Rino đều không còn nhìn thấy mình nữa. Trước đây Shun từng phỏng đoán là nó tương ứng với thời gian mà mọi người đã trải qua cùng với Keita, và có vẻ là như vậy thật. Cậu là người ở bên cạnh Keita lâu nhất. Vì thế nên cậu mới có thể nhìn thấy mình đến tận phút giây cuối cùng.”

Là như vậy sao. Tôi có nên tự hào về điều đó không? Với lại...

“Miho có vẻ phiền muộn nhỉ.”

“Thì tại vì...”

Tôi không thấy dễ chịu.

Nguyện vọng cuối cùng của Keita hóa ra lại là để cứu tôi. Nhưng còn cậu ấy thì sao?

“Là do tớ mà Keita chết.”

Giống như Shun, Taiki và cả Rino. Tôi cũng ôm một cảm giác tội lỗi trong lòng, cũng căm ghét chính bản thân mình, cho rằng mình là nguyên nhân đã đẩy Keita vào chỗ chết. Nhưng có lẽ người liên quan đến cái chết của cậu ấy nhiều nhất chính là tôi. Nếu lúc đó tôi không nắm lấy tay của Keita, chắc chắn cậu ấy sẽ không chết. Tôi đã tùy tiện đi theo Keita, và không những không giúp được gì cho cậu ấy, tôi còn là nguyên nhân khiến cậu ấy phải bỏ mạng.

“Mình biết cậu sẽ nói thế.” Kei nhún vai.

“Keita cũng biết Miho sẽ nói thế. Cậu ấy đã để lại một lời nhắn cho cậu.”

Tôi ngẩng đầu lên cực nhanh.

“Lời nhắn?”

“Phải. Keita nhờ mình chuyển lời nhắn này sau khi cứu được cậu. Đó mới thật sự là nguyện ước sâu cùng của cậu ấy. Vì thế nên mình mới chưa tan biến và vẫn còn ở đây.”

Nói xong, Kei đột nhiên nhắm mắt lại. Sau đó khóe miệng đã tan biến gần hết của cậu ấy một lần nữa mở ra.

*

“Gửi Miho.

Nếu cậu đang nghe những lời này thì hẳn là cậu đã được cứu sống. Tốt quá rồi. Nếu cậu bị cuốn vào sự ích kỷ của tớ mà chết thì thật không đáng. Tớ biết là Miho sẽ cảm thấy trách nhiệm đè nặng lên hai vai vì đã được cứu, nhưng mà đó là vì tớ muốn Miho được sống, cho nên đừng tự trách mình nhé. Cậu hãy cố gắng sống thật tốt.

Tớ không thể nói quá nhiều, cho nên tớ sẽ chỉ nói đi đâu mà tớ muốn nói với Miho nhất. Khi Miho nói hãy cùng nhau đi, không chừng bộ mặt tớ lúc đó đã tỏ vẻ khó chịu. Thế nhưng sự thật là tớ đã rất hạnh phúc đấy. Cảm xúc trong tim tớ cực kỳ mãnh liệt. Quả thực tớ đã cảm thấy cực kỳ hạnh phúc.

Lúc bỏ đi khỏi nhà, tớ cũng đã nghĩ đến chuyện tìm đến cái chết như Miho nói. Nhưng nhờ có Miho đi cùng nên tớ mới có thể sống. Tớ thật sự biết ơn cậu vì đi đâu này. Bầu trời sao mà chúng ta đã cùng nhau nhìn ngắm thật sự rất đẹp phải không? Tớ cứ muốn ngắm nhìn nó mãi thôi. Một con sông ngân hà đích thực. Nếu Miho không rủ tớ cùng đi đến đó, có lẽ cả đời này tớ cũng sẽ không được thấy một thứ như vậy. Cảm ơn cậu.

Nghĩ lại mới thấy, từ lúc còn nhỏ tớ đã luôn được cậu chăm sóc. Tớ cũng rất biết ơn bố mẹ của Miho. Hai người thường cho tớ sang ăn tối và còn đến tham dự hội thao, cùng tớ chụp ảnh và ăn uống nữa. Tớ quý họ còn hơn cả bố mẹ ruột. Miho thì giống như một người chị, cứ hơi tí là lại la

mắng tớ. Thế nhưng đối với tớ, gia đình của Miho mới đúng là một gia đình thực sự.

Tớ cũng rất biết ơn Taiki, Shun và Rino. Miho hãy thay tớ xin lỗi bọn họ thật nhiều vào nhé. Cả bọn đã mất công lên kế hoạch đi cắm trại, vậy mà cuối cùng lại cãi nhau làm mất hết hòa khí. Xin lỗi vì đã để cho mọi người mang trong mình cảm giác tội lỗi lâu đến thế. Tớ cũng phải xin lỗi Miho nhỉ, chắc là cậu sẽ không bao giờ tha thứ cho tớ đâu, nhưng mà... xin lỗi vì tớ đã chết.

Và còn một điếu nữa. Tớ muốn nói lại điếu mà lúc ở trên núi tớ đã không thể nói được với Miho. Nhưng mà có lẽ chuyện này đã bị bại lộ từ rất lâu rồi.

Tớ yêu cậu.

Cảm ơn Miho vì vẫn luôn ra dáng chị hai và la mắng tớ. Cảm ơn cậu đã luôn chơi cùng tớ, đã làm bạn cùng với một người như tớ. Thành thật cảm ơn cậu. Tớ đã sợ hãi và không thể nói ra, nhưng sự thật là tớ vẫn luôn đem lòng yêu Miho tốt bụng của tớ.

Thật sự, cảm ơn cậu vì rất nhiều thứ. Sinh mệnh của Miho là một sinh mệnh rất đẹp. Vì thế, hãy sống một cuộc đời thật là viên mãn nhé.”

*

Chỉ còn lại một mình tôi trong phòng bệnh. Những tấm màn trên cửa sổ đang đung đưa tới lui.

Cửa sổ hé mở. Một luồng gió man mát thổi vào trong phòng.

Trời có vẻ như sắp mưa. Quả thực trong căn phòng bệnh có lẫn mùi thuốc sát trùng và mùi hoa hương dương ấy cũng đã bắt đầu xuất hiện một chút hương của mùa thu rồi.

Tháng Tám sắp hết. Và rồi, tháng Chín không có cậu đã tới.

ĐOẠN KẾT

Stand by me

“Nào, cười lên nào.”

Tôi đang đứng trước tấm biển đề dòng chữ “Chúc mừng lễ trưởng thành trường cao trung Futamachi”, vừa cười vừa giơ tay hình chữ V để tạo dáng. Đèn flash máy ảnh lóe lên r ồi vụt tắt, sau đó máy kêu lên “tách tách” mấy cái.

“Miho nhắm mắt r ồi.”

“Hả, làm gì có.”

“Đừng lo, tớ chụp đến mấy tấm lận. Để tớ chọn những tấm đẹp nhất r ồi gửi cho cậu.”

“Cảm ơn cậu.”

“A, tớ nữa, nhờ cậu!”

Hàng chục chiếc máy ảnh kỹ thuật số thay phiên nhau chụp kêu “lách tách” liên h ồi. Tôi thấy hơi ngại vì bị chụp ảnh mình đang mặc hakama nên d ần d ần thu lại nụ cười thì ngay lập tức bị máy “thợ ảnh” mắng cho.

“Ờ kìa, Mihooo!”

“A, lâu quá không gặp.”

Bạn chung trường của tôi h ồi tiểu học và trung học h ầu như không thay đổi, dù quen thuộc với bao nhiêu gương mặt ở trường tiểu học thì cũng sẽ gặp lại bấy nhiêu gương mặt ở trường trung học. Có lẽ đến năm tôi hai mươi tuổi vẫn sẽ không thay đổi gì nhi ều. Nhưng hôm nay nhìn mọi người d ều mặc hakama như vậy khiến tôi tự nhiên có cảm giác thích thú.

Chụp ảnh xong, chúng tôi rời khỏi hội trường.

“Làm gì từ giờ đến tối đây nhỉ? Đi kiếm chỗ nào uống trà không? Miho này, cậu nghĩ sao?”

Có ai đó lên tiếng, đồng thời giật giật vạt áo của tôi.

“Xin lỗi cậu. Hôm nay tớ có hẹn với bạn r ồi.”

Hôm nay tôi có một việc quan trọng phải làm.

“Vậ à? Thế thôi, hẹn gặp cậu sau nhé.”

“Ừ.”

Tôi phủi lại vạt áo mấy cái cho thẳng r ồi bước xuống đường để gọi một chiếc taxi.

Từ Futamachi, tôi đi tàu v ề hướng ngược lại với “thị trấn”, sau khi đi qua một ga tàu tên Urasawa thì bãi biển đã hiện ra trước mắt. Ngay sau ga Urasawa là một thị trấn nhỏ quay mặt v ề hướng biển, cũng chính là trạm cuối cùng.

Tôi ra khỏi nhà ga và lên xe buýt đi tiếp, điểm đến là một ngọn đ ồi nhỏ nằm cách thị trấn khá xa. Trên chiếc xe buýt lắc lư, tôi nhìn theo mặt biển đang dần dần biến mất ra khỏi tầm mắt. Cuối cùng, xe dừng lại trước cổng một nghĩa trang nhỏ.

Ở trạm xe buýt, Taiki và Shun đã đứng sẵn. Taiki cũng mặc hakama, còn Shun thì mặc một bộ com-lê.

“Ồ, Miho mặc hakama kìa.” Taiki lên tiếng trêu tôi. Cậu ấy giờ máy ảnh đã chuẩn bị sẵn lên r ồi bấm “tách” một cái.

“Này này. Đừng có tự tiện chụp ảnh như thế!”

“Lâu r ồi mới gặp nhau nhỉ.” Shun giờ tay lên chào tôi.

“Vậ à? Hề vừa r ấ chúng ta vừa mới gặp nhau mà. Tớ thấy đầu có lâu đến thế.” Taiki cười h ề h ề

Đúng là vào mùa hè năm ngoái, bốn người chúng tôi đã một lần nữa đi leo núi Karasuchou, ký ức ấy vẫn còn rất mới.

“Rino đầu r ấ?” Tôi vừa dí máy ảnh vào bộ hakama của Taiki để trả đũa vừa lên tiếng hỏi.

“Cậu ấy bảo sẽ đến trễ một chút.”

Shun lôi điện thoại ra xem giờ. Taiki trợn mắt nói:

“Lạ nhỉ, Rino mà lại đến trễ. Miho, cậu có gặp cậu ấy ở lễ trưởng thành không?”

“Không. Tớ không thấy cậu ấy.” Tôi nói. Tôi và Rino lẽ ra phải ở cùng trong một hội trường.

“A, cậu ấy đến r ấ kìa.” Shun nói.

“Tớ đến trễ. Xin lỗi xin lỗi.” Hôm nay Rino cũng mặc hakama. Cậu ấy bước xuống từ xe buýt, mỉm cười nhìn chúng tôi và nói “Lâu quá không gặp”.

Trên đường đi vào bên trong nghĩa trang có thể nhìn thấy toàn cảnh bãi biển. Mộ của Keita nằm phía ngoài nên ở khu vực ấy luôn có mùi gió biển. Nếu lắng tai nghe thì còn có thể nghe được cả tiếng sóng vỗ nữa.

Khi chúng tôi đến trước mộ Keita thì đã có một bó hoa được đặt sẵn ở đó.

“Người kia lại đến nhỉ.” Taiki nói r ấ tách bó nhang ra khỏi bọc nhựa. Rino đem bó hoa của chúng tôi đến đặt trước bia mộ Keita.

“Nếu Keita còn sống, hôm nay cũng là lễ trưởng thành của cậu ấy.”

Trước mộ Keita có để một lon bia đã được mở nắp, bia ở bên trong đã vơi đi một nửa. Bề mặt bia mộ có dấu vết ướt ướt, giống như vừa mới này đã được tưới nước vào.

“Suy cho cùng thì họ vẫn là bố con nhỉ?” Rino lầm bầm.

“Cũng chính ông ấy đã phát đơn tìm kiếm mà.”

“Chỉ là hai người họ không thể thân thiết được với nhau. Nhất định là thế.”

Chúng tôi đã gặp lại bố của Keita vào ngày giỗ đầu của cậu ấy. Quả nhiên ông ấy không giống Keita cho lắm, nét mặt có phần nghiêm khắc hơn và tính cách cũng có vẻ khó chịu. Chúng tôi đã không nói gì nhiều với ông ấy, chỉ có ấn tượng về một người đàn ông mang vẻ mặt tiều tụy và tái nhợt. Có lẽ Taiki nói đúng. Ông ấy đã không thể hòa hợp được với con trai mình, nhưng có lẽ từ tận đáy lòng, ông ấy thật sự không hề muốn Keita biến mất như lời mình đã nói.

“Keita vốn là một người cực kỳ vững vàng trong việc cư xử. Về điểm này thì quả là cha nào con nấy.” Taiki vừa nói vừa châm lửa đốt những cây nhang.

Tôi nhắm mắt và chắp hai tay lại. Thầm mong rằng Keita ở trên thiên đàng sẽ biết đến những cảm xúc của bố cậu ấy.

“Mọi người đều đã trưởng thành cả rồi.” Tôi nói với ngôi mộ. “Cả tớ và Rino đều mặc hakama đấy, có đẹp không?”

“Này, tớ cũng mặc hakama mà.”

Tôi giả vờ áp tai vào ngôi mộ để lắng nghe, sau đó quay lại cười nói:

“... Cậu ấy bảo trông chẳng hợp chút nào.”

“Đồ ác độc.”

“Keita thuộc phe nào nhỉ?” Shun nói.

“Gì cơ?”

“Com-lê hay hakama ấy.”

“Chắc chắn là com-lê rồi.” Taiki nói.

“Ừ, cậu ấy có vẻ hợp với com-lê hơn. Gầy như thế mà.” Rino cười nói.

Thật sự thì Keita không hề tham gia vào những câu chuyện ngốc nghếch của chúng tôi. Thế nhưng mỗi khi bốn người gặp nhau, chúng tôi vẫn có cảm giác như cả năm người đang có mặt đầy đủ. Từ cái ngày mùa hè năm đó cho đến tận bây giờ, có lẽ Keita, hay nói đúng hơn là... Kei, vẫn đang luôn ở bên cạnh chúng tôi.

Đã mấy năm trôi qua kể từ khi Keita mất. Mỗi người chúng tôi đã đi trên những con đường khác nhau. Bản thân tôi tuy không chắc là mình đã trưởng thành và khác xa kể từ ngày ấy, nhưng tôi đã không bị ngưng trệ trong một mùa hè nào. Lý do mà tôi có thể vững tâm bước tiếp nhất định là nhờ vào những lời mà Kei đã nói với tôi sau chuyến hành trình đó, và hẳn là trong ấy cũng bao gồm cả những lời nhắn của Keita dành cho tôi.

“Chuẩn bị đi thôi.” Taiki đứng dậy và nói.

“Hẹn gặp lại, Keita.” Rino vuốt ve tấm bia mộ.

“Chào nhé.” Shun làm động tác vẫy tay.

“Chúc mừng trưởng thành.” Tôi rưới chỗ bia còn sót lại trong lon lên bia mộ, sau đó vứt vỏ lon rỗng vào trong túi nhựa.

“Hè năm sau bọn mình lại đến.”

Tôi nhìn lên bầu trời xanh trong trẻo của mùa đông, lòng bồi hồi nhớ về một tình yêu mà tôi đã từng có vào ngày hè năm nào.

Hết.

LỜI BẠT

Tôi chưa từng bỏ nhà đi bao giờ.

Từ h ồi còn nhỏ, tôi đã luôn là một người cực kỳ thực tế. À không, nói đúng hơn là do năng lực tưởng tượng của tôi khá sinh động nên mới thực tế. Có lẽ do tôi đã “tưởng tượng” ra được những chuyện sẽ xảy đến sau khi tôi bỏ nhà ra đi. Một đứa trẻ, một thân một mình rời khỏi nhà thì có thể đi đâu được cơ chứ. Sang nhà bạn? Nhà người thân? Đi ở trọ hay là ngủ ngoài đường? Dù có đi đâu thì chắc chắn kết cục cuối cùng vẫn là phải quay về và ng ồi khóc trước cánh cửa nhà đã khóa. Thay vì cảm giác sáng khoái khi được giải phóng thì tôi chú ý đến chuyện khóc lóc thê thảm phía sau đó hơn... Không biết đấy có phải là tư tưởng của người quân tử không làm mấy chuyện vô bổ hay không, nhưng dù sao thì giờ đây tôi cũng đã trở thành người lớn và chưa từng bỏ nhà đi l ần nào. Thực tế mà nói thì nguyên nhân cực kỳ đơn giản: Tôi là một thằng thỏ đế.

Hiện giờ tôi đang sống một mình. Lâu lâu tôi cũng có suy nghĩ muốn “bỏ nhà ra đi”, tức là một mình đi du lịch một chuyến. Đôi khi tôi nổi hứng muốn ra khỏi nhà và đi đến nơi nào đó thật xa, vứt bỏ hết công việc, những mối quan hệ, những lời hứa quan trọng và bỏ trốn khỏi tất cả những sự ràng buộc để tìm lấy tự do dành cho riêng mình... Thế nhưng rốt cuộc thì tôi vẫn “tưởng tượng” đến những chuyện sẽ xảy ra khi mình quay lại dù chưa ra khỏi nhà. Thật phiền phức. Kết quả là tôi luôn chỉ bước ra được tới chỗ thềm cửa r ồi lại quay bước đi trở về.

L ần này tôi đã dùng việc bỏ nhà đi bụi để làm xuất phát điểm cho một câu chuyện mới. Vì không thể bỏ nhà ra đi nên tôi đã lên kế hoạch cho nhân vật trong tiểu thuyết của mình làm việc đó. Chính xác thì câu chuyện ấy không phải về một vụ bỏ nhà ra đi mà là một chuyến hành trình. Tôi định viết cái gọi là “chuyến thám hiểm mùa hè”, là một cuốn tiểu thuyết thanh xuân cho

những độc giả yêu thích loại mô típ ấy và những độc giả đã yêu thích các tác phẩm của Amasawa. Và còn cả những độc giả yêu thích phim “*Stand By Me*” nữa... Đó cũng là một tác phẩm góp phần xây dựng nên câu chuyện này. Bản thân tôi cũng rất thích bộ phim đó (xin được gửi lời chia buồn sâu sắc đến gia đình cố nhạc sĩ Ben E.King, vừa mới mất năm nay).

Natsuki Amasawa kính bút.

Trung tuần tháng Chín, năm 2015.

CHÚ THÍCH

- (1) Cao trung tương đương với bậc trung học phổ thông tại Việt Nam, chia làm năm nhất, năm hai, năm ba tương ứng với lớp mười, lớp mười một, lớp mười hai.
- (2) Trung học tương đương với bậc trung học cơ sở của Việt Nam, chia làm năm nhất, năm hai, năm ba tương đương với lớp bảy, lớp tám, lớp chín.
- (3) Tam Giác Mùa Hè là một mảng sao (asterism) gồm các sao tạo ra một tam giác tưởng tượng của bầu trời nửa bắc bán cầu, với các sao ở đỉnh là sao Ngưu Lang (Altair), sao Deneb và sao Chức Nữ (Vega). Tam giác này nối ba ngôi sao sáng nhất của ba chòm sao: chòm sao Thiên Ưng (Aquila), chòm sao Thiên Nga (Cygnus) và chòm sao Thiên Cầm (Lyra).
- (4) Doppelgänger là từ tiếng Đức có nghĩa là người song trùng. Doppelgänger thường là:
- Người còn sống y hệt người đã mất.
 - Hai người còn sống gần hoặc rất giống nhau nhưng hoàn toàn xa lạ.
- (5) Benjamin Earl King: ca sĩ trình bày ca khúc Stand by me.
- (6) Panorama là cách chụp ảnh một không gian dưới một góc rộng bất kì, đạt ít nhất là 110 độ và đôi khi có thể lên đến 360 độ.